

ਮਾਧਾ ਕਹੋ

(ਨਿਹਕਲਂਕ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਵਿਚੋਂ)

(ਮਧਘਰ ਮਹੀਨਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ਦਾ ਜਮ੍ਮੂ ਟੂਰ)

ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

* * * * *

* * * * *

* ੧੬ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ਦਾ ਜਮ੍ਮੂ ਸ਼ਹਰ ਵਿਚਚ ਵਜ਼ਾਰਤ ਰੋਡ
 ਚੇਲਾ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗੁਹ *

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਦੀ ਸਿਰਖਾ ਸਿਕਰੀ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਦਿਤੀ ਫੂਝਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲਿਖੀ, ਲੇਖ ਲੇਖਣੀ ਵਿਚਚ ਬਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਪਾਏ ਕੋਈ ਨਾ ਹਿੱਸੀ, ਹਿੱਸਥਾਂ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰ ਵੇਖ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸੁਨੀ ਰਿਖੀ, ਜਗਤ ਨੇਤ੍ਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਅਕਲ ਬੁਝਿ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਲਿਪੀ, ਅਕਥਰਾਂ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਮੁਕਤਾ ਸਿਹਾਰੀ ਔਂਕਡ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਟਿੱਪੀ, ਲਾਂਵ ਦੁਲਾਂਵ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਓਸ ਦੀ ਰਖੇਲ ਸਦਾ ਨਿਤਿਤੀ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰੱਕਾਰ ਬਣ ਕੇ ਹਿਤੀ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮਿਤੀ, ਮਿਤ੍ਰ ਪਾਰਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਜੋ ਲਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਰਵਣਹਾਰਾ ਚਿਤੀ, ਚਿਤ ਵਿਤ ਠਗੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਕੋਈ ਨਾ ਜਿਤੀ, ਹਾਰ ਵਿਚਚ ਖਾਲਕ ਖੁਦਾਈਆ। ਉਹ ਪਰਮਾਤਮ ਧਾਰ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤੀ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪਣੀ ਹੁਕਮ ਰਖੇਲ ਮਿਥੀ, ਮਿਥਿਆ ਦੱਸੇ ਸੰਬੰਧ ਲੋਕਾਈਆ। ਓਸ ਦੀ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਥਿਤੀ, ਥਿਤ ਵਾਰ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚਚ ਤੈਗੁਣ ਮਾਧਾ ਟਿਕੀ, ਪੰਚਮ ਤਤਤ ਤਤਤ ਸ਼ਰਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਬੇਪਰਵਾਹ ਕਹੋ ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਸਮਝ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਖਾਈਆ। ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਾਹੀ, ਰਹਬਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨ ਅਗਮੜੀ ਮੇਰੀ ਸ਼ਾਹੀ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਹੋ ਕੇ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਰਖਣਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਅਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ ਗਗਨ ਗਗਨਤਰ ਰਹੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈ,

धरनी धवल निँड़ निँड़ लागे पाईआ। मेरा लहणा देणा लेरवा थल अस्माही, समुंद सागराँ खोज खुजाईआ। उच्चे टिल्ले परबत वेरव नैण अकरव उठाई, लोचण नैण नाल मिलाईआ। गुर अवतार पैगग्बर संदेसा देवां बण के धुरदरगाही, गृह गृह आपणा हुक्म वरताईआ। तत्त वजूदां दे वड्डिआई, आत्म धार जोत कर रुशनाईआ। सतिगुर शब्द भुगता गवाही, शहादत इक्को इक्क रखाईआ। आदि अन्त दा बण के माही, महिबूब हो के वेरव वरवाईआ। विष्ण ब्रह्मा शिव सेव लगाई, त्रैगुण मेला सहज सुभाईआ। लख चुरासी वंड वंडाई, अंडज जेरज उत्भुज सेतज रंग रंगाईआ। जुग चौकड़ी रीत चलाई, सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग भज्जण वाहो दाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा परदा आप उठाईआ।

परदा कहे मैनूं पुररव अकाला चुकदा, बिन हत्थां हत्थ छुहाईआ। जिस दा रूप नहीं किसे मनुरव दा, तत्तां वंड ना कोई वंडाईआ। उह मालक खालक परमात्म धार उच्च दा, अगम्म अथाह बेपरवाहीआ। जो आदि अन्त कदे ना लुकदा, परदयां विच्च ना कोई छुपाईआ। ओस दा नाता सतिगुर शब्द पिता पुत दा, बिधाता आपणा जोड़ जुड़ाईआ। जिस दा रवेल ना कदे निखुट दा, जगत चोग ना कोई चुगाईआ। सति सच नाता कदे ना तुटदा, दुड्हयां लए मिलाईआ। उहदा लेरवा आदि जुगादी एका तुक दा, तूं मेरा मैं तेरा दए समझाईआ। जिस दे प्यार विच्च पैँडा मुकदा, आवण जावण रहे ना राईआ। उह रवेल करे अबिनाशी अचुत दा, पारब्रह्म प्रभ आपणा परदा लाहीआ। लेरवा वेरवे कलिजुग वाली सुहञ्जणी रुत दा, चारों कुण्ठ ध्यान लगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा परदा आप उठाईआ।

परदा कहे मैं पावां परदा, समझ किसे ना आईआ। मैं इक्क प्रभू दा बरदा, जो आदि जुगादी धुर दा माहीआ। मैं सेवक साचे घर दा, गृह बैठा सीस निवाईआ। मैं इक्क अकाल तों डरदा, जो सभ दा पिता माईआ। जो सभ दा घाड़न घड़दा, विष्ण ब्रह्मा शिव दए वडयाईआ। जिस दा हुक्म संदेशा निरअकर्वर धार अवतार पैगग्बर गुरू पढ़दा, बिन सरवणां करे शनवाईआ। उह लेरवा जाणे चोटी जङ्ग दा, चेतन्न हो के खोज खुजाईआ। ओस दा लहणा देणा लहिंदिँहौणा चढ़दा, चढ़दी कल वरवाईआ। जिस जगत किला बणाउणा हँकारी गढ़ दा, हउमे नाल वडयाईआ। उह सचरवण्ड दवारे खड़दा, खण्डा खड़ग नाम चमकाईआ। जिस लेरवा वेरवणा सीस धड़ दा, धाड़वी बणे धुरदरगाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा हरि, सच दा हुक्म आप वरताईआ।

हुक्म कहे मैं वरता लोकमात, प्रभ देवे माण वडयाईआ। इक्क संदेशा देवां बात, बातन दिआं जणाईआ। कलिजुग वेरव अन्धेरी रात, चारों कुण्ठ अन्धेरा छाईआ। सति धर्म दिसे ना कोई प्रभात, प्रभाती रंग ना कोई रंगाईआ। आत्म परमात्म दिसे कोई ना नात, पारब्रह्म ब्रह्म मेल ना कोई मिलाईआ। झगड़ा पिआ जात पात, दीन दुनी रही कुरलाईआ। अन्त सभ दी होणी वफात, बचया रहण कोई ना पाईआ। मैं संदेशा देवां बिना पात, पतरका

ਨਾਲ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਚਢ੍ਹਦੀ ਦਿਸਾ ਖਾਸ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਕੂਡ ਕੁਡਿਆਰਾ ਕੁਟੰਬ ਕਰਨਾ ਨਾਸ, ਨਾਸ਼ਿਕਾਂ ਹਲੂਣੇ ਦੇ ਜਗਾਈਆ। ਸ਼ਂਕਰ ਡੌਰੂ ਵਾਹੇ ਉਤੇ ਕੈਲਾਸ, ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ। ਰਾਏ ਧਰਮ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਦੇ ਲੇਖੇ ਕਰੇ ਤਲਾਸ, ਅਕਰਵਰ ਅਕਰਵਰ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਲਾਡੀ ਸੌਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਘਰ ਘਰ ਵੇਖਣੀ ਲਾਸ, ਭਜ਼ਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਕਾਲ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਸ਼ਾਬਾਸ, ਮਹਾਂਕਾਲ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਖੁਲਾ ਹੋਣਾ ਝਾਟ, ਮੇਂਢੀ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਗੁੰਦਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਥੀਵੀਂ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਪਨਥ ਮੁਕਕੇ ਵਾਟ, ਪੈਂਡਾ ਪਨਥ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਕਰਾਂ ਟਾਕ, ਬੋਲਾਂ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਹਣ ਸਾਡਾ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਭਵਿਖ਼ਤ ਵਾਕ, ਪੇਸ਼ੀਨਗੋਈਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਦਿਸੇ ਉਦਾਸ, ਹੈਰਤ ਵਿਚਿ ਹੈਰਾਨੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸਭ ਨੂੰ ਮੁਲਲੇ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨਾ ਵਾਲੀ ਰਾਸ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਚਢਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ ਖਾਹਿਸ਼, ਤਮਨਾ ਅਵਰ ਨਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਕੂਡ ਕੁਡਿਆਰ ਦੀ ਪਹਨ ਪੁਸ਼ਾਕ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਮੁਹੱਮਦ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖੇ ਤਾਕ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ। ਮੂਸੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇ ਇਕਕੋ ਹਾਟ, ਜਿਥੇ ਹਟਵਾਣਾ ਬੈਠਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਨਾਨਕ ਜਾਣ ਅਗਮੀ ਗਾਥ, ਅਕਰਵਰ ਅਕਰਵਰਾਂ ਵਿਚਿਆਂ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਿਸ ਵਿਚਿ ਲੇਖਾ ਹੋਵੇ ਘਨਈਏ ਵਾਲੇ ਰਾਥ, ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਅਰਜਨ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰ ਉਡਾ ਕੇ ਬਾਜ, ਬਾਜੀ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਉਲਟਾਈਆ। ਨਵ ਸਤ ਦਾ ਤਕਕ ਕੇ ਰਾਜ, ਰੰਗਅਤ ਵੇਖੇ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਬਦਲਣਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਸਮਾਜ, ਸਮਗ੍ਰੀ ਸਤਿ ਸਚ ਵਰਤਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਸੀਸ ਸੁਹਾ ਕੇ ਤਾਜ, ਤਖਤ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਉਲਟਾਈਆ। ਕੀ ਲੇਖਾ ਹੋਵੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਮਹਾਰਾਜ, ਮਹਿੰਮਾ ਕਥ ਕੀ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਕਿਸ ਵਿਧ ਸਭ ਦੀ ਖੋਲ੍ਹ ਜਾਗ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਖੁਲਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਰਚ ਕੇ ਕਾਜ, ਸਰਗੁਣ ਸਚ ਦਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਭੇਵ ਖੁਲਾ ਕੇ ਦੇਸ ਮਾੜ, ਮੌਜੂਦਾ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਲਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਭੇਵ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਗੁਜ਼ਾ, ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੇਰਾ ਰਾਜ ਕਿਸੇ ਨਾ ਬੁਜ਼ਾ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਮੈਂ ਭੇਵ ਚੁਕਾਉਣਾ ਦੂਜਾ, ਦੁਤੀਆ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਕਰਨਾ ਉਗਧਾ, ਉਗਧਣ ਆਥਣ ਵਜ੍ਝੇ ਵਧਾਈਆ। ਖੇਲ ਵੇਖਣਾ ਉਪਰ ਬਸੁਧਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਉਤੇ ਨੌਂ ਖਣਡ ਪ੍ਰਥਮੀ ਹੋਣਾ ਯੁਧਾ, ਯੁਧਿ਷਼ਟਰ ਦੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਜੋ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਬਾਬੇ ਬੁਛਾ, ਬਿਨ ਬੁਢੇਪੇ ਆਪ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜਿਸ ਧਾਰ ਨੂੰ ਮਾਰਧਾ ਠੁੱਡਾ, ਠੋਕਰ ਨਾਲ ਹਿਲਾਈਆ। ਰਾਮ ਨੇ ਮੁਠੀ ਭਰ ਕੇ ਰੁਗਾ, ਖਾਕ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ ਉਡਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਵਕਤ ਸੁਹਜਣਾ ਪੁਗਾ, ਥਿਤ ਵਾਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਸੋ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅੜਤਰਜਾਮੀ ਅੜਤਮ ਆਪਣਾ ਸਮੱਲ ਵੇਖਣ ਆਯਾ ਝੁਗਾ, ਗ੃ਹ ਮਨਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਇਕਕੋ ਦੀਪਕ ਹੋਵੇ ਉਦਾ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਕਦੇ ਨਾ ਬੁਝਾ, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਕਰਨੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਰਨੇਹਾਰੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੀ,

सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग ध्यान लगाईआ। जुग चौकड़ी तककदी रही खेल नयारी, की निरगुण आपणा हुकम वरताईआ। शब्द अगम्मे सुणदी रही धुनकारी, की नादी नाद करे शनवाईआ। अक्खरां वाले वेखदी रही लिखारी, की लिख लिख लेख बणाईआ। रसना जिहा वाले तककदी रही पुजारी, की ढोले सोहले गाईआ। अन्तर आत्म तककदी रही खुमारी, निरंतर हो के परदे लाहीआ। जुग चौकड़ी भज्जी वारो वारी, आपणा पन्ध मुकाईआ। अवतार पैगगबरां गुरुआं सभ दी खाहिश रही विचारी, विचरके दिआं सुणाईआ। अन्त कन्त भगवन्त कल कलकी आई अवतारी, अमाम अमामा नूर अलाहीआ। जो सभ दी पाए सारी, सरसे दे कन्हे गोबिन्द गिआ जणाईआ। जो आत्म परमात्म बन्हे धारी, धरनी धरत धौल दए वडयाईआ। एका मार्ग दस्स संसारी, संसारी भण्डारी सँघारी नाल मिलाईआ। करनी दा करता कुदरत दा कादर एकँकारी, वाहिद आपणा खेल खिलाईआ। जिस दी भगतां नाल होवे यारी, यराने पिछले तोड़ निभाईआ। सम्मत शहनशाही नौं दी पावे सारी, नव नौं दा पन्ध मुकाईआ। हरिजन साचे कर प्यारी, प्रेम मुहब्बत विच्च रखाईआ। उहदा लेखा लेख लिखण तों बाहरी, बहिरहाल सके ना कोई समझाईआ। सो पुरख अकाला दीन दयाला लोकमात होवे जाहरी, जाहर जहूर करे रुशनाईआ। जिस दी जुग चौकड़ी भविख्तां वाली सभ ने लिखी डाइरी, अक्खरां विच्च शनवाईआ। सो कल कलकी निहकलंका इक अवतारी, अवतर बेपरवाहीआ। शाहो भूप बण सिकदारी, आपणा हुकम वरताईआ। जन भगतां बख्श चरन प्यारी, चरनोदक नाम प्याईआ। जन्म जन्म दी कट्ट बिमारी, चुरासी फंद कटाईआ। सचखण्ड बख्श दवारी, दवारका वासी दा लेखा नाल मिलाईआ। बावन तेरी बन्हे धारी, धर्म दी धार वडयाईआ। रिषीआं दी रखीशरां तों बाहर पावे सारी, महांसारथी इक अखवाईआ। तेरां सौ सतासी रंग चाढ़ अपारी, अपरंपर दए वडयाईआ। जिस साहिब नूं नमो नमो कह के सारे करन निमस्कारी, निव निव लागण पाईआ। उह सभ दा लहणा देणा चुकाउण आया उधारी, पूरब लेखा नाल मिलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिँध विष्णुं भगवान, शाह पातशाह शहनशाह सच्चा सिकदारी, सिर सिर आपणा हत्थ रखाईआ।

* २० मध्यर शहनशाही सम्मत ६ जम्मू शहिर वजारत रोड ते अजीत सिँध दे गृह *

माया कहे मेरी जगत प्यारी ममता, मोह विच्च सारे लवां भरमाईआ। माण रहण देवां ना विद्या वाले पंडता, अकल बुधी चले ना कोई चतुराईआ। गुरु गुरदेवा रहण ना देवां मनता, मनसा कल्पणा विच्च हलकाईआ। प्यार रहण ना देवां धर्म धार दी संगता, सति सच दिआं भुलाईआ। जगत धार बणा के हंगता, आपणा खेल खलाईआ। राज राजान शाह सुल्तान मेरा होवे मंगता, भिखारी हो के झोली डाहीआ। मेरा रूप नहीं किसे वजूद तन का, तत्त्व तत्त नजर कोई ना आईआ। मेरा नाता सच्चा मन का, मन का मणका

दिआं भवाईआ। मेरा विरोध सदा ब्रह्म का, पारब्रह्म दिती वडयाईआ। मेरा लेखा कोई ना जाणे जन्म का, जुग जुग मेरी बेपरवाहीआ। मेरा लेखा नहीं किसे हया शर्म का, शरअ दी वंड ना कोई वंडाईआ। मेरा नाता नहीं वरन बरन का, मजहबां संग ना कोई बणाईआ। मेरा खेल ममता वाले भरम का, लोभ विच्च तृष्णा करां हलकाईआ। जोती जोत सस्प हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जो आसरा देवे आपणी शरन का, सरनागत हो के सीस निवाईआ।

* २० मध्यर शहनशाही सम्मत ६ गुरचरन सिंघ जम्मू शहिर वजारत रोड ते *

माया कहे मैं जगत जुग प्यारी, प्रेमका रूप बणाईआ। मेरे मित्र नर नारी, सज्जण सखा सर्ब अखवाईआ। मैं फिरां सदा जुग चारी, सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग भज्जां वाहो दाहीआ। मेरी सारे करदे दारी, प्रीती विच्च आपणा बंधन पाईआ। मेरे विच्च बड़ी हुशिआरी, सावधान हो के दिआं समझाईआ। मैं शाह सुल्तानां करां खवारी, पातशाह खाक विच्च रुलाईआ। मैं जगत जगयासूआं बणावां दुराचारी, लोभ विकार विच्च हलकाईआ। मैं पिता पुत्तरां कोलों करावां गदारी, पल्ला पल्लू नालों छुडाईआ। मेरा खेल सदा दिउहाड़ी, दिवस रैण खेल रिवलाईआ। मैं लजपत रहण देवां ना किसे दाढ़ी, एह मेरी बेपरवाहीआ। मेरी सभ तों ढूंधी खारी, जगत जहान विच्च सुटाईआ। सभ तों उत्तम श्रेष्ठ लाड़ी, मैनूं शाह सुल्तान गरीब निमाणे सारे लैण प्रनाईआ। मैं आपणी मंजल चढ़ के वेरवां खारी, जुग जुग सगन मनाईआ। कायनात सृष्टी कर विभचारी, कूड़ कुककर्म रंग रंगाईआ। मैं फिरां विच्च दरबारी, दरे दरबार सोभा पाईआ। मैनूं सारे करन निमस्कारी, पूजा विच्च सीस झुकाईआ। मैं फिरां मन्दर मस्तिजद शिवदुआले मठ गुरुदवारी, आपणी लै अंगड़ाईआ। साबत रहण देवां ना किसे ईमानदारी, ईमान विच्च बच्या रहण कोई ना पाईआ। मेरी ठग्ग चोरां नाल यारी, यराने मेरे नाल रखाईआ। मेरा खेल जगत समझ तों बाहरी, चार जुग समझ किसे ना आईआ। मैनूं इशारा दे के गए गुर अवतारी, पैगंबर संदेसयां विच्च सुणाईआ। नी तूं नवजोबन मुटिआरी, जुग चौकड़ी तैनूं सके ना कोई प्रनाईआ। मैं हस्स के खुशीआं नाल सज्जी बांह उलारी, आपणी करवट लई बदलाईआ। बिना तन वजूद तों कर शिंगारी, बिना नैण तों नैण मटकाईआ। बिनां अकरवीआं तों निगाह मारी, चारों कुण्ट रवोज रखुजाईआ। मेरी कवण पाए सारी, सिर मेरे हत्थ रखाईआ। सतिजुग त्रेता द्वापर लंधिआ आपणी वारी, जगत पन्ध मुकाईआ। जोती जोत सस्प हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, लेखा जाणे आप निरँकारी, निरवैर आपणी खेल रिवलाईआ।

* २० मध्यर शहनशाही सम्मत ६ फुम्मण सिंघ जम्मू शहिर वजारत रोड ते *

माया कहे मैं आदि दी जोबनवन्ती, मेरा रूप रंग नज़र किसे ना आईआ। मेरा लहणा देणा लेरवा नाल श्री भगवन्ती, जिस भगवती भगौती भगवन दिती वडयाईआ। मेरा नूर नुराना रूप बसन्ती, बसन्त रुत्त दए वडयाईआ। मेरे खेल दी लिखी गई इक्क नहीं पंगती, भेव अभेद ना कोई जणाईआ। मैं कोई भिखारन दरवेशण नहीं मंगती, दर दर अलख जगाईआ। मेरी धार नहीं तत्त पंज दी, तत्तव तत्त ना कोई वडयाईआ। मेरी सिख्या नहीं कोई मत दी, बुध्धी रंग ना कोई रंगाईआ। मैं वणजारन इक्को कमलापत दी, जो पतिपरमेश्वर धुरदरगाहीआ। उसे दा सत्थर घत्त दी, जिस दी गोबिन्द यारङ्गा सेज गिआ हंढाईआ। मैं बणी नहीं किसे रत दी, बूंद रकत ना संग बणाईआ। मेरी खेल नहीं किसे हत्थ दी, हत्थ नाल हत्थ ना कोई मिलाईआ। मैं कथा कहाणी दस्सदी, सच दिआं सुणाईआ। मैं मन दे सन्मुख हो के वसदी, गृह इक्को डेरा लाईआ। मेरी शकल सदा प्रतक्ख दी, अकल दिआं भुलाईआ। जे सच पुछो मेरी कीमत नहीं कोई ककरव दी, ककरवों लकरव दिआं वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान, मैं आस रक्खी इक्क समरथ दी, जो आसा पूर कराईआ।

* २० मध्यर शहनशाही सम्मत ६ राम कौर जम्मू शहिर वजारत रोड ते *

माया कहे मैं आदि जुगादि जुग चौकड़ी बड़ी चलाक, मेरी चलाकी समझ किसे ना आईआ। मोह ममता दा खोलू के ताक, परदे परदिआं विच्चो उठाईआ। पवण पवण भजा के राक, भज्जां वाहो दाहीआ। शाह सुल्तान बणा के साक, सज्जण आपणे रंग रंगाईआ। अन्त सभ दी बणा के खाक, मिट्टी रवेह दिआं उठाईआ। मेरा जुग चौकड़ी सभ ने कीता भविख्त वाक, अवतार पैगंबर गुरु गए सुणाईआ। सदी चौधवीं तूं घर घर करना नाच, मुख घुंट लैणा उठाईआ। कूँड विकार दी करनी बात, बातन आपणा डेरा लाईआ। तेरी वेसवा वाली होवे रात, जगत जगयासूआं संग बणाईआ। किसे दी रहण ना देवीं पात, पती-बरत नजर कोई ना आईआ। तूं वेरवीं बिन नैणां मार झात, झाकी आपणी नाल रलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान, आदि जुगादी शब्दी धार तेरा साक, सज्जण इक्को इक्क अखवाईआ।

* २० मध्यर शहनशाही सम्मत ६ अमरो देवी जम्मू शहर नहिर ते *

माया कहे मेरा सोहणा सुचज्जा रंग, रंगत दीन दुनी चढाईआ। मेरा सभ दे नाल

संग, घर घर आपणा आसण लाईआ। मेरा प्यार ना होवे भंग, जगत विच्चों ना कोई कछुईआ। मैं डौरू डंक वजावां मरदंग, नाअरे ढोले सोहले गीत सुणाईआ। मेरे हुक्मे अंदर विकार पंज, काम क्रोध लोभ मोह हँकार हलकाईआ। मेरे भरे खजाने गंज, जुग जुग सके ना कोई मुकाईआ। मैनूं कदे ना आए रंज, रंजश विच्च कदे ना आईआ। मैं सदा रहवां अनन्द, अनन्द अनन्द विच्चों प्रगटाईआ। मेरी खुशी बन्द बन्द, बन्दना विच्च सभ नूं सीस झुकाईआ। मेरे जुग चौकड़ी केते गए लंघ, आपणा पन्ध मुकाईआ। मैं सदा सुती मोह ममता वाले पलघँ, जिस दी पावा चूल नजर कोई ना आईआ। मैं जुग चौकड़ी पावां वंड, सोहणी रवेल खिलाईआ। मैं सभ दी वहुं कन्हु, सीस धड़ अडु कराईआ। मेरा सभ तों वक्खरा पखण्ड, भेरव समझे कोई ना राईआ। मैं उच्ची कूक के पावां डण्ड, रवेखन आपणा दिआं जणाईआ। मैं शाह सुल्तानां फड़ा के हथ्य चण्ड प्रचण्ड, राज राजानां दिआं लङ्डाईआ। मैं पिउ पुत्तरां करा के वंड, भैण भरावां नाता दिआं तुङ्डाईआ। मैं धर्म दवारयां अंदर लघँ, धर्म दी धार दिआं भुलाईआ। मेरा सभ तों नूर नुराना चमके चन्द, जिस घर आपणा डेरा लाईआ। मेरा सारे गाउँदे छन्द, रसना जिह्वा सिफत सलाहीआ। मेरा बिनां वजूद तों सभ नूं प्यारा लगे चंम, चम्म दृष्टी वाले सारे दिआं भुलाईआ। ना हररख सोग ना कोई गम, चिन्ता विच्च कदे ना आईआ। मैं नित नित करां आपणा कम्म, कामनी हो के भज्जां वाहो दाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, मेरा बेड़ा देवे बन्धू, बन्धूणहार एकँकार दया कमाईआ।

* * * * *

* * * * *

＊ २० मध्घर शहनशाही सम्मत नौं ईशर सिंघ पिण्ड दङ्ड जिला जम्मू *

माया कहे मैं नजर आई किसे ना नेत्र, अकर्वीआं वाले सारे लवां भरमाईआ। मेरा समझे कोई ना खेतर, चार कुण्ट वंड ना कोई वंडाईआ। मेरे हुक्म दा पढ़े कोई ना पेपर, भेव अभेद ना कोई खुलाईआ। मैनूं जाए कोई ना वेचण, खरीददार सारी दीन दुनी समझाईआ। मेरा सभ तों वक्खरा पेचन, पेचा आपणा देणा लगाईआ। मेरा माया विच्च हेतन, माया ममता संग बणाईआ। माया माया कह के मैनूं सारे मथ्था टेकण, बिन माया तों अवतार पैगङ्गबर गुर खुशी ना कोई बणाईआ। मेरा धर्म दवारयां उत्ते ठेकण, ठेकेदारी इक्क रखाईआ। मेरे चरनां विच्च शाह सुल्तान लेटण, मैं आपणे तख्त बैठी सोभा पाईआ। मैनूं दुसालिआं दे विच्च लपेटण, सांभ के रक्खण थाउँ थाईआ। मेरी पूजा करदे केतन केतन, केती ध्यान लगाईआ। मैं अनक अनेक कीते चेतन्न, रातीं सुत्यां नींद ना आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, मेरी जगत बणाए रेखन, रेखा सभ दी वेरव वरवाईआ।

* * * * *

* * * * *

* २० मध्घर शहनशाही सम्मत ६ सूरत सिँघ पिण्ड गुरवाली जिला जम्मू *

माया कहे मेरा ममता वाला भंडार, मोह विच्च रखाईआ। मैथों मंगदे कोटन कोट विच्च संसार, दिवस रैण ध्यान लगाईआ। मेरी पूजा करदे नर नार, निव निव सीस झुकाईआ। धूप दीप करन घृत डार, सुगंधीआं नाल महकाईआ। विचोला बणाउण विच्च नर निरँकार, प्रभू साङ्खा हो सहाईआ। साडे घर माया आवे साङ्खे दुखवडे दए निवार, आशा तृष्णा पूर कराईआ। मैं हस्स हस्स वेखां की खेल करे संसार, दीन दुनी ध्यान लगाईआ। मैं मस्त जवानी विच्च फिरां चारों कुण्ट वारो वार, भज्जां वाहो दाहीआ। जिस नूं इक वेर घुंड चुकक के दिआं दीदार, नैण नैणां नाल मिलाईआ। उह सभ कुझ मेरे उतों देवे वार, नाता जगत वाला तुङ्गाईआ। मेरा प्यार उहदे दिल दा होवे दिलदार, दिलवर हो के सेव कमाईआ। मेरी खेल सदा जुग चार, जुग चौकड़ी दिआं जणाईआ। मैं जिस दे अंदर अज्ज वडी ते कल नूं हो जावां बाहर, प्रीती सदा ना कोई रखाईआ। शाह सुल्तानां सिर पवावां खार, खाक विच्च मिलाईआ। मेरा खेल अपर अपार, अपरम्पर स्वामी दिती वडयाईआ। मैं जुग चौकड़ी किसे दी सुलक्खणी बणी नहीं नार, इक घर रहि के सेव ना सकां कमाईआ। चार जुग दे शास्त्र मैनूं कर ना सके गिरफ्तार, बंधन विच्च बन्द ना कोई बंधाईआ। मैं आदि जुगादि दी जोबनवन्ती मुटिआर, नव जोबन इक अखवाईआ। मेरा समझे ना कोई शिंगार, बस्तर भूशन नजर कोई ना आईआ। मेरा लहिंगा सके ना कोई सवार, अंगी हत्थ ना कोई रखाईआ। मेरा लेखा कागद कलम ना लिखणहार, छाही चले ना कोई चतुराईआ। मैं बन्द होई नहीं कदे मन्दर मस्जिद शिवदुआले मठ गुरुद्वार, हुक्मे अंदर हुक्म ना कोई मनाईआ। मेरा मालक खालक प्रितपालक शहनशाह इक सिकदार, सतिगुर शब्द शब्द अखवाईआ। जिस दे चरन कँवलां जावां बलिहार, बल बल सीस निवाईआ। मैं आशा रकर्वी जुग चौकड़ी चार, चारों कुण्ट ध्यान लगाईआ। कवण वेला मेरा माही मिले मैनूं बख्शे चरन प्यार, चरनोधक आपणा जाम प्याईआ। जो रूप रंग रेख तों होवे बाहर, निहकलंक नरायण नर वडयाईआ। मैं ओस दे रिवदमतगार, खादम हो के सेव कमाईआ। धूढ़ी मस्तक लावां शार, कदम बोसी विच्च आपणा शुकर मनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिँघ विष्नुं भगवान, शाह पातशाह शहनशाह सची सरकार, सरकारे आला खुदा तुआला इकको इक अखवाईआ।

* २० मध्घर शहनशाही सम्मत ६ सुरजीत कौर जम्मू शहर वजारत रोड *

माया कहे मैं सदा सद अकेली, अकल कलधारी दिती वडयाईआ। मैं वसां गृह नवेली, मन्दर नजर किसे ना आईआ। मैं लोकमात बणी नहीं किसे दी चेली, जगत सीस ना किसे निवाईआ। सज्जण प्यारा बणया नहीं कोई बेली, बेल्यां जंगलां विच्च भज्जां वाहो दाहीआ। मैं आपणी खेल अनोखी खेली, खालक खलक दिती वडयाईआ। मैं अन्तर निरंतर सभ नूं आपणे नाल रही मेली, मिलणी मोह वाली रखाईआ। मेरा बंधन सभ तों

वरवरा जेली, जिस दी मुनयाद ना कोई समझाईआ। मैं सभ तों हो के वेहली, आपणा पल्लू लवां छुड़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, मैनूं बणन ना देवे किसे दी सहेली, सच संग ना कोई रखाईआ।

* २० मध्यर शहनशाही सम्मत ६ किशन लाल जम्मू शहर *

माया कहे मैं सभ दे वसां नजदीक, गृह गृह अंदर डेरा लाईआ। मेरा मन्दर अन्धेरा तारीक, जिथे नूर ना कोई रुशनाईआ। मैनूं वंडण वाला नहीं कोई शरीक, लाशरीक दिती वडयाईआ। मेरे विच्च सच तौफीक, देवणहार इक्क गुसाईआ। मैं कोई प्यारा रकरवया नहीं रफीक, फरीका वंड ना कोई वंडाईआ। मेरी करे ना कोई तस्दीक, शहादत सके ना कोई भुगताईआ। मैं जुग चौकड़ी बदली लीक, लाइण नैण नजर किसे ना आईआ। मैं शाह सुल्तानां राज राजानां बदल देवां नीत, नीतीवान रहण कोई ना पाईआ। मैं कूड़ कुड़िआर बंधा प्रीत, बंधन बंधां चाई चाईआ। काया रहण ना देवां ठांडी सीत, अगनी तत्त जलाईआ। झगड़े पुआ के मन्दर मसीत, मट्टां करां शनवाईआ। सति रहण ना देवां किसे चीत, ठगोरी घर घर दिआं वरवाईआ। मेरी सभ तों वकरवरी बख्शीश, बख्शिश हो के रहमत रूप बणाईआ। मेरी कोई ना करे रीस, मेरा रूप ना कोई वरवाईआ। मैं खेल खेलणा बीस बीस, बीस बीसा दए वडयाईआ। मैं वेरवां इक्को छत्तर झुल्ले इक्क साहिब दे सीस, जो जगदीशर धुरदरगाहीआ। जिस दे हुक्मे अंदर पीसण रही पीस, माया ममता चककी जगत चलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, मेरा लेखा जाणे नीकन नीक, ऊँच ऊँच अगम्म अथाहीआ।

* २० मध्यर शहनशाही सम्मत ६ संसार सिंघ दे गृह जम्मू शहिर विच्च *

माया कहे मैं जोबनवन्ती हसीन, मेरी सूरत मूरत जग नेत्र नजर कोई ना आईआ। मेरा लहणा देणा लेखा जुग चौकड़ी प्राचीन, चार जुग दे शास्त्र मेरी सिपत सलाहीआ। मैं नित नित होई ना किसे अधीन, जगत नवित्त आपणा खेल खलाईआ। विद्या विच्च मैनूं सक्कया कोई ना चीन, अन्त्तश्करन विच्च अन्त कहण कुछ ना पाईआ। मेरा मार्ग बड़ा महीन, गन्थ शास्त्र ढोले गाईआ। मेरा लहणा देणा लेखा नाल लोक तीन, त्रैगुण आपणा रंग रंगाईआ। मैं कदे नहीं होई मस्कीन, निरमाणता रूप ना कोई दरसाईआ। मैं सति धर्म जुग जुग लवां छीन, एह मेरी बेपरवाहीआ। शहनशाह बणावां कमीन, दर दर देवां फिराईआ। सदा सदा करदी रहवां तरमीम, हिस्से हिस्सयां वंड वंडाईआ। मेरा लेखा जाणे मेरा मालक

करीम, हरि करता धुरदरगाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जिस बंधाया मेरा यकीन, धरवास इकको इकक रखवाईआ।

* २० मध्घर शहनशाही सम्मत ६ सवरण कौर दे गृह जम्मू शहिर विच्च *

माया कहे मैं आदि जुगादि नौजवान, जोबनवन्ती सोभा पाईआ। मैनूं सतिगुर शब्द दिता दान, परम पुरख दित्ती वडयाईआ। विष्ण ब्रह्मा शिव कीता परवान, मेहर नजर नजर उठाईआ। मैं त्रैगुण हो बलवान, रजो तमो सतो रूप वरवाईआ। पंज तत्त कर प्रधान, दित्ती माण वडयाईआ। मोह ममता बणा निशान, जगत दिआं झुलाईआ। लालच विच्च फसा के राज राजान, शाह सुल्तान दिआं हिलाईआ। मैनूं वस कर सके कोई ना काहन, चरन कँवल लवां ना कोई सरनाईआ। मैं नित नवित खेल करां महान, सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग दए गवाही आ। मैं युद्ध करावां घमसान, राम रावण खेल खिलाईआ। मेरा धर्म दी धार नाल धर्म दा इकक बयान, कौरव पांडव देण गवाहीआ। मैं पैगगबां दे पहचान, साची खेल खलाईआ। नाम इष्ट बख्श कलाम, कलमा कायनात रंग रंगाईआ। मैं शरअ दी बण शैतान, छुरी शरीअत रंग रंगाईआ। मेरा लेखा समझे ना कोई विच्च जहान, जीव जंत चले ना कोई चतुराईआ। माया कहे मैं सभ नूं करां बेईमान, पिता पूत दिआं लड़ाईआ। धरनी उत्ते सारे खाक रहे छाण, माटी खेह मात उडाईआ। मैं हत्थ ना आई किसे बलवान, योधे सूरे दित्ते घाईआ। मैं लड़ां विच्च मैदान, चंडी हो के चमकां थाउँ थाईआ। मेरा रूप बेपहचान, नेत्र नजर किसे ना आईआ। मेरे ढोले सारे गाण, खुशीआं गीत सुणाईआ। मैं सभ नूं करां निधान, अकल बुद्धि चले ना किसे चतुराईआ। माया कहे मैं ममता वाली मेरा ना स्वास ना कोई प्राण, तन वजूद ना कोई वडयाईआ। मैं जिधर जावां उधर मैनूं करन प्रनाम, राज राजान सीस झुकाईआ। मैं कलिजुग अन्त आपणा झुलाउणा चौहंदी निशान, नौं खण्ड पृथमी सत दीप उठाईआ। संदेशा देवां जगयासिओ उठो नौजवान, आपणा बल लउ प्रगटाईआ। अमीरी गरीबी मेरा युद्ध होवे घमसान, घुम्मण घेरी विच्च लोकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, कलमे तों बाहर मेरी करे कल्याण, कायनात दा लेखा मेरे संग बणाईआ।

* २० मध्घर शहनशाही सम्मत ६ जम्मू शहिर अंग्रेज सिंघ दे गृह *

माया कहे मैं जोबनवन्ती अगम्मी सुनकरवी, जग नेत्र लोचन नैन नजर किसे ना आईआ। नौं खण्ड पृथमी सत दीप मैनूं वेरवे कोई ना अकर्वी, अकर्वां विच्च मेरे ढोले गाईआ। सिफत सलाह मेरे साहिब स्वामी अन्तरजामी घट निवासी पुरख अबिनाशी आपणे हुक्म विच्च रक्खी,

जुग चौकड़ी धरनी धरत धवल धौल उत्ते सेव कमाईआ। बोध अगाध शब्द अनादी नाल मैनूं सिख्या अगम्म दस्सी, दह दिशा तों बाहर कीती पढ़ाईआ। मैं गृह गृह मन्दर घर घर जगत जगयासूआं वसी, तन मन्दर अंदर डेरा लाईआ। मैं खुशी ग़मी तों बाहर सदा रिवड रिवड हस्सी, हस्ती तकक के बेपरवाहीआ। मेरी धार किसे कोलों जाए ना मथी, मथन कर ना कोई वरवाईआ। मैं इकको साहिब दे सत्थर लथ्थी, शाह सुल्ताना जो अखवाईआ। मैं उस दे चरनी ढठी, जिथे मिले माण वडयाईआ। मैनूं कोटन कोट कर के गए इक्ठी, अन्त खाली हत्थ वरवाईआ। मैं दिवस रैण फिरां नट्टी, शाह सुल्तानां वेख वरवाईआ। दरोही मेरी अन्तम मंजल टप्पी, सदी चौधवीं दए गवाहीआ। मैं अवतार पैगंबरां वाली पढ़ी पट्टी, हरफ हस्फां वेख वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच स्वामी अगम्म अथाहीआ।

माया कहे मैं सभ तों दिसां सुचज्जी, गुणवन्त अखवाईआ। मेरी तृष्णा कदे ना रज्जी, सांतक सति ना कोई कराईआ। मेरी जुग जुग जोत जगी, चारों कुण्ट डगमगाईआ। मेरी धार वेख लउ बग्गी, दूसर रंग ना कोई रंगाईआ। मेरी अगनी घर घर लग्गी, दीन दुनी ना कोई बुझाईआ। मैं आपणी खुमारी विच्च मझी, मस्त मस्तानी रूप बणाईआ। मैं नाच वेखणा चौधवीं सदी, सदके वारी घोल घुंमाईआ। मैं दीन दुनी मन कल्पणा करनी लबी, लोभ मोह हँकार विच्च फसाईआ। मैं सभ दे लूं लूं रचणा हड्डी, बाहर सके ना कोई कछुआईआ। शाह सुल्ताना लग्गण नहीं देणी अड्डी, चोटीआं सभ दीआं दिआं मुन्नाईआ। किरपा करे मेरा सूरा सर्बग्गी, मैनूं देवे माण वडयाईआ। मैं किसे नूं दर्शन करन देणा नहीं उप्पर शाह रगी, पुरख अकाल मिलण कोई ना पाईआ। चारों कुण्ट मेरी अन्धेरी वगी, हुलारा दो जहान रखवाईआ। मेरा मालक नूर अलाही रब्बी, यामबीन ओट तकाईआ। मैं सभ दी वेखणी अन्तम हद्दी, हदूदां फोल फुलाईआ। मैं कूड़ कुङ्गिआरे भार नाल लद्दी, बोझल हो के दिआं सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा परदा आप उठाईआ।

माया कहे मैं आदि जुगादी एक रूप, दुतीआ रंग ना कोई बदलाईआ। मेरा मालक शाहो भूप, शहनशाह धुरदरगाहीआ। जिस मैनूं दिती सूझ, समझ दिती समझाईआ। मैं उस दे चरनां जावां झूज, जो सचरवण्ड निवासी इक्क अखवाईआ। जिस दी मंजल हक्क मकसूद, रहबर नूर अलाहीआ। जो हर थां दिसे मज्जूद, बैठा सोभा पाईआ। उस मैनूं माण दिता काया पंज भूत, तत्तां विच्च आपणा तत्त मिलाईआ। मैं वसां चारे कूट, दह दिशा वेख विखवाईआ। मेरा नाता नाल जूठ झूठ, कलिजुग जीवां रंग रंगाईआ। मैं मोह विकारे झूटा रही झूट, ममता नाल हलकाईआ। मेरा इकको ताणा पेटा सूत, दूसर वंड ना कोई वंडाईआ। मैं सति धर्म नूं सभ दे हिरदिउँ कर दिआं कूच, कूचा गली रहण कोई ना पाईआ। कलिजुग कूड़ कुङ्गिआरा मेरा साथी हवदूत, सगला संगी सोभा पाईआ। सभ दे भाण्डे खाली कर के ठूठ, साढे तिन्न हत्थ दिते वरवाईआ। आत्म परमात्म नाता गिआ टूट, पारब्रह्म ब्रह्म मेल ना कोई मिलाईआ। गुर चेलिआं रहण नहीं दिता सलूक, पिता पूत दिते लड़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा भेव आप खुलाईआ।

माया कहे मेरी जोबनवन्ती जवानी, आयू समझ किसे ना आईआ। मेरी मंजल इक्क
रुहानी, रुह बुत तों बाहर जणाईआ। मेरा खेल अगम्म महानी, खलक समझे मूल ना राईआ।
मैं आपणे गृह दी राणी, रईअत दीन दुनी वेरख वरखाईआ। मेरा संगी मनुआ सभ दा बानी,
मेरे अणिआले तीर चलाईआ। मैं झगड़ा वेरवां चारे रखाणी, अंडज जेरज उत्तभुज सेतज
फोल फुलाईआ। मैं चार जुग दे शास्त्रां तककी बाणी, भेव अभेदा आपणा आप चुकाईआ।
मैं कदे ना बणां निमाणी, निमरता रूप ना कोई बणाईआ। मैं हुक्म दी हुक्मरानी, जुग जुग
खेल खिलाईआ। मैं झगड़े पावां जीव पुराणी, आप आपणा रंग रंगाईआ। मेरे प्यार विच्च
साध सन्त सुरत होवे मस्तानी, नाम खुमारी रहण कोई ना पाईआ। मैं धर्म दवारयां जूह
दस्सां बेगानी, सच गृह नजर कोई ना आईआ। मेरा वक्त जगत बड़ा तुफानी, शौह दरया
दए रुड़ाईआ। सदी चौधवीं मैं हर हिरदे वसाई बेईमानी, बेवा रूप होई लोकाईआ। पवित्र
रिहा ना कोई जिस्म जिस्मानी, जमीर अमीर गरीब गए बदलाईआ। चतुर बुद्धि दी रही
ना कोई बेईमानी, बुध बिबेक ना कोई रखाईआ। मैं नौं खण्ड पृथमी सत दीप धरती उत्ते
कीती परेशानी, पेशानी सभ दी वेरख वरखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा
कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, मेरा
शाह पातशाह शहनशाह सुल्तानी, शाह पातशाह आपणा हुक्म हुक्म विच्चों वरताईआ।

* २० मध्यर शहनशाही सम्मत ६ सेई कैप जिला जम्मू तेजभान दे गृह *

माया कहे मैं सति सतिवादी होई त्यार, त्रैगुण अतीते दिती वडयाईआ। मेरा विष्ण
ब्रह्मा शिव नाल प्यार, बिन नेत्र नैणां वेरवां चाई चाईआ। हुक्म संदेसे सुणा अगम्मी धार,
शब्दी शब्द शब्द शनवाईआ। मैनूं कीता रवबरदार, बिन लोचन अकरव खुलाईआ। मैं निव
निव करां निमस्कार, बिना डण्डावत सीस झुकाईआ। मैं बेनन्ती कीती अरज गुजार, सति
सच सुणाईआ। की हुक्म मेरी सरकार, सहज देणा सुणाईआ। संदेशा मिल्या नाल प्यार,
मुहब्बत विच्च सुणाईआ। तेरा समझे ना कोई विस्थार, उच्चा लंमा चौड़ा कद्द नजर
किसे ना आईआ। तूं फिरना विच्च संसार, भज्जणा वाहो दाहीआ। तेरा तत्ता नाल उधार,
पंचम मिले वडयाईआ। तूं लख चुरासी पाउणी सार, सगला संग बणाईआ। तूं सदा रही
जुग चार, आपणा रूप अनूप दरसाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर,
देवणहारा साचा वर, सच मेरा खेल खिलाईआ।

माया कहे मैं ना वड्डी ना छोटी, प्रभू दिती माण वडयाईआ। मेरी समझे जङ्ग ना
कोई चोटी, चोटी हो के आपणा रंग रंगाईआ। मैं वेस वटावां कोटन कोटी, अणगिणत
रूप बदलाईआ। मेरा बस्तर ना लहिंगा ना धोती, कण्पड़ नजर कोई ना आईआ। मैं निरगुण
धार प्रगट होई विच्चों जोती, जोती जाते दिती वडयाईआ। मैं आदि पुरख दी बेटी इक्क
इक्कलोती, अकल कलधारी मेरा रूप दरसाईआ। मैं आलस निंदरा विच्च कदे ना सोती, गफलत

रूप ना कोई दृढ़ाईआ। मैं हार शिंगार करां ना नाल मोती, कंचन गढ़ ना कोई पवाईआ। हत्थ फड़ां कोई ना सोटी, सूट बूट ना कोई सजाईआ। मेरे सीस दिसे कोई ना टोपी, बंधन बंध ना कोई जणाईआ। हत्थ फड़ां कोई ना लोटी, लुटिया संग ना कोई रखाईआ। मेरा हिस्सा नहीं कोई काया बोटी, रक्त बूंद ना कोई जणाईआ। मेरा दीन मज्हब जात नहीं कोई गोती, वरनां विच्च कदे ना आईआ। मेरी मत नहीं कोई होछी, होछा रूप ना कोई दरसाईआ। मेरी करनी मैनूं दिसे मूल ना दोषी, दोष सके ना कोई लगाईआ। मैं इक्को गल सोची, बिना समझ तों समझ बणाईआ। मैनूं इक्क इशारा दित्ता रवीदास चुमारे मोची, सहज नाल दृढ़ाईआ। नी माया तूं भगत दवारे होवें खोटी, तेरी कीमत ना कोई रखाईआ। फेर मैं हत्थ रक्ख लिआ उत्ते ठोड़ी, सोचां विच्च आपणा आप डुबाईआ। जिस नाल बणाए कसीरे विच्चों कौड़ी, कंगणा रंग रंगाईआ। जिस इशारा दित्ता वेदी सोड्ही, मेरी समझ दित्ती बदलाईआ मैं उठी हत्थ रक्ख के उत्ते गोड़ी, बलहीण लई अंगड़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, धुर मालक बेपरवाहीआ। माया कहे मैं आदि दी जोबनवन्त, नूर जहूर इक्क चमकाईआ। जुग चौकड़ी मैनूं मिल्या कोई ना कन्त, सेज सुहञ्जणी ना कोई वडयाईआ। मैनूं विद्या दिती किसे ना पंडत, अकर्वरीं अकर्वर ना कोई पढ़ाईआ। मैं वेरवे जेरज अंडज, उत्भुज सेतज ध्यान लगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, भेव अभेदा आप चुकाईआ।

माया कहे मेरे प्रभू ने मेरी बणाई बणत, घड़न भन्नणहार दिती वडयाईआ। मेरा लेखा कोई ना जाणे अन्त, अन्तश्करन विच्च किसे ना आईआ। मेरा समझे कोई ना मंत, मंतव हल ना कोई कराईआ। मैं खेल खेलां विच्च जीव जंत, जुग जुग आपणी खेल रखाईआ। मेरा रूप अनूपा अनन्त, गिणती गिणत ना कोई गिणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, सिर मेरे हत्थ टिकाईआ।

माया कहे मैं आदि दी कुंआरी, बिन कन्या कायनात खेल खिलाईआ। मेरी सभ दे नाल यारी, याराना सके ना कोई तुड़ाईआ। मैथों बच सक्कया कोई ना बलकारी, योधा नजर कोई ना आईआ। मैं संग रखाया नाल पैगगबर गुर अवतारी, तहां तहां दा आपणा रूप बदलाईआ। मैनूं हुक्म मिलदा रिहा सच्चा सरकारी, शहनशाह दिती वडयाईआ। सतिगुर शब्द दी करदी रही ताबिआदारी, निव निव सीस निवाईआ। शाह सुल्तानां मारदी रही मारी, मर जीवत रूप ना कोई बदलाईआ। मैथों बच्या रिहा ना कोई नर नारी, नर नरायण मैनूं दिती वडयाईआ। मैनूं शाह कंगाल करदे रहे प्यारी, मुहब्बत विच्च मेरे अग्गे झोली डाहीआ। घर दीपक जगा फेरदे रहे बहारी, सोहणा साफ सुथरा थान सुहाईआ। मैं हस्सदी रही मार के ताड़ी, बिन हत्थां ताल बणाईआ। जगयासिओ मैं बणी नहीं जुग चौकड़ी किसे दी लाड़ी, लाड़ा कन्त ना कोई बणाईआ। मैं खेल खलाउँदी रही जंगल जूह उजाड़ पहाड़ी, टिल्लयां परबतां वेरव रखाईआ। मैं अग्ग लगाउँदी रही नाड़ नाड़ी, तृष्णा कल्पणा कर हलकाईआ। मैं शहनशाह जगत दे आपे फिरां पिछ्छा अगाड़ी, राज रजानां इशारयां नाल जणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, वर दाता इक्क अखवाईआ।

माया कहे मेरा बिन तत्तां तों सुहञ्जणा बुत्त, बुतरवानिआं विच्च नजर किसे ना आईआ। मेरी सभ तों उत्तम श्रेष्ठ मौले रुत, रुतड़ी आपणी आप महकाईआ। मैनूं वड्डिआई दिती अबिनाशी अचुत, चेतन्न दिती कराईआ। मेरा परदा उहला नहीं कोई लुक, सन्मुख सभ नूं नजरी आईआ। मैं मरी नहीं ते जम्मी नहीं किसे दी कुख, जनणी गोद ना कोई टिकाईआ। हरख सोग नहीं कोई दुःख, नाता दीन दुनी ना कोई बणाईआ। मैं आपणा आसण जिधार चाहवां उधर लवां चुक्क, चारों कुण्ट डेरा लाईआ। किसे नूं शाह बणावां किसे दे घर वरवावां भुक्ख, एह मेरी बेपरवाहीआ। मेरे चाकर जुग चौकड़ी बणदे रहे मनुख, निव निव लागण पाईआ। मैनूं फडिआ किसे नहीं हथीं गुट्ट, सगला संग ना कोई अटकाईआ। मैं जगत जहान पा के लुट्ट, लुटेरे शाह सुल्तानां दिआं वरवाईआ। मैं राज राजानां खाली करा के ठुठ, घर घर भिखरवया दिआं मंगाईआ। माया कहे जन भगतो मेरे प्यार विच्च कोई प्रभू नालों जाइओ ना रुस, रुस्सयां सके ना कोई मनाईआ। मैनूं माण दिता उस, जिस दी उस्तत विच्च सारे ढोले गाईआ। तुसीं सदा उस दी याद विच्च रहणा खुश, खुशीआं रंग रंगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान, जिस दा लेरवा कुछ दा कुछ, अवर दा अवर आपणा हुक्म वरताईआ।

* २१ मध्दर शहनशाही सम्मत ६ सेर्ई कैप जिला जम्मू हरदेव सिंघ दे सरीर छड्ण नवित *

माया कहे मेरे उत्ते किरपा कीती पुरख अबिनाश, अबिनाशी करते दिती वडयाईआ। माण ताण बख्खाया बिना सरीर लाश, जम्मण मरन तों बाहर दिती वडयाईआ। मैं खेल खेलया शंकर नाल कैलाश, पारबती परम रूप दरसाईआ। गणेश बाला दे विश्वास, विश्व दी कार कमाईआ। मैं ब्रह्मा कर उदास, सुरसती उत्ते अकरव दिती बदलाईआ। मैं दरस्स के खेल तमाश, विष्णुं लक्ष्मी सोहणी वंड वंडाईआ। मैनूं सारे करदे रहे तलाश, मैं हथ किसे ना आईआ। मैं फिरी अष्टभुजा दे पास, सोहणा रूप बणाईआ। सिंघ नाउं मेरा खास, बलधारी वड वडयाईआ। शाह सुल्तानां कीता नास, खाकी खाक मिलाईआ। मैं राम रमईआ सईआ सीआ फिराया विच्च बनवास, एह मेरी बेपरवाहीआ। मैं रावण कर उदास, लंकापती दिता भवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा खेल आप वरवाईआ।

माया कहे मेरीआं पट्टीआं किसे ना लिखीआं, लेरवा अन्त ना कोई जणाईआ। मैं रसना बदला दिती सप्तस रिखीआं, भारदवाज दए गवाहीआ। मैं जगत जहान दिआं बदल दितीआं थितीआं, थित वार ना कोई वडयाईआ। मैं सुहागणां दुहागणां कीतीआं बिना पतिआं, कन्त नजर कोई ना आईआ। मैं धर्म दी धार वेरवीआं सतीआं, सति सतिवाद वंड वंडाईआ।

मैं अवतारां नैण मटकाए अकर्खीआं, लोचन नाल मिलाईआ। मैं काहनां नाल नचाईआं सरखीआं, घुंगट मुख ना कोई जणाईआ। मैं बुद्धिवानां उलटीआं कीतीआं मतीआं, कौरव पांडव चली ना कोई चतुराईआ। मैं कन्नी सुहाग दीआं पा के नतीआं, बूंदे खुशीआं वाले लमकाईआ। मैं सीस दीआं वाह के छत्तीआं, पट्टीआं लईआं बदलाईआ। मैं आपणे जोबन दे विच्च रतीआं, जवानी आपणी आप हंडाईआ। मैं वेरवीआं जगत जहान दीआं हट्टीआं, चारों कुण्ट फोल फुलाईआ। मेरा खेल बाजीगर नटीआं, नटणी हो के भज्जां वाहो दाहीआ। मैं राज राजानां भरावां चट्टीआं, सिर सके ना कोई उठाईआ। मैं आशकां मशूकां दीआं रूहां फटीआं, फट्टड़ कीते विच्च लुकाईआ। मैं पैगगबरां दीआं जूहां टप्पीआं, लालच मज्हबां वाले पाईआ। मैं सुहागणां दुहागणां कर के इकठीआं, इकको गृह वेरव वर्खाईआ। मेरा रूप ना सोहणा ना घटिआ, घाटा वाधा नजर कोई ना आईआ। मैं गुरूआं बहाया उत्ते लोहां तत्तीआं, अगनी तत्त पाईआ। मैं दुराचारां दे के मतीआं, मत मतवाली दिती कराईआ। मैं बाल्यां दीआं लाशां नीहां हेठां रकर्खीआं, अगे हो ना कोई बचाईआ। मैं कथा कहाणीआं दस्सां सचीआं, सच सच दृढ़ाईआ। मैं जगत जहान फिरां नस्सी आं, भज्जां वाहो दाहीआ। मैं सभ दे गल विच्च पाईआं रस्सीआं, फांसी सके ना कोई कटाईआ। मैं दुधों छाछ विरोली लस्सीआं, सच रहण कोई ना पाईआ। मेरे विछोड़े विच्च अमीरां पैंदीआं गसीआं, भुक्खे रोवण मारन धाहीआ। मेरे वैराग विच्च सुकक के हो गए पच्छीआं, पछचाताप विच्च लोकाईआ। मैं सच गल्लां किसे ना दस्सीआं, जुग चौकड़ी ना कोई समझाईआ। मेरीआं खेलां सभ नूं लगदीआं अच्छीआं, पंच विकारे नाल मेरी वज्जदी रहे वधाईआ। जगत जगयासू मेरे विछोड़े विच्च तङ्गफण वांग मच्छिआं, अमृत जल ताल ना कोई भराईआ। मैं दीन दुनी नूं वेरव के सदा रिड़ रिड़ हस्सी आं, बिनां बुलां दन्दां तों आपणी खुशी बणाईआ। सच पुच्छो इकक प्रभू दे हुक्म विच्च वसी आं, दूसरा वसल यार नजर कोई ना आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जन भगतां देवे शब्द धार दीआं मतीआं, जिथ्थे मेरे मत दी चले ना कोई चतराईआ।

* २१ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ सेर्इ कैप जिला जम्मू शिव सिंघ दे गृह *

माया कहे मैं आदि दी पती-बरत, पतिपरमेश्वर इकक हंडाईआ। मैं जुग चौकड़ी खेल खेले उत्ते धरत, धरनी धवल धौल खुशी बणाईआ। मैं सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग आउँदी रही परत, प्रतीनिध अवतार पैगगबर गुरू नाल रखाईआ। मेरी सभ दे नाल शर्त, शरअ शरीअत रंग रंगाईआ। निगाह मारो फर्श अर्श, दो जहान ध्यान लगाईआ। मेरा सभ दे जुम्मे कज्ज, मकरूज दिआं वर्खाईआ। मेरी सभ नूं दिन्दे गर्ज, गर्ज के मैं आपणी गर्ज ना कोई रखाईआ। मेरे बिना सभ दा होवे हरज, हरजाने पूर ना कोई कराईआ। मैं सभ दी वंडां दर्द, दुरखीआं होवां सहाईआ। मेरे अगे सारे करदे अर्ज, आरजू बेनन्तीआं विच्च सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच आपणा खेल रिलाईआ।

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅਗਮਸੀ ਪਤਨੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੈਂ ਜੜਾਉ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਰਤਨੀ, ਹੀਰਧਾਂ ਸੱਗ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਕਦੇ ਬੇਵਤਨੀ, ਵਤਨ ਆਪਣਾ ਇਕਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਗੋਦ ਹੋਈ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਖਣੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਅਤੁਛ ਭੰਡਾਰ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਲਗਦੀ ਰਹੀ ਅਗਨੀ, ਤਤਤਵ ਤਤਤ ਤਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਚਾਢ੍ਹਦੀ ਰਹੀ ਰਾਗਣੀ, ਰਾਗਤ ਰਾਗ ਰਾਗਈਆ । ਮੇਰੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਮਾਂਗਣੀ, ਮਾਂਗਤ ਹੋ ਨਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੀਰਥ ਤਹਾਂ ਕੀਤਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਮਜਨੀ, ਸਰੋਵਰਾਂ ਵਿਚਚ ਤਾਰੀਆਂ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਨੇਤ੍ਰ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਅੰਜਨੀ, ਕਜਲ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮੇਲਾ ਨਾਲ ਜੋਤ ਨਿਰਭਣੀ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਜੋ ਅਰਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਰਖੇਲ ਸਦਾ ਦੁਖ ਭਜਣੀ, ਭਯ ਭਜਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਸੁਰਖ ਸਾਗਰਾਂ ਵਾਲੀ ਅਨਨਦਨੀ, ਅਨਨਦ ਅਨਨਦ ਵਿਚਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਝੁਕਦੇ ਸੂਰਧਾਂ ਚਨਦਨੀ, ਮਣਡਲ ਮੰਡਪ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲਾਯਾ ਅੜਣੀ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਅਰਖਵਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਮਝੇ ਰਖੇਲ ਕੋਈ ਨਾ ਬਦਨੀ, ਤਨ ਵਜੂਦਾਂ ਵੇਰਖਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਨਾ ਆਹਲਾ ਨਾ ਅਦਨੀ, ਸਦ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਇਕਕੋ ਨਾਲ ਜੋਡਿਆ ਨਾਤਾ, ਜੋ ਨਾਤਵਾਂ ਰੂਪ ਨਾ ਕਦੇ ਬਣਾਈਆ । ਇਕਕੋ ਦੀ ਗਾਵਾਂ ਗਾਥਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਇਕਕੋ ਦਾ ਮਾਂਗਾਂ ਸਾਥਾ, ਵਿਛੋਡੇ ਵਿਚਚ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਇਕਕੋ ਦੇ ਚਢਾ ਰਾਥਾ, ਜੋ ਦੋ ਜਹਾਨ ਫਿਰਾਈਆ । ਇਕਕੋ ਨੂੰ ਟੇਕਾਂ ਮਾਥਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਧੂੜ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਇਕਕੋ ਦਾ ਮਾਂਗਾਂ ਹਾਟਾ, ਜੋ ਅਤੋਟ ਅਤੁਟ ਦਾ ਵਰਤਾਈਆ । ਇਕਕੋ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਲਾ ਪੀਵਾਂ ਬਾਟਾ, ਤ੃਷ਣਾ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਧਾਈਆ । ਇਕਕੋ ਦੀ ਸੇਜਾ ਸੋਵਾਂ ਇਕਕੇ ਦੀ ਖਾਟਾ, ਰਖਟੀਆ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ । ਇਕਕੇ ਦੀ ਜੋਤ ਇਕਕੇ ਦੀ ਧਾਰ ਵੇਰਖਾਂ ਲਾਟਾ, ਇਕਕੋ ਨੂਰ ਜਹੂਰ ਡਗਸਗਾਈਆ । ਇਕਕੇ ਦਾ ਰਾਹ ਵੇਰਖਾਂ ਇਕਕੇ ਦੀ ਤਕਕਾਂ ਵਾਟਾ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਮੇਰਾ ਮਿਲੇ ਧੂਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਇਕਕੋ ਕਜ਼ਤ ਸੁਹਾਗੀ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਵੈਰਾਗੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਮਜ਼ਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਸੂਣਟ ਸਬਾਈ ਤਾਗੀ, ਤੈਗੁਣ ਅਤੀਤੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜੜੇ ਵਧਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਦਾ ਸੋਈ ਨਾ ਸਦਾ ਜਾਗੀ, ਜਾਗਰਤ ਸੋਵਤ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਗਈਆ । ਮੇਰੇ ਹੋਵਣ ਵਡ ਵਡ ਭਾਗੀ, ਘਰ ਮਿਲੇ ਧੂਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਦੀਪਕ ਜਗਾਵਾਂ ਚਰਾਗੀ, ਚਰਾਗਾਹਾਂ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਹਧਾ ਕਾਹਦੀ, ਨੇਤ੍ਰ ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਲਵਾਂ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵਧੀ ਵੇਰਖਾਂ ਅਬਾਦੀ, ਨਵ ਸਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਕਰਦਾ ਲਾਡੀ ਸੌਤ ਨਾਲ ਸਭ ਦੀ ਕਰਾ ਦੇਵਾਂ ਸ਼ਾਦੀ, ਸ਼ਾਦਿਆਨੇ ਘਰ ਘਰ ਦੇਵਾਂ ਵਜਾਈਆ । ਕਲਿਜੁਗ ਕੂਡਾ ਨਾਲ ਰਲਾਵਾਂ ਢਾਡੀ, ਪੱਜ ਵਿਕਾਰਾ ਤਾਲ ਦਾ ਵਜਾਈਆ । ਕਾਲ ਸਭ ਦਾ ਹੋਵੇ ਗਾਡੀ, ਮਾਰਗ ਅਗਲਾ ਦਾ ਵਰਖਾਈਆ । ਮਹਾਂਕਾਲ ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਸਾਡੀ, ਮੈਂ ਸਚ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਜੋ ਆਸਾ ਰਕਰੀ ਕੁਣ ਰਾਧੀ, ਸੋ ਪੂਰਨ ਦਿਆਂ ਵਰਖਾਈਆ । ਜੋ ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਸਹਜ ਸੁਥਾ ਗਾਈ ਰਾਗੀ, ਰਖੁਣੀਆਂ ਵਿਚਚ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ । ਜੋ ਵੇਦ ਵਿਧਾਂ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਵਿਚਚ ਸਮਾਧੀ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੂਰ ਦਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਮਾਲਕ ਅਗਮਸ ਅਥਾਹੀਆ ।

ਮाया कहे मैं आदि जुगादी एका कन्त हंड्हाउणा, दूसर संग ना कोई बणाईआ। सौहरा पेईआ इकको घर वसाउणा, दूजा दर ना कोई वरवाईआ। पुरीआं लोआं ब्रह्मण्डां खण्डां इकको रंग रंगाउणा, जिमी असमानां खोज खुजाईआ। पुरख अकाला दीन दयाला सतिगुर इकको मनाउणा, दूजा इष्ट ना कोई मनाईआ। जिस दे हुक्म अंदर कलिजुग कूड़ा कूड़ मुकाउणा, मुकम्मल करां सफाईआ। उस स्वामी अन्तरजामी मेरा संग रखाउणा, रकरवया करे थाउँ थाईआ। मैं उसे दा ढोला गाउणा, तूं मेरा मैं तेरा दूजा नजर कोई ना आईआ। जिस धरनी धरत धवल सुहाउणा, नूर नुराना डगमगाईआ। सम्बल आपण आसण लाउणा, मैं संभल के सीस निवाईआ। जिस ने खेल करना मन भाउणा, मन दी कल्पणा सभ दी वेरव वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जिस ने आदि अन्त जुग जुगादि आपण हुक्म वरताउणा, दूसर नजर कोई ना आईआ।

* * * * *

* * * * *

* २१ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ सेई कैप ज़िला जम्मू गूड़ा राम दे गृह *

माया कहे मेरी खेल शुरु अरवीर, जोटी जड़ ध्यान लगाईआ। मैं जुग चौकड़ी घत्तदी रही वहीर, वहणा विच्च भज्जी वाहो दाहीआ। मेरे अणिआले वज्जदे रहे तीर, बिना कमान तरकशां धार बणाईआ। मैं बालां मुख छुडाउँदी रही सीर, थणीं दुध्धी धार वहाईआ। मेरा दुःख विच्च कदे नहीं वगिआ नीर, हन्ज़ नैण ना कोई वरवाईआ। मेरी आशा नहीं होई दिलगीर, पश्चाताप करां ना विच्च लोकाईआ। मैनूं याद आ गिआ लेखा वाला कबीर, मैं सच दिआं सुणाईआ। जिस मेरे उतों बस्तर लाहे चीर, कुटीआ वाहो दाहीआ। मेरी हड्डी पसली करे पीड़, अंग अंग दए दुहाईआ। मेरी टुट्टी ना हड्डी रीड़, मैं फेर लई अंगढाईआ। ओस ने मेरे सीने उत्ते मारी लकीर, दो धार दित्ती विखाईआ। उठ निगाह मार लै सदी चौधवीं सति दा रहणा नहीं कोई फकीर, फिकरा हक्क ना कोई सुणाईआ। तूं सभ दा लेखा वेरवणा सदी चौधवीं भीड़, भीड़ी गली पार ना कोई लंघाईआ। माण रहणा नहीं किसे बीड़, ग्रन्थ वेरवणे थाउँ थाईआ। झगड़ा पैणा हस्त कीड़, कीट कीटां संग ना कोई बणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, धुर मालक हुक्म वरताईआ।

माया कहे मेरा रूप अनूप सुचज्जा, सति सच बणाईआ। मेरी समझे कोई ना वज्हा, की लोकमात खेल खिलाईआ। मैं चलदी विच्च प्रभू दी रजा, जो हुक्म देवे धुर दा माहीआ। मैनूं जगत जहान लड़ा के आवे मज्जा, मजाक तकां खलक खुदाईआ। मेरे नाल सलाह करे खुशी नाल कज्जा, आपणा हाल सुणाईआ। नी माया तेरे पिछे लग के जेहड़े प्रभू नूं देंदे दगा, भुल्लण धुर दा बेपरवाहीआ। मैं वधण नहीं देणा उन्हां दा अग्गा, जगत वज्जे ना कोई शनवाईआ। मेरे कोल वेरव लै गोबिन्द अकरवर वाला गग्गा, जिस दी समझ कोई ना

ਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਭ ਤੇ ਪਾਉਣਾ ਦਬਾ, ਜਗਤ ਜਿੜਯਾਸੂ ਦਬਾਉਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਮੂਲ ਨਾ ਛੜ੍ਹਾਂ, ਰਾਤ ਰਕਾਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਮੱਬਲ ਜਗਤ ਦੁਵਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਛਾ, ਸਚ ਸਿੱਘਾਸਣ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ।

* ੨੧ ਸਥਾਨ ਸਮਤ ੬ ਸੇਈ ਕੌਪ ਜ਼ਿਲਾ ਜ਼ਮ੍ਮੂ ਚਰਨ ਦਾਸ ਦੇ ਗੁਹ *

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪੂਜਾ ਕਰਾ ਦਿਤੀ ਪਥਰ, ਸਿਲਾਂ ਪਾਹਿਨਾਂ ਜਗਤ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਵਾ ਦਿਤਾ ਸਤਥਰ, ਧਾਰਡਾ ਰਾਂਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰ ਵਗਗਾ ਨਾ ਅਤਥਰ, ਹਨਝਾਂ ਹਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਦੱਸਾਂ ਗਥਨ, ਗਾਥਾ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਕਲਿਜੁਗ ਸੂਣਟੀ ਆਵਾਂ ਮਥਨ, ਮਥ ਕੇ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਵਿਰੋਲਾ ਮਕਰਵਣ, ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਵੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਖੇਲ ਵਰਖਾਵਾਂ ਅਕਰਵਣ, ਅਕਰਵੀਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਸਚ ਪਾਰ ਵਿਚਵੋਂ ਝੋਲੀ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਖਵਣ, ਵਰਤ ਅਨਮੂਲ ਦਿਆਂ ਵਰਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਮਨਾਂ ਸ਼ਾਹੋ ਸ਼ਾਬਾਸੀ, ਸਤਿ ਸਚ ਮਨ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਇਕਕੋ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਸੋ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸੀ, ਆਹਿਸਤਾ ਆਹਿਸਤਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੈਂ ਓਸ ਦੀ ਮਣਡਲ ਵੇਰਵਾਂ ਰਾਸੀ, ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਉਹ ਸ਼ਹਨਸਾਹ ਸ਼ਾਹੋ ਸ਼ਾਬਾਸੀ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਅਗਮ ਅਥਾਹੀਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਸਮੱਵਲ ਦਾ ਵਾਸੀ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦੇਣਾ ਸ਼ੰਕਰ ਕੈਲਾਸੀ, ਕਲਾਧਾਰੀ ਤਕਕ ਲੈ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਵਿ਷ਨੂੰ ਨਾਲ ਕਰਨੀ ਹਾਸੀ, ਹਰਸ ਕੇ ਦਿਆਂ ਵਰਖਾਈਆ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੂੰ ਕਿਸ ਦੀ ਕਰਨੀ ਤਲਾਸੀ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਣਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਕਰਵੀ ਪੁਸ਼ਾਕੀ, ਪੁਸ਼ੀਦਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ। ਬਸਤਰ ਸੁਹਾ ਕੇ ਤਨ ਖਾਕੀ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਰਾਂਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਖੇਲ ਖੇਲ ਬਾਜੀਗਰ ਨਾਟੀ, ਨਟੂਆ ਆਪਣਾ ਸਵਾਂਗ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਹਾਟੀ, ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਮਨਾਂ ਆਰਵੀ, ਜੋ ਆਰਕਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਅਗੇ ਕਰਾਂ ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਸ਼ਟਾਰਕੀ, ਗੁਸਾ ਗਿਲਾ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਅੰਤ ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਮੰਗਾਂ ਸੁਆਫੀ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਤਿ ਸਚ ਦਾ ਵਡ ਸਰਾਫੀ, ਪਰਖਣਹਾਰਾ ਇਕਕ ਅਖਵਾਈਆ।

* ੨੧ ਸਥਾਨ ਸਮਝੂਲੀ ਸਮਝੂਲੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਗੁਹ *

ਮਾਤਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਫਿਰਾਂ ਨਚਵਦੀ ਟਪਦੀ, ਭਜ਼ਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਵਿਖ ਰਖਾਵਾਂ ਸਘਣੀ ਸਘ ਦੀ, ਡੱਬਾਂ ਕਲਿਜੁਗ ਲੋਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਅਗਨੀ ਹੋ ਕੇ ਤਪਦੀ, ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਦਿਆਂ ਜਲਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਸੁਗਨਧ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਤ ਦੀ, ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਪਾਸੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਜਪ ਦੀ, ਨਾਮ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗਾਈਆ। ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਕੀਤੇ ਜੁਗ ਜੁਗ ਟਪਦੀ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਢਾਪਰ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਕਲਾ ਕਦੇ ਨਾ ਛਪਦੀ, ਉਗਣ ਆਥਣ ਹੋਵੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਗਘ ਦੀ, ਜੋ ਕਹਾਂ ਸੋ ਕਰ ਵਰਵਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਧਾਰ ਅਗਮੀ ਪਵੁੰਡੀ, ਪਟਨੇ ਵਾਲੇ ਡੋਰੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਦੀਨ ਦੁਨਿਆਂ ਫਿਰਾਂ ਫਟਦੀ, ਫਵੁੰਡ ਕਰਾਂ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਮੈਂ ਪਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਮਾਤਾ ਮਟ ਦੀ, ਮਟਕੇ ਖਾਲੀ ਦਿਆਂ ਕਰਾਈਆ। ਮੈਂ ਸੁਤਾਨੀ ਨਹੀਂ ਪਾਲੇ ਗਟ ਗਟ ਦੀ, ਸਥ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗਾਈਆ। ਮੈਂ ਬਚੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਨਵੁੰ ਦੀ, ਸਵਾਂਗਣ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸਵਾਂਗ ਵਰਤਾਈਆ। ਮੈਂ ਵਣਜਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਹਵੁੰਡੀ, ਵਰਤ ਲੈਣ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸੁਹਿਬਤ ਨਹੀਂ ਤਤ ਅਠੁੰਡੀ, ਨਵਾਂ ਦਰਾਂ ਨਾ ਕੋਈ ਚਨੁਰਾਈਆ। ਮੈਂ ਪਾਸੀ ਨਹੀਂ ਅਠੁੰਡ ਸਠ ਦੀ, ਤੀਰਥ ਤਡ੍ਹਾਂ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਆਸਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਮਨਦਰ ਸਿੰਘ ਮਹੁੰਦੀ, ਗੁਰੂਦਵਾਰੇ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਥ ਕੁਝ ਇਕਕ ਪ੍ਰਮੂੰਦ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਸਟਦੀ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਖਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਡੋਲਾ ਰਹੁੰਦੀ, ਰਹੇ ਪਾਵਾਂ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਤਲਟੀ ਲਠ ਦੀ, ਗੇੜਾ ਚੌਥੇ ਜੁਗ ਦਵਾਈਆ। ਮਨਦਰ ਮਾੜੀ ਵੇਰਖਾਂ ਢਹੂਦੀ, ਮਹਲਲ ਅਵੁਲ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਹਾਈਆ। ਸ਼ਰਅ ਵੇਰਖ ਕੂੰਡ ਕੁਡਿਆਰ ਇਕਥ ਦੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਅਨੱਤਮ ਖੇਲ ਕਰਨੀ ਧਰਤੀ ਵਾਲੇ ਖੇਡੇ ਭਵੁੰਦੀ, ਭਠਿਆਲਾ ਕਲਿਜੁਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਭਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਦਰਵੇਸ਼ਣ ਓਸ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਦੀ, ਜੋ ਸਰਬ ਕਲਾ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਓਸੇ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਢਹੂਦੀ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਲਾਗਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਅਨੱਤਮ ਜਵੁੰਦੀ, ਜਟਾ ਜੂਟਾਂ ਕਰੇ ਸਫਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜੋਤ ਅਗਮੀ ਲਟ ਲਟ ਦੀ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਆਸ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਰਕਖਦੀ, ਰਕਖਕ ਦਿਸੇ ਇਕਕੋ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ।

* ੨੧ ਸਥਾਨ ਸਮਝੂਲੀ ਸਮਝੂਲੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਗੁਹ *

ਮਾਤਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜਗਤ ਧਾਰ ਪਰਖਣਡਣ, ਭੇਖਣ ਹੋ ਕੇ ਭੇਖ ਵਟਾਈਆ। ਮੋਹ ਸਮਤਾ ਆਵਾਂ ਵੰਡਣ, ਗੁਹ ਗੁਹ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਜਗਤ ਜੀਵਾਂ ਆਵਾਂ ਦੰਡਣ, ਡਣਡਾਵਤ ਦਿਆਂ ਭੁਲਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਕਰਾਵਾਂ ਖਣਡਣ, ਖਣਡਾ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਤਠਾਈਆ। ਸੁਰਤ ਦੁਹਾਗਣ ਕਰ ਕੇ ਰੰਡਣ, ਵਿਛੋੜਾ ਦਿਆਂ ਵਰਖਾਈਆ। ਦੂੰਝ ਢੈਤੀ ਬਣਾ ਕੇ ਕਂਧਨ, ਭਰਮਾਂ ਵਿਚਚ ਭੁਲਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਸੁਤਕ ਸੁਹਾਉਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਚਨਦਨ, ਟਿਕਕੇ ਕੂੰਡੇ ਦਿਆਂ ਲਗਾਈਆ। ਮੈਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਾਯਾ ਅੜਾਣ, ਤਹਦਾ ਲੇਖਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨਾਲੋਂ ਤੁਡਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਦਾ ਫਿਰਾਂ ਵਿਚਚ ਵਰਖਣਡਣ, ਭਜ਼ਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਜੁਗ ਜੁਗ ਚਮਕਾਵਾਂ ਚੰਡਣ, ਪ੍ਰਚਣਡ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ। ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦੀ ਮੰਜ਼ਲ ਆਵਾਂ ਲੱਘਣ, ਬਿਨ ਕਦਮਾਂ ਕਦਮ ਟਿਕਾਈਆ। ਕੂੰਡ ਸੇਜ ਸੁਹਾ ਪਲੱਘਣ, ਪੰਚ ਵਿਕਾਰੀ ਕਰਾਂ ਹਲਕਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਫਸਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਫੰਦਨ,

फासी गल दिआं लटकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सद मेरा होए सहाईआ।

माया कहे मैं सच दा गावां छन्दू इकको नाम धिआईआ। मेरा मालक दीना बंधू बन्दन तोड़े थाई थाईआ। जो जुग जुग मैथों अगन लगाए लंबू चारों कुण्ट कुण्ट तपाईआ। जिस नूं मन्दे शिव शम्भू, शंकर धूढ़ी खाक रमाईआ। उह स्वामी सागर संधू गहर गम्भीर इकक अखवाईआ। जिस दी लकरव चुरासी बिन्दू बिन्दराबन दा काहन दए गवाहीआ। ओस दी करनी कोई ना निंदू निन्दक नजर कोई ना आईआ। जिस किरपा कर के भगत सुहेला तारया नंदू अनन्द अनन्द विच्चों प्रगटाईआ। लेरवा मुका के जेरज अंडू उत्भुज सेतज पन्ध रिहा ना राईआ। राए धर्म मूल ना डण्डू डण्डावत आपणी विच्च रखाईआ। दवारा दे के सचरवण्डू सति सरन दित्ती सरनाईआ। जिस दा भाग होए ना मंदू भागहीण ना कोई अखवाईआ। जिस नूं गृह घर आया पसंदू पिछला गिआ भुलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जन भगतां बेड़ा घर घर बन्नूं, बन्नूणहार इकक अखवाईआ।

* २१ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ सेर्ई कैप जिला जम्मू पीरु राम दे गृह *

माया कहे मैं जगत जहान इकल्ली, एकँकार दित्ता बणाईआ। मैं जगत जहान फिरां गलीउँ गली, महल्ले कूचे ध्यान लगाईआ। मैं सभ दी वेखां जो जगत जहान दिती बली, बल बावन ध्यान लगाईआ। मैनूं सीस कट्टया दिसदा ऐली, वली अल्ला की वडयाईआ। मेरा खेल जुग जुग पलीओ पली, बहुरंगा रूप बणाईआ। मैं फिरां अस्माह थली, आपणा पन्ध मुकाईआ। मैं समुंद सागर तकां जली, डूंगी भवरी नैण उठाईआ। मैं दो जहान महकदी कली, कलधारी मेरा रंग रंगाईआ। मैं सीस रकरव के तली, भज्जां थाउँ थाईआ। मैं वेखणा कलिजुग वाल्या दली, दलिद्रीआं देणा उठाईआ। मैं रवुरन वाली नहीं लूण दी डली, आपणा रूप ना कदे मुकाईआ। मैं सभ नूं लैणा छली, अछल छल हो के आपणी कार कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जिस दी छत्तर छाया हेठ पली, विछोड़ा पलक नजर कोई ना आईआ।

* २१ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ सेर्ई कैप जिला जम्मू नानक चन्द दे गृह *

माया कहे मेरी खेल सदा बहुरंगी, रंगत जुग जुग आपणी आप रंगाईआ। मैं आपणे सीस जगत कर्म दी वाहवां कंधी, केस केसां करां सफाईआ। सदा आपणी चोटी रकरवां

नंगी, ओढण सीस ना कोई टिकाईआ। मैं कलिजुग अन्तम प्रभ कोलों इकको मंग रही मंगी, खाली झोली अगे डाहीआ। मैनूं सदी चौधवीं लग्गे चंगी, चारों कुण्ट ध्यान लगाईआ। मैं तेरे अवतार पैगबर गुरू वेरवणे चौहन्दी सूरमे जंगी, चारों कुण्ट नैण उठाईआ। मैं मुहम्मदां नाल टकराउणे चौहन्दी फरंगी, फारग आपणा आप कराईआ। मैं खेल तककणा चाहुंदी हड्ड मास कुरंगी, नव सत ध्यान लगाईआ। मैं दीन दुनियां करनी चाहुंदी अन्धी, चारों कुण्ट अन्धेरा छाईआ। सभ दी हालत होए मंदी, मंदहीण होए लोकाईआ। साध सन्त रहण पावे कोई ना डंबी, बिना सतिगुर शब्द ना कोई शनवाईआ। मैं मेटणे चौहन्दी परवण्डी, दहि दिशा अकर्व उठाईआ। मैं घर घर नाच दुहागण वेरवणा चौहन्दी रंडी, कन्त सुहाग ना कोई हंदाईआ। मैं कोई भार नहीं बन्धुणा पंडी, मिटी खाक विच्च सारे दिआं रुलाईआ। तूं देणा सुख इकक अनन्दी, मेहरवान होणा सहाईआ। मेरी सभ दे नाल संधी, गुर अवतार पैगम्बरां गंदु पवाईआ। मैं दीनां मजहबां तोङां पाबन्दी, शरअ रहण कोई ना पाईआ। कलिजुग आयू अगे होवे ना लम्बी, लंमी पै के सीस झुकाईआ। मेरे पुरख अकाले दीन दयाले मेरी बेन्ती इकको मन्नी, मानसां नूं मानस खावण थाउँ थाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान, तूं मेरा स्वामी मालक इकको तनी, दर तेरे अलख जगाईआ।

* २१ मध्वर शहनशाही सम्मत ६ सेर्ई कैंप जिला जम्मू सरदारा सिंघ दे गृह *

माया कहे मेरा मालक दीन दयाल, दयानिध इकक अखवाईआ। जो सचखण्ड बैठा धर्मसाल, धर्म दवारे डेरा लाईआ। मेरी नित नित करे संभाल, सम्बल दा मालक सच गुसाईआ। जुग चौकड़ी मेरा वजाए ताल ताल, तलवाड़ा आपणे हत्थ रखाईआ। मैनूं धुर दी सिख्या दए सिरवाल, बिन विद्या कर पढ़ाईआ। मैं त्रैभवण दा पावां जाल, धनी धनाढुं बन्ध वरखाईआ। मैं वेरवां शाह कंगाल, अमीर गरीबां ध्यान लगाईआ। मेरे हत्थ विच्च उह अगम्मा थाल, जिस दी वस्तू नजर कोई ना आईआ। जिस दी चाहां झोली देवां डाल, खज्जाने दिआं भराईआ। जिस नूं चाहवां करां बेहाल, बहिबल हो के देण दुहाईआ। जिस नूं चाहां रक्खवां नाल आपणा संग बणाईआ। मेरा फल सभ तों वक्खरा लग्गे मानस डाल, पत टहणी दिआं महकाईआ। मेरी सारे घालदे घाल, घायल हो के सेव कमाईआ। मैं सभ दा तककां हाल, हालत तककां थाउँ थाईआ। मेरा जगत जहान तों वक्खरा जंजाल, तन्द डोर नजर किसे ना आईआ। मैं सदा सदीवी मालो माल, भंडार अतोट अतुट रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, मेरी सगली आसा पूर कराईआ।

माया कहे मैं वसां आपणे गृह मन्दर, सोहणा थान सुहाईआ। जिथे लग्गा त्रैधातू जंदर, कुफल सके ना कोई खुलाईआ। मेरी नजर ना आए छूंधी कंदर, अंदर वड आसण कोई ना लाईआ। मेरी समझे कोई ना बन्दन, बन्दगी वाले दिआं भुलाईआ। मेरा वेरवे कोई ना चन्दन, तिलक ललाटी की रुशनाईआ। मेरा नजर ना आए अनन्दन, अनन्द

अनन्द विच्चों सके ना कोई समझाईआ । मेरा इकको ढोला गीत छन्दन, तूं मेरा मैं तेरा राग सुणाईआ । मेरे घर घर दीपक जगण, चार कुण्ट होवे रुशनाईआ । मैं मसती विच्च होवां मग्न, अलमसत रूप बणाईआ । मेरा इकको आदि जुगादी भजन, बिन रसना जेहवा गाईआ । मेरा कोई ना मित्र सज्जण, साक सैण दिआं तजाईआ । मेरी समझे कोई ना हद्दन, हदूदां विच्च बन्द ना कोई कराईआ । केते शाह सुलतान मेरी याद विच्च भार लद्धण, केते बैठे पन्ध मुकाईआ । केते इकक दूजे नूं वछुण, सीस धड़ अडु कराईआ । केते घर बाहर छहुण, भज्जण वाहो दाहीआ । केते ठग्ग चोर मैनूं लभ्ण, धाड़वी आपणा रूप बदलाईआ । केते साध सन्त मेरे प्यार विच्च होवण मग्न, बैठे ताड़ीआं लाईआ । केते धूढ़ीआं ताउँदे अगन, तत्तां खल्ल जलाईआ । केते मेरे मनाउँदे शगन, पंडत पांधे वंड वंडाईआ । मैं सभ दे भाग कीते मंदन, मन्दर काया ना कोई रुशनाईआ । मैं सभ दी करनी करां खण्डन, खण्डा वाले खाक मिलाईआ । मैं फिरां दरोही जेरज अंडन, उत्भुज सेतज दए दुहाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, धुर मालक वड वडयाईआ ।

माया कहे मैं मोह मुहब्बत दी भुक्खी, प्यासी जगत विच्च समझाईआ । मैं रोटी खावां सुककी रुक्खी, लब विच्च लब्बां ना कदे लपकाईआ । मेरा अन्तश्करन कदे ना होया दुक्खी, दुक्खां संग ना कदे वर्खाईआ । मैं जद झगढ़ा पावां पंज तत्त मनुक्खी, मानस मानस नाल टकराईआ । सभ दी पत जावां लुट्ठी, लेटेरा कलिजुग नाल रखाईआ । मैं गाने बन्नां गुट्ठीं, घर घर मैहन्दी तन्द सुहाईआ । मैं आपणे वक्त वेले नाल उठी, सुबाह शाम ना वंड वंडाईआ । मैं वेखां चारे गुट्ठी, पूरब पच्छिम दक्खण पहाड़ फोल फुलाईआ । मेरे रंग चढ़ गिआ बुल्लां बुट्ठी, मेरे नैन रहे मुसकाईआ । मैं इकको मारनी झुट्ठी, झूटा सभ नूं देणा थाउँ थाईआ । मेरी पौह बिना सूर्या फुट्ठी, फुटकल वेखां खलक खुदाईआ । मैं आपणी सुहञ्जणी सुहाउणी रुत्ती, रुतड़ी आपणे नाल महकाईआ । मैं जगत जिज्ञासूआं कला जगाउणी सुत्ती, सुत्यां लवां जगाईआ । किसे पैरीं पाउण नहीं देणी जुत्ती, जोतरा ला हल वाह घर कोई ना आईआ । सभ दी मत करनी पुट्ठी, पुट्ठी खल्ल देणी लुहाईआ । जगत जहानों कलिजुग कूड़ कुड़िआरे जङ्ग जाणी पुट्ठी, उखड़ी फेर ना कोई लगाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सिर मेरे हथ टिकाईआ ।

माया कहे मैं नाअरा लाउणा हक्क, हकीकत वेख वर्खाईआ । जगत जहान लैणा तक्क, तक्वा रक्खणा धुरदरगाहीआ । मैनूं पहलों लहन्दी चढ़दी दिशा पैणा शक्क, शक्वे सभ दे वेख वर्खाईआ । मैं जगत विकार दी सभ दे नत्थ पाउणी नक्क, खिचां वाहो दाहीआ । फड़ उठावां बूरे कक्क, काके आपणे लवां जगाईआ । मुहम्मद नाल मेरा वाहिदा पक्क, पक्की पिच्छे लई पकाईआ । हुण खेल वेखां यक, यक दा हुक्म मन्नां चाई चाईआ । इकक दूजे वल्ल दोहां नूं देवां धक्क, धक्का लावां थाउँ थाईआ । जिन्हां दा परदा सके कोई ना ढक, ओढुण सीस ना कोई टिकाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जिस दा नाम निधाना इकको रही रट, रट्टा पावे थाउँ थाईआ ।

* २२ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ सेई कैप जिला जम्मू रवेला राम दे गृह *

माया कहे मैं बोल के दस्सां सच, सति सति दिआं जणाईआ। मेरे साहिब ने रचना लई रच, रच रच आपणी खेल खिलाईआ। लक्ख चुरासी भाण्डे बणा के कच्च, गृह गृह आपणा रंग रंगाईआ। मैं दो जहानां रही रच, पुरीआं लोआं ब्रह्मण्डां खण्डां भज्जां वाहो दाहीआ। मैं त्रैगुण रूप हो के रही मच्च, अगनी अगनी अगनी तपाईआ। मैथों सके कोई ना बच, सिर सिर आपणा हुक्म वरताईआ। मेरी सभ तों वक्खरी रत, जग नेत्र वेरवण कोई ना पाईआ। मैं जुग जुग उलटी करां मत, माया ममता विच्च सृष्ट सुबाईआ। मैं रहण ना देवां किसे पत, सीस ताज ना कोई सुहाईआ। मैं जुग चौकड़ी चुक्कां अत्त, चारों कुण्ट वेरवां चाई चाईआ। किसे दा धीरज रहण देवां ना जत, सति सन्तोख विच्च ना कोई समाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच मेरा रंग रंगाईआ।

माया कहे मेरा खेल अनोखा, जुग जुग वक्खरी कार कमाईआ। मैं नित नवित्त सभ दे नाल करदी धोखा, भेव अभेद ना किसे समझाईआ। मेरा शास्त्रां तों बाहर पोथा, अक्खरां विच्च ना कोई लिखाईआ। मेरा आदि जुगादि आपणा मौका, जिस विच्च मुकम्मल आपणा खेल खिलाईआ। मैनूं याद आउँदा कलिजुग अन्तम गोबिन्द वाला ढौंका, ढईआ ढाई कर्म बावन दए मिणाईआ। मेरे अंदरों कदे ना निकले हौका, हाए उफ ना कदे सुणाईआ। मेरी जुग जुग चलदी नौका, नईआ जगत जहान फिराईआ। मेरा गीत सारे गाउण वाहो वाहो का, वाहवा मेरी बेपरवाहीआ। मैं पुतरां नाता तुङ्गावां पिता माउँ का, साचा संग ना कोई रखाईआ। मेरा लहणा देणा जुग जुग दाउ का, दाहवेदार नजर कोई ना आईआ। मेरा लेखा अछल छल वाले दाओ का, वल छल आपणी खेल खिलाईआ। मेरा लहणा देणा अन्तर शाहो दरयाउ का, शाह सुल्तानां दिआं रुङ्गाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नूं भगवान, लेखा जाणे हर घट थाउँ का, थान थनंतर वेरव वरवाईआ।

* २२ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ सेई कैप जिला जम्मू झण्डू राम दे गृह *

माया कहे मैं आदि जुगादी अगम्मी अपारी, अपरंपर दित्ती वडयाईआ। मेरी पुरख अकाले पैज सवारी, सवार्थ परमारथ आपणे हत्थ रखाईआ। मेरा जुग जुग सतिगुर शब्द सलाहकारी, मशवरा इकको नाल रखाईआ। जो मेरी बन्ने धारी, धरनी धरत धवल धौल उत्ते आपणा खेल वरवाईआ। मैं चारों कुण्ट फेरां बहारी, एह मेरी बेपरवाहीआ। मैं कोई तत्तां वाली नहीं नारी, जगत रूप ना कोई दरसाईआ। मैं किसे दे दर बणां ना कदे पनिहारी, दर दर सेव ना कोई कमाईआ। मैं सदा चलदी फिरदी दिउहाढ़ी, दिवस रैण आपणा पन्ध मुकाईआ। मैं लजपत रहण देवां ना किसे दाहड़ी, ताजां वाले खाक मिलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, धुर स्वामी वड वडयाईआ।

माया कहे मेरा जगत नहीं कोई खावंद, खस्म नजर कोई ना आईआ। मैं किसे दे हुक्म विच्च नहीं पाबन्द, बंधन विच्च ना कोई बंधाईआ। मेरी रचना सूर्या चन्द, मण्डल मंडप सोभा पाईआ। मेरा खेल कोट ब्रह्मण्ड, अकाश पतालां रंग रंगाईआ। मेरा लेखा जेरज अंड, उत्भुज सेतज करां कुङ्गमाईआ। मेरा लेखा किसे ना कीता बन्द, बन्दगी वाले मेरा लेख ना कोई जणाईआ। मैं सभ दे दवारे जावां लघँ, घर घर डेरा लाईआ। मेरा काया मन्दर अंदर इक्क पलघँ, जिस दा पावा चूल नजर किसे ना आईआ। जिस दे उत्ते मैं आपणी आशा दित्ती टंग, सहज नाल टिकाईआ। मेरे कोल अनोखा ढंग, वक्खरी आपणी खेल खिलाईआ। किसे दे अंदर पैण ना देवां ठंड, एह मेरी बेपरवाहीआ। सारे मोह ममता विच्च मेरी मंगण मंग, मांगत हो के झोली डाहीआ। मैं इशारा देवां विकारे पंज, पंचम पंचां नाल उठाईआ। मेरी हत्थ ना आई तारू गंज, खाली हत्थ रोवण मारन धाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सतिगुर साहिब सूरा सरबंग, आप लगाए आपणे अंग, अंगीकार इक्क अखवाईआ।

* २२ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ सेई कैप जिला जम्मू चन्न प्रकाश दे गृह *

माया कहे मैनूं आउँदी खुशीआं वाली हासी, हँसमुख हो के दिआं वरखाईआ। मैं मूसा चाड़िआ फासी, बिन रस्सीआं रस्से गल छुहाईआ। मैं ईसा सलीव दी दित्ती दासी, सत रंगाँ रंग रंगाईआ। मुहम्मद नूं हिंदसा दर्स के सत सौ छिआसी, सत अठु छे इकीआं रंग रंगाईआ। फेर मिली शंकर जा कैलाशी, कला आपणी दित्ती वरखाईआ। फेर सदी चौधवीं दर्सी रासी, आपणा रस्ता गई बदलाईआ। दीन दुनी वरखाई उदासी, सुख विच्च ना कोई समाईआ। फेर मैनूं आ गई खांसी, जोर जोर नाल आपणी अवाज उठाईआ। उह वेरव खेल पुरख अबिनाशी, की आपणी कार कमाईआ। जिस कलिजुग अन्तम मेटणे मधरा मासी, मसले सभ दे हल कराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, तन वजूदां बदल देवे पुशाकी, बस्तर जग नेत्र नजर किसे ना आईआ।

* २२ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ सेई कैप जिला जम्मू बेलू राम दे गृह *

माया कहे मैं वड्डी चौधरानी, चौदां लोकां चौदां तबकां वेरव वरखाईआ। मैं चार कुण्ट दी सुघड़ सुचज्जी सवाणी, बुध मत तों परे मेरी पढ़ाईआ। मैं वेरवां नव सत चारे खाणी, चारे कुण्टां ध्यान लगाईआ। मैं शब्द संदेशे सुणां चारे बाणी, ढोलिआं सोहलिआं कर शनवाईआ। मैं समुंद सागराँ तककां पाणी, नीर नीरां वेरव वरखाईआ। मैं आत्म परमात्म

जाणा हाणी हाणी, घर घर आपणा ध्यान लगाईआ। मैं लक्ख चुरासी तककां जीव पुराणी, परम पुरख दित्ती माण वडयाईआ। मैं जुग जुग सति धर्म दी तककां निशानी, निशाने वेखां चाई चाईआ। मैं सभ दी वेखणहार वैरानी, वैरी घर घर रवोज रवुजाईआ। मैं सभ नूं दस्सां जूह बेगानी, मालक नज्जर कोई ना आईआ। मेरी खेल सभ तों वक्खरी शरअ शैतानी, शाइरी विच्च कोई ना गाईआ। मेरा खेल खस्म खस्मानी, खेल रिखलावां हर घट थाईआ। मेरी बुद्धि ना होई निधानी, मूर्ख मत ना कोई रखाईआ। मैं जुग जुग सभ नूं करां परे शानी, पश्चाताप दिआं जणाईआ। मैं जीव जंतां रिड्कां नाल मधाणी, नेत्रा आपणे हत्थ उठाईआ। मैं शाश विरोलां विच्चों पाणी, पारब्रह्म दित्ती वडयाईआ। मेरा इक्को इष्ट इक्को ध्यानी, इक्को देव मूरत नजरी आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, मेरी मंजल करे आसानी, अग्गे हो ना कोई अटकाईआ।

* * * * *

* * * * *

* २२ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ सेई कैप जिला जम्मू प्रेम चन्द दे गृह *

माया कहे मेरा बड़ा मजाज, मजाज्जण हो के फिरां चाई चाईआ। मेरा सभ तों वड्हा राज, रईअत आपणा हुक्म वरताईआ। मेरा सभ तों वक्खरा ताज, तख्त निवासी सीस ना कोई टिकाईआ। मेरा जुग चौकड़ी चलदा रहे जहाज, चारों कुण्ट भज्जे वाहो दाहीआ। मेरा सभ तों वक्खरा समाज, जिस दी शरअ नजर कोई ना आईआ। मैं सदा सदा सद आपणी साजणा लवां साज, सच समिगी नाल रखाईआ। मेरे उत्ते किरपा करी गुरू महाराज, मेहरवान दित्ती माण वडयाईआ। सदा शब्द अगम्मी मारे अवाज, बिना रसना दए सुणाईआ। कलिजुग अन्त जिस ने रचणा तेरा काज, करता पुरख धुरदरगाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा खेल आप वरखाईआ। माया कहे मैं बड़ी गम्भीर, गहर गवर दित्ती वडयाईआ। मेरा सभ तों वक्खरा बस्तर चीर, भूशन वेखण कोई ना आईआ। मेरी आहला अदनिआं तों बाहर तस्वीर, तसव्वर कर ना कोई समझाईआ। मेरा सभ तों वक्खरा जंजीर, जुग जुग शरअ वालिआं बंधन पाईआ। मेरी सभ तों अनोखी शमशीर, तिक्खी धार नाल वडयाईआ। मेरी सभ तों वक्खरी लकीर, जिस दी हृद पार ना कोई कराईआ। मैनूं झुकदे पीर फकीर, जो फिकरे ढोले गाईआ। मैं सभ दी बदल देवां जमीर, जिमी जमां रवोज रवुजाईआ। मैं खेल जाणा बच्चे रखार शीर, दोधी दन्दी ध्यान लगाईआ। मेरी सदा सद वक्खरी तदबीर, तरीका हत्थ किसे ना आईआ। मैं लेखा जाणा गरीब अमीर, राओ रंकां ध्यान लगाईआ। मेरा मालक रखालक गुणी गहीर, हरि करता दए वडयाईआ। मैं सदा सदा सद दीन दुनी बदल देवां तकदीर, तकब्बर आपणा नाल मिलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, सभ नूं देवणहारा धीर, धीरज धर्म धार जणाईआ।

* * * * *

* ੨੨ ਮਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਸੇਈ ਕੌਪ ਜਿਲਾ ਜਸ਼੍ਮੂ ਜਾਨ ਚਨਦ ਦੇ ਗੁਹ *

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਜਗਤ ਪਸਾਰਾ, ਪਸਰ ਪਸਾਰੀ ਦਿਤੀ ਵਡਯਾਈਆ। ਮੈਂ ਮਨ ਕੇ ਓਸ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਸੇਵਾ ਕਰਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਇਕੋ ਇਕ ਤਕਕ ਸਹਾਰਾ, ਸੀਸ ਕਦਮਾਂ ਕਦਮ ਝੁਕਾਈਆ। ਨਿਵ ਨਿਵ ਕਰਾਂ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਡਣਡਾਵਤ ਵਿਚਚ ਆਪਣਾ ਆਪ ਮਿਟਾਈਆ। ਜੋ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਏਕਕਾਰਾ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚਚ ਸੋਹੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛੂਨ੍ ਭਗਵਾਨ ਸੁਣਾਧਾ ਜੈਕਾਰਾ, ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਓਸ ਵੇਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨਾ ਕੋਈ ਅਵਤਾਰਾ, ਪੈਗਬਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਨਾ ਲਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੋਈ ਪਸਾਰਾ, ਰਖਾਲੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਕਾਰਾ, ਅਕਰਖਰ ਅਕਰਖਰਾਂ ਜੋੜ ਨਾ ਕੋਈ ਜੁੜਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰਾਂ ਨਾ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜਾ, ਟਿਲਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਨੌ ਖਣਡ ਸੱਤ ਦੀਪ ਅਖਵਾੜਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਹਿਸਿਆਂ ਵੰਡ ਕਵਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਲਾੜੀ ਨਾ ਕੋਈ ਲਾੜਾ, ਜਗਤ ਨਾਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਜੁੜਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਮੇਰੇ ਨਿਰੱਕਾਰਾ, ਨਿਰਵੈਰ ਦਿਤੀ ਵਡਯਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਬਰਖ਼ ਕੇ ਚਰਨ ਸਹਾਰਾ, ਚਰਨੋਧਕ ਜਾਮ ਪਾਈਆ। ਹੁਕਮ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣਾਧਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਦਿਤਾ ਜਣਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਹੋਵੇ ਵਿਚਚ ਸਾਂਸਾਰਾ, ਸਾਂਸਾਰੀ ਭਣਡਾਰੀ ਸੱਘਾਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੁੰ ਵੇਰਵਣਹਾਰਾ ਰੰਗ ਮੇਰਾ ਨਿਰੱਕਾਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਾਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛੂਨ੍ ਭਗਵਾਨ, ਚੌਬੀਸਾ ਜਗਦੀਸ਼ਾ ਹਰਿ ਕਲ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਏ ਸਹਾਰਾ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ।

* * * * *

* * * * *

* ੨੨ ਮਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਸੇਈ ਕੌਪ ਜਿਲਾ ਜਸ਼੍ਮੂ
ਹਰਬਾਂਸ ਸਿੱਘ ਦੱਡ ਦੇ ਨਵਿਤ *

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬੜੀ ਪਾਕ ਪਵਿਤ, ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਦਿਤੀ ਵਡਯਾਈਆ। ਮੈਂ ਖੇਲ ਖੇਲਾਂ ਨਿਤ ਨਵਿਤ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਮੈਂ ਵਸਾਂ ਹਰ ਘਟ ਚਿਤ, ਗੁਹ ਗੁਹ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮਿਤ, ਸਜ਼ਣ ਸਰੰ ਅਖਵਾਈਆ। ਮੈਂ ਲੋਭੀਆਂ ਲਾਲਚੀਆਂ ਕਰਾਂ ਹਿਤ, ਕਾਮੀਆਂ ਆਪਣੀ ਕਾਮਨਾ ਵਿਚਚ ਫਸਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਲਿਖ, ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮੇਰੀ ਵਡਯਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸਿਖਾ ਸਾਰੇ ਲੈਣ ਸਿਰਖ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਭ ਲਾਲਚ ਦੀ ਪਵੰਡੀ ਦਿਆਂ ਪਢਾਈਆ। ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਕਡ ਕੇ ਮਾਰਾਂ ਖਿਚ, ਹਲੂਣਾ ਦੇਵਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਵਸੇਰਾ ਅਮੀਰਾਂ ਗਰੀਬਾਂ ਵਿਚ, ਵਿਚਲਾ ਭੇਵ ਦਿਆਂ ਖੁਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਭ ਨੂੰ ਲਵਾਂ ਜਿਤ, ਹਾਰ ਵਿਚਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਵਡੀਆਈ ਦੇਵੇ ਮੇਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਿਤ, ਪਾਰਖ਼ ਪ੍ਰਭ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਬਰਾਂ ਹੋਵੇ ਸੁਹਜਣੀ ਥਿਤ, ਵਾਰ ਘੜੀ ਪਲ ਵਜ਼ਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਖੇਲ ਖਿਲਾਧਾ ਸਿਲ੍ਹ ਪਾਹਿਨ ਪਤਥਰ ਇਛੁ, ਪ੍ਰਾਜਾ ਜਗਤ ਵਾਲੀ ਬਣਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਨੁਆ ਜਾਏ ਨਾ ਟਿਕ, ਏਹ ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਘਰ ਘਰ ਤਕਲੇ ਰਿਤ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਵਸੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਚਿਤ, ਚਿਤ ਠਗੇਰੀ ਨਾ ਕੋਈ ਚੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਾਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛੂਨ੍ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰੀ ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਇਛ, ਨਿਰਿਚ਼ਤ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ।

* * * * *

* २२ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ सेर्ई कैप जिला जम्मू राम चन्द दे गृह *

माया कहे मेरा खेल अछल्ला, वल छलधारी दिआं समझाईआ। मेरा रूप सरूप इक्क इकल्ला, दूजा नजर कोई ना आईआ। मेरा जगत जहान महल्ला, हिस्सा वंड ना कोई वंडाईआ। मेरा जिमीं असमानां हेठ कोई ना थल्ला, जल थल महीअल आपणा खेल रिवलाईआ। मैं जुग चौकड़ी फङ्गाया किसे ना पल्ला, पलक विच्च आपणा हुक्म वरताईआ। मेरा सदा सद हुंदा रिहा हल्ला, चारों कुण्ट ध्यान लगाईआ। नित नवित्त मेरा दीपक धरनी धरत धवल धौल उत्ते बल्ला, चारों कुण्ट कुण्ट रुशनाईआ। मैनूं रहमत कीती नूर अलाही अल्ला, आलमीन दिती वडयाईआ। डर भाउ दिसे कोई ना मेरी खल्ला, खालक खलक रिहा जणाईआ। मेरा नव सत प्यार दा चढ़न वाला दला, चारों कुण्ट लए अंगढाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, धुर मालक अगम्म अथाहीआ।

माया कहे मेरा अगम्म अगम्डा भेरवा, भेरवाधारी देवे माण वडयाईआ। मेरी समझे कोई ना रेखा, रिखी मुनी बैठण सीस निवाईआ। मेरा जुग जुग वक्खरा लेरवा, लेरवक लिख ना कोई समझाईआ। मैं सभ नूं देवां संदेशा, सच सच समझाईआ। कलिजुग अन्त श्री भगवन्त प्रगट होवे नर नरेशा, नर नरायण नूर अलाहीआ। जो सदा रहे हमेशा, जम्मण मरन विच्च कदे ना आईआ। ओस दा खेल देस बदेसा, दो जहानां डगमगाईआ। ओस दी ना दाढ़ी मुछ ना दिसे केसा, नूर नुराना डगमगाईआ। उह वेरवे टिल्ले थल अस्नाह रेता, जंगल जूहां खोज खुजाईआ। समुंद सागराँ पावे भेता, जल जल आपणा परदा लाहीआ। जिस नूं अवतार पैगगबर गुरुओं मन्नया नेता, निरगुण निरवैर आपणा रूप बदलाईआ। नौं सौं चुरानवें चौकड़ी जुग दा रकर्वे चेता, चेतन्न हो के वेरव वरवाईआ। जन भगतां करे हेता, हितकारी धुरदरगाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नूं भगवान, आदि जुगादी ब्रह्म ब्रह्मादी शब्दी धार नर नरेशा, नर हरि इक्क अरववाईआ।

* २२ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ सेर्ई कैप जिला जम्मू चन्नो देवी दे गृह *

माया कहे मैं बहु बिध रूपी, रूप अनूप मेरी वडयाईआ। मेरा लेरवा सति सरूपी, सति सतिवादी वंड वंडाईआ। मेरा शहनशाह शाहो भूपी, सुल्तान धुरदरगाहीआ। मेरा लेरवा चारे कूटी, भज्जां वाहो दाहीआ। मैं दो जहान पंधूडा रही झूटी, पुरीआं लोआं ब्रह्मण्डां खण्डां हुलारा इक्क वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच स्वामी बेपरवाहीआ।

माया कहे मैं सदा रहन्दी चुप, मुख बचन ना कोई सुणाईआ। कलिजुग अन्त वेरवां अन्धेरा घुप, नव सत नैन उठाईआ। सति धर्म दा दिसे कोई ना सुत, अपराधी होए लोकाईआ।

लेरवा जाणा अबिनाशी अचुत, की चेतन्न आपणा हुक्म वरताईआ। किस विध कूऱ्ड कुडिआरी मौले रुत, फल फुल जूठ झूठ नाल मिलाईआ। मैं वेरव के होवां खुश, खुशीआं दे ढोले गाईआ। धरनी धरत धवल धौल आपणा रोवे दुकरव, दुकरवी हो के दए सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा गृह इक्क सुहाईआ।

माया कहे मैं मुखों कदे ना बोली, अनबोलत दिती वडयाईआ। मेरी आशा मेरी ढोली, जगत जहान करे रुशनाईआ। मेरी तृष्णा मेरी गोली, जुग जुग सेव कमाईआ। मेरी मनसा मेरी होली, लाल रंग दए चढाईआ। मेरी खाहिश बणे तोली, लकरव चुरासी तोल तुलाईआ। मेरी कल्पणा होवे डोली, जीवां जंतां विच्च टिकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, दर मांगत मंग मंगाईआ।

माया कहे मैं मुखों कुछ ना कहन्दी, कहण ना किछ जणाईआ। मैं मन्दर किसे ना बहिंदी, आसण जगत ना कोई विछाईआ। मेरी कला होवे ना ढहन्दी, चारों कुण्ट लवां अंगढाईआ। मैं खेल खेलणा सदी चौधवीं दिशा लहिंदी, लहणे देणे मुहम्मद पूर कराईआ। आपणी हत्थीं ला के मैहन्दी, सगन जगत धार रखाईआ। कयामत दी धार वेरवां वहन्दी, शामत दीन दुनी समझाईआ। उम्मत इक्क दूजे नाल खैहंदी, खाहमखाह दिआं टकराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, जिस दा भाणा आदि जुगादि जुग चौकड़ी सहन्दी, भाणे अंदर भावी जगत जुगत वरताईआ।

* २२ मध्घर शहनशाही सम्मत ६ सेई कला सोभा सिंघ दे गृह जिला जम्मू *

माया कहे मैं शब्द गुरू दी चेली, जो चिला तीर कमान इक्क रखाईआ। आदि जुगादि जुग चौकड़ी साचा बेली, बेले जंगलां जूहां उजाड़ पहाड़ां होए सहाईआ। जो सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग मेल रिहा मेली, मिल मिल आपणा रंग रंगाईआ। मैनूं कदे होण ना देवे वेहली, सेवा विच्चों सेवा दए समझाईआ। जिस मेरी बणन नहीं दिती अवर कोई सहेली, साजण रंग ना कोई वरवाईआ। मैं वसां धाम नवेली, बिन छप्पर छन्न डेरा लाईआ। मैं सदा रहां अकेली, अकल कलधारी ओट तकाईआ। मैं जोबनवन्ती अलवेली, सोहणा रूप रखाईआ। मेरी खेल विष्न ब्रह्मा शिव खेली, अवतार पैगग्बर गुर आपणी खुशी बणाईआ। मैं शाह सुल्तानां घल्लां जेली, लख चुरासी राए धर्म हत्थ फड़ाईआ। किसे दी कीमत रहण ना देवां पैसा धेली, बिन टकयां दिआं विकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सद मेरा रंग वरवाईआ।

माया कहे मेरा वसे इक्क महल्ला, महिफल अवर ना कोई लगाईआ। मेरा सति सरूप

ਇਕਲਲਾ, ਬੈਠਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਾ ਉਪਰ ਨਾ ਥਲਲਾ, ਸਧ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਥੇ ਵਕਤ ਨਾ ਘੜੀ ਨਾ ਪਲਾ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਗਣਤ ਨਾ ਕੋਈ ਗਿਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਧਾਮ ਸਦਾ ਅਛੂਲਾ, ਅਚਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋ ਬਾਹਰ ਜਲਾ ਥਲਾ, ਅਸਗਾਹਾਂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਸਚ ਸ਼ੰਦੇਸ਼ਾ ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਭ ਨੂੰ ਘਲਲਾ, ਸੁਨੇਹੜਾ ਦੇਵਾਂ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਅੱਨਤਮ ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਰਾਣੀ ਅਲਲਾ, ਅਲਲਾ ਬੇਪਰਵਾਹ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ। ਮੈਂ ਅਮਾਮ ਅਮਾਮਾ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਦਾ ਦਰ ਮਲਲਾ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਪਰਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ।

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਦੀ ਨਾ ਪਵਾਂ ਸੋਚੀ, ਸੋਚ ਵਿਚਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਜਗਤ ਤ੍ਰਣਾ ਕਦੇ ਨਾ ਲੋਚੀ, ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਗਲ ਧਾਰ ਆਉਂਦੀ ਰਵਿਦਾਸ ਚੁਮਾਰੇ ਵਾਲੀ ਮੋਚੀ, ਜੋ ਬਿਨ ਅਕਰਵਾਂ ਗਿਆ ਸਮਯਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਨ ਤੂੰ ਸੁਣਨਾ ਇਕ ਸਲੋਕੀ, ਸੋਹਲਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਾਚਣ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕੀ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਅਕਰਵ ਉਠਾਈਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰੋਕੀ, ਰੁਕਾਵਟ ਵਿਚਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਭਦੇ ਕੋਟਨ ਕੋਟੀ, ਉਹ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਉਸ ਦੀ ਖੇਲ ਅਗਮੀ ਛੋਟੀ, ਲਰਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲ ਰਿਵਿਲਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨਿਆਂ ਹੋਵੇ ਬੋਟੀ ਬੋਟੀ, ਧਰਮ ਦਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਖਾਲੀ ਕਰੇ ਲੁਟੀਆ ਲੋਟੀ, ਅਸੂਤ ਜਲ ਨਾ ਕੋਈ ਭਰਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਮਤ ਹੋਵੇ ਹੋਣੀ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਈ ਧਰਾਈਆ। ਕੂੰਡ ਕੁਡਿਆਰ ਨਾਲ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਾਂ ਦੋਸ਼ੀ, ਨਿਰਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਮੈਂ ਖੇਲ ਵੇਖਾਂ ਬਣ ਖਾਮੋਸ਼ੀ, ਮੁਰਖ ਬਚਨ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਣਾਈਆ। ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਇਕਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਜਗੇ ਜੋਤੀ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਆਤਮ ਧਾਰ ਜਿਸ ਦੀ ਗੋਤੀ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਖੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ੃ਣਟ ਦ੃ਣਟ ਉਠਾਏ ਸੋਤੀ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਵਿਚਚ ਸੋਧਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ।

੨੨ ਸਥਾਨ ਸਮਝੇ ਸੰਗ ਦੇ ਗੁਹਾ

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬੜੀ ਚਟਕ, ਚੇਟਕ ਵਿਚਚ ਰਕਖਾਂ ਲੋਕਾਈਆ। ਸ੃ਣਟੀ ਤ੍ਰਣਾ ਵਿਚਚ ਰਹੀ ਭਟਕ, ਭਟਕਣਾ ਵਿਚਚ ਭਟਕਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਪਾਰ ਅਟਕ, ਅਟਕ ਅਟਕ ਕੇ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਧੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਚਢਨਾ ਕਟਕ, ਅਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਹਲੂਣਾ ਦੇਣਾ ਅਫਰੀਦੀ ਰਖਟਕ, ਸੁਤਧਾਂ ਲਵਾਂ ਉਠਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਬਲ ਵਾਲਾ ਬਲਰਖ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਅਫਗਾਨਾ ਹੋਵੇ ਤਲਖ, ਤਲਖੀ ਵਿਚਚ ਦੁਹਾਈਆ। ਫੇਰ ਅਗੇ ਜਗਾਵਾਂ ਅਲਰਖ, ਅਰਬੀਆਂ ਲਵਾਂ ਉਠਾਈਆ। ਫੇਰ ਮਾਤਲੋਕ ਹੋ ਪ੍ਰਤਕਖ, ਮੂਸਾ ਈਸਾ ਦਿਆਂ ਜਗਾਈਆ। ਫੇਰ ਖੇਲ ਕਰ ਕੇ ਵਰਖ ਵਰਖ, ਦੋ ਧੜ ਦਿਆਂ ਕਰਾਈਆ। ਫੇਰ ਸਭ ਦੇ ਸਾਡੇ ਕੇ ਕਕਰਖ, ਅਗਨੀ ਅਗ ਜਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੇਰਾ ਹੋਏ ਆਪ ਸਹਾਈਆ। ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸ਼ੁਕੀਨ, ਆਪਣਾ ਰੱਖ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਇਕ ਦੇ ਉਤੇ ਧਕੀਨ,

दूजा इष्ट ना कोई मनाईआ। मेरा मार्ग जगत महीन, जग नेत्र नजर किसे ना आईआ। मैं जुग जुग करां तरमीम, अदली बदली वेरवां ख़लक खुदाईआ। मेरी होण वाली तकसीम, सोहणी वंड वंडाईआ। मैं लेरवे लाउणा डण्डा मीम, नुक्ता नून नाल मिलाईआ। मैं होणा नहीं किसे अधीन, सीस ना किसे झुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, मेरा लेरवा जाणे जुग जुगा प्राचीन, परातन लहणा आपणे नाल रखाईआ।

* २२ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ सेर्ई कला जिला जम्मू लछमण सिंघ दे गृह
बाहर विहड़े विच्च *

माया कहे जन भगतो पैंदीआं रासां, रस्ते दो जहान सोभा पाईआ। सभ दीआं पूरीआं होवण आसां, तृष्णा नाल मिलाईआ। धरनी उत्ते मैनूं दिसदीआं लाशां, लछमी चरनां नाल ठुकराईआ। की मैं खोलूं के दस्सां खुलासा, खुल्ली मेंढी सीस दुहाईआ। नव सत दिसे उदासा, चार कुण्ट धीर ना कोई धराईआ। मेरा महिबूब बदलण वाला पासा, सार पास आपणी खेल रिवलाईआ। मैनूं वेरव वेरव खुशीआं दा आवे हासा, हरस्स हरस्स खुशी बणाईआ। मैं खेल तककां ओस पुरख अबिनाशा, जो करता धुरदरगाहीआ। जो जन भगतां देवण आया भरवासा, भाण्डा भरम भन्नाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नजर नाल तराईआ।

माया कहे मैं हरिजन वेरवे नच्चदे, सचरवण्ड साचे नजरी आईआ। की होया जे जगत काया माटी भाण्डे कच्च दे, तत्तव तत्त नाल वडयाईआ। उह आत्म परमात्म रूप प्रभू सच दे, सच सच नाल मिलाईआ। उह उस घराणे वस्सदे, जिथ्थे वसे बेपरवाहीआ। जिथ्थे इशारे नहीं किसे अक्ख दे, सैनत जगत ना कोई समझाईआ। सद दर्शन होण प्रतक्ख दे, सनमुख सोभा पाईआ। जिस दे डेरे नहीं कोई वक्ख दे, वरवरी वंड ना कोई वंडाईआ। जदों चाहे जन भगतां सिर उत्ते हत्थ रक्खदे, रक्खणहार इक्क अखवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नजर नाल तराईआ।

माया कहे मैं वेरवे हरिजन तरदे, हरि करता आप तराईआ। जो इक्क वार बण गए इस दे बरदे, बन्दीखवानिउँ दए कछुईआ। जिन्हां लहिंदिउँ जाणा चढ़दे, चढ़दी दिशा वंड ना कोई वंडाईआ। गढ़ तोड़ हँकारी मढ़ दे, मङ्गी गोरां फोल फुलाईआ। रसना जेहवा जीवां जंतां छोले वेरवे पढ़दे, की अकरवां नाल चतुराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा मार्ग इक्क रखाईआ।

माया कहे जन भगतो तुहाड्ही आसा पुंनी, पूरन सतिगुर दए दृढ़ाईआ। तुहाड्हा

ਮਾਲਕ ਕੁਲ ਕੁਨੀ, ਕਾਧਨਾਤ ਦਾ ਰਹਬਰ ਇਕਕ ਅੜਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਲਕਰ ਚੁਰਾਸੀ ਕਵਣੀ ਜੂਨੀ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਦਾ ਫਾਂਦ ਕਟਾਈਆ। ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕਾਨੂੰਨੀ, ਕਾਧਦਾ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਮੇਟ ਕੇ ਪਾਰ ਬਹੁਣੀ, ਅੱਤਰ ਆਪਣੀ ਲਿਵ ਲਗਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਬਚ੍ਚੇ ਜਗਤ ਮਾਸੂਮੀ, ਬਾਲੇ ਨਨਹੇ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਮਸ਼ਤਕ ਰਿਹਾ ਚੂਮੀ, ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਧੂੜ ਮਸ਼ਤਕ ਦਾ ਰਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਭ ਦੇ ਲਹਣੇ ਦੇਣੇ ਆਪੇ ਰਿਹਾ ਵਸੂਲੀ, ਦੂਸਰ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ।

＊ ੨੨ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਸਤ ੬ ਸੋਈ ਕਲਾ ਜਿਲਾ ਜਸੂ ਲਛਮਣ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਰਾਤ ਨੂੰ *

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦੀਨ ਦੁਨਿਆਂ ਕੀਤੀ ਲੋਭੀ, ਲੋਭ ਲਾਲਚ ਵਿਚਚ ਹਲਕਾਈਆ। ਦੁਰਸਤ ਮੈਲ ਧੋਏ ਕੋਈ ਨਾ ਧੋਭੀ, ਪਾਪਾਂ ਦਾਗ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਟਾਈਆ। ਹਉਮੇ ਮੇਟੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰੋਗੀ, ਹੁੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਨਾ ਕੋਈ ਤੁਝਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਮੇਲ ਨਾ ਹੋਏ ਸੰਜੋਗੀ, ਵਿਛੜਿਆਂ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰਲਾਈਆ। ਧਰਮ ਦਾ ਰਹਣ ਦਿੱਤਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਜੋਗੀ, ਜੁਗੀਸ਼ਾਰਾਂ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਬੁਢ਼ੀ ਹੋਈ ਕੋਝੀ, ਬਿਬੇਕੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਸੂਣੀ ਹੋਈ ਭੋਗੀ, ਭਸਮੜ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ।

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਘਰ ਘਰ ਪਾਈਆਂ ਵੰਡਾਂ, ਵੰਡੀ ਖੱਲਕ ਖੁਦਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਮਤਾ ਦੀਆਂ ਬਧੀਆਂ ਪੰਡਾਂ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਸੀਸ ਟਿਕਾਈਆ। ਕੂੜ ਕੁਡਿਆਰ ਦੀਆਂ ਵਰਖਾਈਆਂ ਗੰਢਾਂ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਨੈਣ ਤਕਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਖੇਲ ਦਸ਼ਾਯਾ ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਕਨਢਾ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚਚੋਂ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਇਕਕ ਅਪਾਰਾ, ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਲਲਕਾਰਾ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਦਿਸੇ ਅੱਤ ਕਿਨਾਰਾ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਪੰਧ ਸੁਕਾਈਆ। ਜੋ ਸਭ ਨੂੰ ਦੌੰਦਾ ਗਿਆ ਲਾਰਾ, ਇਸਾਰੇ ਸੈਨਤਾਂ ਨਾਲ ਦ੃ੜਾਈਆ। ਉਹ ਆ ਗਿਆ ਚੌਬੀਸਾ ਅਵਤਾਰਾ, ਅਵਤਰੀ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਦਿਸੇ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰਾ, ਸੰਸਾਰੀ ਭਣਡਾਰੀ ਸੱਧਾਰੀ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਉਹ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਆਪਣੀ ਧਾਰਾਂ ਹੋਵੇ ਜਾਹਰਾ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਂਦੇਸਾ ਮਿਲਣਾ ਫੇਰ ਦੁਬਾਰਾ, ਦੋਹਰੀ ਧਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਛੇਡੇ ਵਿਚਚੋਂ ਕਾਹਿਰਾ, ਕਹਰ ਗਾਜੀਆਂ ਲਏ ਉਠਾਈਆ। ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਕੋਈ ਰਹੇ ਨਾ ਦੁਨਿਆਂਦਾਰ ਬਾਹਿਰਾ, ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲਾ ਸੁਸ਼ਾਹਿਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਸਚ ਆਪ ਦ੃ੜਾਈਆ।

माया कहे मैं निगह मारां झाकी, बिन नैण नैण उठाईआ। की खेल करे मेरा कमलापाती, पतिपरमेश्वर धुरदरगाहीआ। जिस दी सारे मंगदे बूँद स्वांती, अमृत रस ध्यान लगाईआ। उह किस बिध मेटे कलिजुग अन्धेरी राती, रुतडी आपणे हुक्म वरताईआ। मैनूं सदी चौधवीं मुश्कल दिसदी घाटी, मंजल पन्थ आपणी बैठी डेरा लाईआ। चार यारी हृथ मारदी उत्ते छाती, छत्तरधारी नज्जर कोई ना आईआ। सारे वेरवण आपो आपणी जाती, पैगग्बर अवतार अकरव उठाईआ। असीं सदी चौधवीं वीहवीं सदी दे सारे अलाटी, ढईए दा पन्थ समझे कोई ना राईआ। वेद व्यास वेरवे बह के उत्ते खटीआ खाटी, ब्रह्मण गौड़े वल ध्यान लगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दवार इक्क प्रगटाईआ।

माया कहे मैं जुग जुग विछुन्नी, विछड़ी नज्जर कोई ना आईआ। मैं ओस प्रभू दी लाडली मुन्नी, जो मुन्न सुन्न तों बाहर डेरा लाईआ। मेरे सीस ओढण दिसे कोई ना चुन्नी, परदा सके ना कोई वरखाईआ। मेरा लेरवा जाणे ना कोई गुन गुन्नी, विद्या विच्च ना कोई चतुराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा संग आप बणाईआ।

माया कहे मैनूं आया हुक्म निरँकारी, निरवैर दिआं सुणाईआ। तूं हो जा खरबदारी, आपणी लै अंगढाईआ। तेरी वेरवणी हुशिआरी, होश संभल के सम्बल वाले सीस निवाईआ। तूं फिरना जगत वंड तों बाहरी, भज्जणा वाहो दाहीआ। सत्तां दीपां देणा हुलारी, हलूणयां नाल उठाईआ। अगले साल तेरी खेल होणी न्यारी, निरगुण निरवैर रिहा जणाईआ। रूसा चीना हलूणे दाढ़ी, हुलारयां नाल उठाईआ। सभ दे फिरना पिच्छे अगाड़ी, भज्जणा वाहो दाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, हरि साहिब तेरी शरनाईआ।

माया कहे प्रभू मैनूं सच दा दस्स तारीका, सति सच दृढ़ाईआ। तेरा खेल नीकन नीका, निरवैर तेरी वड वडयाईआ। मैं वेरवां जगत शरीका, शरअ वाले दिआं उठाईआ। मेरा दिल करदा सभ तों पहलों हलूणा देवां अमरीका, अमर तेरा हुक्म वरताईआ। तूं मालक जीव जीअ का, तेरा लेरवा खलक खुदाईआ। तूं स्वामी त्रैगुण अतीता, त्रैभवण धनी अखवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, दर तेरे आस रखाईआ।

माया कहे मैं खुलङ्डे कर लां केस, आपणा वेस वटाईआ। जावां मसीह वाले देस, मसला आपणा हल्ल कराईआ। जो इशारा दे के गिआ दस्मेश, दह दिशा दिआं दृढ़ाईआ। चारों कुण्ट होणा कलेश, कलकाती आप कराईआ। जो संदेशा देवे सहिंसर मुख शेष, दो सहिंसर जेहवा नाल मिलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच लेरवा आप लिरवाईआ। माया कहे मेरा रूप बग बप्पडा, जगत लवां भरमाईआ। मेरा इरादा आदि जुगादि तकड़ा, ना सके कोई बदलाईआ। मैं फिरां जंगल जूहां विच्च रकड़ा, टिल्ले परबतां पन्थ मुकाईआ। हृथ विच्च फड़ के कूड़ कुड़िआर दा तक्कड़ा, दो

ਧੜ ਤੋਲਾਂ ਖਲਕ ਰਖੁਦਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੂਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੂਰ ਮਾਲਕ ਰਖੇਲ ਰਿਖਲਾਈਆ।

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਰਖੇਲ ਕਰਾਂ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਸਤਿ ਸਚ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਪਾਰਾ ਅਹਿਬਾਬੀ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਥੇ ਨਾ ਸਵਾਲ ਨਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬੀ, ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਵਿਚਾਰੋਂ ਵ੃ਡਾਈਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਰਾਜੀ, ਜੋ ਰਾਜਕ ਰਿਜਕ ਰਹੀਮ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਅਸਵ ਅਗਮਮਾ ਤਾਜੀ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਰਿਹਾ ਦੌਡਾਈਆ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰੇ ਅਗਾਜੀ, ਸੁਤੀ ਰਿਹਾ ਤਠਾਈਆ। ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਕਰੀ ਰਖਾਬੀ, ਰਖੋਟੇ ਰਖੇ ਵੇਰਵ ਰਖਾਈਆ। ਨਾਲ ਸਿਤਾਰ ਜਣਾਏ ਰਖਾਬੀ, ਜੋ ਅਗਲੀ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਨਾਨਕ ਵਾਲਾ ਬਗਦਾਦੀ, ਬਗਲਗੀਰ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੀ ਵੇਰਵਣੀ ਸਰਬ ਆਬਾਦੀ, ਤਿੰਨ ਅਰਥ ਸਠ ਕਰੋੜ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਾਲੀ ਗਿਣਤੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਨੀ ਤੂੰ ਬਣੀ ਨਾ ਕਿਤੇ ਕਮਲੀਏ ਪੱਜਾਬੀ, ਪੱਜਾਂ ਦਰਯਾਵਾਂ ਵਿਚਕ ਬਹ ਕੇ ਆਪਣਾ ਝਾਵੁ ਲਾਂਘਾਈਆ। ਤੂੰ ਫਿਰਨਾਂ ਨਾਲ ਮਜਾਜੀ, ੬ ਰਖਣਡ ਪੂਥਮੀ ਮਜ਼ਣਾ ਵਾਹੋ ਢਾਹੀਆ। ਕਿਤੇ ਲਾ ਨਾ ਬਹੀਂ ਸਮਾਧੀ, ਸੁਨਨ ਵਿਚਕ ਨਾ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ। ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਰਹਣਾ ਜਾਗੀ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਤੂੰ ਕਲਿਜੁਗ ਜੀਵ ਵੇਰਵਣੇ ਕਾਗੀ, ਘਰ ਘਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਆਯਾ ਬੇਰਖਬਰੀ, ਰਖਬਰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆਈ ਬੇਸਬਰੀ, ਸਬੂਰੀ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਣਾ ਜਬਰੀ, ਜਾਬਰਾ ਭੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਜੇਹੜੀ ਉਸ ਦੀ ਹੋਈ ਬੇਕਦਰੀ, ਕਦਰ ਆਪਣਾ ਲਏ ਕਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਕਰਨੀ ਪਧਹਰੀ, ਵੇਰਖਣਹਾਰਾ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਉਹ ਰਖੇਲ ਰਿਖਲਾਵਣ ਵਾਲਾ ਗਦਰੀ, ਗਦਾਗਰ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਰਹਣਾ ਨਹੀਂ ਅਛੂਰੀ, ਉਸੇ ਨੂੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋ ਮੇਹਰ ਕਰੇ ਨਦਰ ਨਦਰੀ, ਨਜ਼ਰ ਨਿਹਾਲ ਕਰਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਸਧਰੀ, ਤੁ਷ਣਾ ਲੇਰਖੇ ਵਿਚਕ ਰਖਾਈਆ। ਅੱਨਤ ਅੱਖੀਰ ਬਣੇ ਅਦਲੀ, ਇਨਸਾਫ ਇਕ ਵ੃ਡਾਈਆ। ਕੂਡ ਸਚ ਦੀ ਕਰੇ ਬਦਲੀ, ਬਦਲਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਰੂਤ ਵਰਖਾਵੇ ਰੰਗਲੀ, ਰੰਗਤ ਇਕ ਚਢਾਈਆ। ਮੈਂ ਉਸੇ ਦੀ ਮਿਰਖਾਰਨ ਵਣਜਾਰਨ ਕੋਝੀ ਕਮਲੀ, ਜੋ ਕੱਵਲ ਨੈਣ ਅੱਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਤਥਾਰੀ ਜੰਗ ਲਈ, ਜੰਗਲ ਜੂਹਾਂ ਲਏ ਤਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਝੂਨ੍ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਲਾਈ ਵਰਭੰਡ ਲਈ, ਵਰਭੰਡੀ ਭੰਡੀ ਪਾਵਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ।

* ੨੩ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਸੇਈ ਕਲਾ ਜਿਲਾ ਜਸਮੂ ਕੁਲਵਨਤ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰਹ *

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਰਖੁਸ਼ੀ ਧਾਮ ਧੂਮ ਦੀ, ਧਰਨੀ ਧਵਲ ਤੱਤੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਦਾ ਮਸਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕ ਝੂਮਦੀ, ਹੁਲਾਰੇ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਰਖਾਈਆ। ਮੈਂ ਪਾਰੀ ਬਣੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਸੂਮ ਦੀ, ਸ਼ਾਹਾਂ ਸਾਂਗ ਨਾ ਕਦੇ ਨਿਭਾਈਆ। ਮੈਂ ਲੁਟੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਹਜੂਮ ਦੀ, ਝਾਗਡਿਆਂ ਵਿਚਕ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੇਰੀ ਰਖੇਲ ਨਾਮਾਲੂਮ ਦੀ, ਭੇਵ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਕਰਨੀ ਦਿਸਦੀ ਨਾਲ

ਸ਼ਾਹ ਰਘ ਦੀ, ਰਘਾਂ ਦਾ ਹਿਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਵਣਜਾਰਨ ਇਲਲਾਹ ਬੁਤ ਭੂਮ ਦੀ, ਭੂਮੀ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਖਲਾਏ ਇਕ ਅਸੂਲ ਦੀ, ਅਸਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਭੁਗਤਾਈਆ।

* ੨੩ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਮਤ ੬ ਸੇਈ ਕਲਾ ਜਿਲਾ ਜਮ੍ਮੂ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗੁਹ *

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਪਾਵਾਂ ਧਮਾਲ, ਨਚਵਾਂ ਟਪਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਖਣਡ ਕੇ ਤਮਾਲ, ਹਰਣ ਯਮਧ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ। ਕਿਂਹ ਪੁਰਖ ਦੀ ਕਰਾਂ ਭਾਲ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚਾਂ ਚੁਕਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸਮਯੋ ਕੋਈ ਨਾ ਚਾਲ, ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ਆਪਣੀ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਝਾਲਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਝਾਲ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਮੈਂ ਘਰ ਘਰ ਅਗਨੀ ਦੇਣੀ ਬਾਲ, ਬਾਲੂ ਰੇਤ ਦੇਣੀ ਤਪਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਮਾਲ, ਸਮੱਬਲ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਝਾਗੜੇ ਤਕਕਣੇ ਸ਼ਾਹ ਕਾਂਗਾਲ, ਰਾਉ ਰੰਕਾਂ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੈਂ ਧਰਮ ਦਾ ਰਹਣ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਦਲਾਲ, ਵਿਚੋਲਾ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਹੋਵੇ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਮਿਸਲ ਪਿਛਲੀ ਸਾਰੇ ਜਾਣ ਮੁਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਫਲ ਲਗਾਵੇ ਮੇਰੇ ਡਾਲ, ਫੁਲ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲੇ ਮਹਕਾਈਆ।

* ੨੩ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਮਤ ੬ ਸੇਈ ਕਲਾ ਜਿਲਾ ਜਮ੍ਮੂ ਵਜੀਰੋ ਦੇ ਗੁਹ *

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਧਰਮ ਨਾਲ ਧਰਮ ਲਗਾਵਾਂ ਟਕਕਰ, ਧਰਮ ਧਰਮ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਸ਼ਹੀਣੀਆਂ ਵੰਡਾਂ ਗੁੜ ਸ਼ਕਰ, ਸ਼ਰਅ ਸੁਹਮਦ ਵਾਲੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਮਾਰਨਾ ਚਕਕਰ, ਚਕਰਵਰੀ ਹੋ ਕੇ ਭਜ਼ਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਜਗਤ ਉਠਾਉਣੇ ਪਕਕਰ, ਫਿਕਰੇ ਅਨਦਰਾਂ ਦੇਣੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਕੂਡ ਦੇ ਤੋਲਣੇ ਤਕਕੜ, ਭਣਡੀ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਲੈਣੇ ਜਕੜ, ਗੱਢੁ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖੁਲਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਮਕਰ, ਫਰੇਬੀਆਂ ਕਰਾਂ ਸਫਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਵੇਰਖੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਂ ਪਤ੍ਰ, ਜਿਸ ਪਤ੍ਰਕਾ ਦਾ ਲੇਖ ਨਜਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ।

*** ੨੩ ਮਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਪਿਣਡ ਗੋਕਲੇ ਚਕਕ ਜਿਲਾ ਜਸ਼ੂ
ਸਨਤ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ***

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਜਲਦੀ ਜਲਦੀ ਖੇਲ ਰਿਖਲਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਅਨਤ ਹਿਸਾਬੀ, ਅਂਕਡੇ ਅਕਰਵਾਂ ਬਿਨਾ ਲਗਾਈਆ। ਹਿੰਦਸਿਆਂ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕਿਤਾਬੀ, ਕੁਤਬਰਖਾਨਿਆਂ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕਦੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਕਰਾਂ ਰਾਜੀ, ਜੋ ਰਿਜਕ ਰਹੀਮ ਅਖਵਾਈਆ। ਮੈਂ ਸ਼ਰਅ ਦੇ ਮੇਟਣੇ ਕਾਜੀ, ਕਝਲ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਹਉਮੈ ਦਾ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਜੀ, ਗਜ਼ਲ ਜਣਾਵਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਧਾਦ ਮਾਜੀ, ਜੁਗ ਚੌਕਡੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਤੱਤੇ ਕਾਧਮ ਨਹੀਂ ਰਹਣ ਦਿੱਤੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਅਰਾਜੀ, ਮਲਕੀਅਤ ਹਕ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਸਦਾ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਜੀ, ਢਣਡਾਵਤਾਂ ਵਾਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਦਾ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਵਾਜੀ, ਵਾਜ਼ਿਆ ਕਰ ਕੇ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਤਲਟਾਵਣ ਵਾਲਾ ਬਾਜੀ, ਬਾਜਾਂ ਵਾਲਾ ਆਪਣੇ ਸਾਂਗ ਰਖਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਕੂੰਡ ਰਹਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਜੀ, ਜੋ ਪੜਲ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਇਕਕ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੇ ਹੋਣ ਰਾਜੀ, ਸਚ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ।

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮਮਤਾ ਦੇ ਵਿਚਚ ਭਜ਼ਾਂ, ਨਵ੍ਹਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਘਰ ਘਰ ਦੇ ਵਿਚਚ ਸਜ਼ਾਂ, ਗ੍ਰਹ ਗ੍ਰਹ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜਗਤ ਜਗਯਾਸੂਆਂ ਖੂਨ ਪੀ ਪੀ ਰਜ਼ਾਂ, ਏਹ ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਕਿਸੇ ਲਾਉਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਪੜਿਆ, ਫਰੇਬ ਵੇਰਖਾਂ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਪਾਰ ਵਿਚਚ ਸ਼ਾਹ ਗਰੀਬ ਹੋਵੇ ਬਜ਼ਾਾ, ਪਲਲ੍ਹੂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਛੁਡਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਡੌਲਾ ਫਰਕੇ ਸਜ਼ਾ, ਸਜ਼ੀ ਬਾਂਹ ਰਹੀ ਤਠਾਈਆ। ਮੈਂ ਨੌਂ ਖਣਡ ਪ੍ਰਥਮੀ ਵੇਰਖਣੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਸਤਾਂ ਦੀਪਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ ਅਸਥ ਬਗਗਾ, ਜੋ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਿਨ ਕਦਮਾਂ ਕਦਮ ਟਿਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਭ ਦੀਆਂ ਵੇਰਖਣੀਆਂ ਕਢੀਆਂ ਲਬਾਂ, ਲਬਰੇਜ ਹੋਏ ਲੋਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਫਿਰਨਾ ਭਾਰ ਪਬਾ, ਅਛੂਡੀ ਜਿਮੀ ਨਾ ਕੋਈ ਛੁਹਾਈਆ। ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਤੁਫ ਹਾਏ ਸਭ ਨੇ ਕਹਣਾ ਰਬਾ, ਬੌਹੜੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦੁਹਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੀਣੀ ਪਏ ਨਾ ਸਧਾ, ਰਸਨਾ ਰਸ ਨਾ ਕੋਈ ਚਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ਸਰਬਗਾ, ਸਰਬਗ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

* ੨੪ ਮਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜਸ਼ੂ *

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉਤਸ ਕਰਮ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਿੱਤੀ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾ ਜਰਮ, ਜਸ਼ਣ ਵਾਲੀ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਵੇਰਵੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬਰਮ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੇਰਾ ਜਗਯਾਸੂਆਂ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਭਰਮ, ਹਿੱਸਿਆਂ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਚਰਨ, ਚਰਨੋਦਕ ਮੁਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸਾਰੇ ਲੈਂਦੇ ਸਰਨ, ਜਗਤ ਜਗਯਾਸੂਆਂ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਾਬਤ ਰਹਣ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਧਰਮ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਈ ਬੰਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਝਾਗਢੇ ਪਾਵਾਂ ਮਾਟੀ ਚਰਮ, ਚਮਮ ਢੱਟੀ ਸਭ ਦੀ ਦੇਵਾਂ ਬਦਲਾਈਆ। ਮੇਰਾ

ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸਭ ਨੂੰ ਹੋਵੇ ਭਰਮ, ਭਾਣਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਈ ਭਨਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਪਾਰੇ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਲੜਨ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਂਆ। ਮੇਰੇ ਕਾਰਨ ਗ੍ਰਥੀ ਪਨਥੀ ਪੱਭਤ ਪਾਂਧੇ ਪਢਨ, ਮੁਲ੍ਹਾਂ ਸ਼ੇਰਖ ਤਸ਼ਬੀਆਂ ਗਲ ਲਟਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਮੇਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ।

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਲਗਗੱਦ ਪਾਰੀ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਕਾਂ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੇਰਵਾਂ ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦੀ ਧਾਰੀ, ਨਵ ਸਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਦਰ ਦੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਰਬਾਰੀ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰੀ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਯਾਈਆ। ਮੈਂ ਖਣਡੇ ਖਡਕਾਵਾਂ ਕਟਾਰੀ, ਖਡਗਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਵਿਭਚਾਰ ਕਰਾਂ ਦੁਰਾਚਾਰੀ, ਦੁਹਰੀ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ। ਬਨਦ ਹੋਵਾਂ ਨਾ ਕਿਸੇ ਭਣਡਾਰੀ, ਵਰਭਾਂਡੀ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਕਖਰੀ ਹੁਸ਼ਯਾਰੀ, ਹੋਸ਼ ਸਮਯਨ ਸਭ ਦੀ ਦਿਆਂ ਮੁਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਜਾਣਾਂ ਨਰ ਨਾਰੀ, ਨਰ ਨਰਾਧਨ ਦਿੱਤੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਾਵਾਂ ਸਾਰੀ, ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਨੌਂ ਖਣਡ ਪ੃ਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਕਰਾਵਾਂ ਹਾਹਾਕਾਰੀ, ਹਉਮੇ ਹੁੰਗਤਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਹੋਵੇ ਅੰਧੇਰ ਗੁਬਾਰੀ, ਸੂਰਧ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਈ ਚਮਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕ ਸਿਕਦਾਰੀ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ।

* ੨੩ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਮਤ ੬ ਜਲਾਂਧਰ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗੁਹ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜਮ੍ਮੂ *

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਦਾ ਚਕਰਵਰਤੀ, ਵਰਤਮਾਨ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿਆਂ ਸਮਯਾਈਆ। ਮੈਂ ਫਿਰਦੀ ਰਹਨਦੀ ਉਤੇ ਧਰਤੀ, ਧਰਨੀ ਉਤੇ ਫੇਰੀਆਂ ਪਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਹੁੰਦਾ ਸ਼ਰੀਰੀ, ਸ਼ਰੀਰੀਆ ਪੂਰਾ ਦਿਆਂ ਕਰਾਈਆ। ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਮਨਾਂ ਮਾਲਕ ਅਰੰਧੀ, ਅਰੰਧੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜੋ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਖੇਲ ਖਲਾਵਾਂ ਉਤੇ ਫਰੀਂ, ਮਿਛੀ ਖਾਕੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਆਉਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲੀ ਬਰਸੀ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੰਖ ਮੁਕਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਹਰਸੀ, ਹਵਸ ਮੇਰੀ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਰੇ ਤਰਸੀ, ਰਹਮਤ ਸਚ ਕਮਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਦੇਵੇ ਦਰਸੀ, ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਫੇਰ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮੜੀ, ਮਰੀਜ ਤਕਕਾਂ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੇਰਵਾਂ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਕਜੀ, ਥਾਉਂ ਥਾਈ ਧਿਆਨ, ਲਗਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਹੋਵੇ ਅਸਚਰਜੀ, ਅਚਰਜ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਬਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਮਾਲਕ ਹੋਵਾਂ ਘਰ ਘਰ ਦੀ, ਗੁਹ ਗੁਹ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਧਾਰ ਤਕਕਾਂ ਚੋਟੀ ਜੱਡ ਦੀ, ਜੱਡ ਚੇਤਨ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਨਵ ਸਤ ਇਕਕੋ ਢੋਲਾ ਫਿਰਾਂ ਪਢਦੀ, ਬਿਨ ਪੁਸ਼ਟਕਾਂ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਸੂਣੀ ਵੇਰਵਾਂ ਸੱਡੀ, ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਤਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੇਰਵਾਂ ਦਿਸਾ ਲਹਿੰਦੀ ਚੱਡੀ, ਚੱਡਦਾ ਲਹਿੰਦਾ ਅਕਰਖ ਉਠਾਈਆ। ਮੈਂ ਵਣਜਾਰਨ ਨਰਾਧਨ ਨਰ ਦੀ, ਨਰ ਹਰਿ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਦਾ ਇਕਕੋ ਲੜ ਫੱਡੀ, ਦੂਸਰ ਓਟ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ।

* ੨੩ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਪੁਨ੍ਨ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜਿਲਾ ਜਮ੍ਮੂ *

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੇਰੀਆਂ ਘਰ ਘਰ ਜਗਣ ਜੋਤਾਂ, ਦੀਪਕ ਘੂਤ ਨਾਲ ਸੁਹਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਬਿਸ਼ਟਰ ਸੁਹਭਜਣੇ ਸੋਹਵਣ ਹੋਵਣ ਸੋਤਾਂ, ਆਸਣ ਜਗਤ ਵਡਿਆਈਆ। ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਬੁਦਿ ਤੋਂ ਸੋਚਾਂ, ਕੀ ਮੇਰੇ ਵਿਚਚ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਕਹਨਦੇ ਸਾਡੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਦੇ ਲੋਚਾਂ, ਤ੃ਢਨਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਾਣੀਏ ਮੌਜਾਂ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਮੈਂ ਕਿਸ ਬਿਧ ਘਰ ਘਰ ਜਾ ਪਹੁੰਚਾਂ, ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਸਭ ਦੇ ਪੂਰੇ ਕਰਾਂ ਸ਼ੌਕਾ, ਸ਼ੁਕੀਨ ਕਰਾਂ ਲੋਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੇਰਵਾਂ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾਂ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਚੌਦਾਂ ਤੌਕਾਂ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਫੇਰ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਲੇ ਢੌਕਾ, ਫਈਆ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਫੇਰ ਕਲਿਜੁਗ ਜੀਵ ਰੂਪ ਵੇਰਵਾਂ ਕਾਤਾਂ ਕਾ, ਕਾਗ ਵਾਂਗ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣਾ ਬੇਪਰਵਾਹੋ ਕਾ, ਜੋ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਫੇਰ ਭਰ ਰਕਰਵਾਂ ਅਗਮੇ ਭਾਉ ਕਾ, ਜੋ ਭਯ ਇਕ ਸਮਯਾਈਆ। ਫੇਰ ਲੇਖਵਾ ਤਕਕਾਂ ਸ਼ਾਹੋ ਦਰਯਾਓ ਕਾ, ਜੋ ਕਲਿਜੁਗ ਵਹਣਾ ਵਹਣ ਵਹਾਈਆ। ਫੇਰ ਲਹਣਾ ਵੇਰਵਾਂ ਧੁਰ ਦੀ ਨਾਓ ਕਾ, ਜੋ ਨਈਆ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਫੇਰ ਰਾਹ ਤਕਕਾਂ ਥਲ ਅਸਾਹੋ ਕਾ, ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਭਜ਼ਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਫੇਰ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਤਕਕਾਂ ਧੁਰ ਦੇ ਸ਼ਾਹੋ ਕਾ, ਕੀ ਲੇਖਵਾ ਰਿਹਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਾਂਕ ਨਰਾਧਿਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਜਾਣੇ ਆਪਣੇ ਸੁਆਓ ਕਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ।

*** ੨੩ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਦੇ ਗ੍ਰਹ
ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜਿਲਾ ਜਮ੍ਮੂ ***

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਕਕਦੀ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਰਾਹੀਅਾਂ, ਰਹਬਰ ਵਲ ਅਕਰਖ ਉਠਾਈਆ। ਇਸਾਰੇ ਦੇਵੇ ਕਰ ਉਚੀਆਂ ਬਾਹੀਆਂ, ਹਥੇਲੀ ਹਥਾਂ ਵਾਲੀ ਬਦਲਾਈਆ। ਆਓ ਤਕਕੋ ਆਪਣੀਆਂ ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਵਾਹੀਆਂ, ਵਾਅਦਿਆਂ ਵਾਲਧੋ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਕੂਡੀਆਂ ਸਭ ਦੇ ਮਸ਼ਤਕ ਵੇਰਵੋ ਛਾਈਆਂ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰ ਦੇਵੋ ਗਵਾਹੀਆਂ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਦਿਤ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੁਟ ਗਿਆ ਮੈਣਾਂ ਭਾਈਆਂ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਨਾ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ। ਪਾਰ ਰਿਹਾ ਨਾ ਛੀਬਿਆਂ ਝੀਂਵਰ ਨਾਈਆਂ, ਜਛਾਂ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਤਕਕੋ ਬੇਲੇ ਰਕਕਡ ਕਾਈਆਂ, ਪਤਥਰ ਪਾਹਿਨ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਨਿਗਹ ਮਾਰੋ ਥਲ ਅਸਾਹੀਆਂ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ, ਮਹਿਬੂਬ ਦਰਸ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਅਨਧੇਰਾ ਛਾਯਾ, ਸੂਰਧ ਚਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਚਮਕਾਈਆ। ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮਾਯਾ ਪੜਦਾ ਪਾਯਾ, ਮੁਖ ਘੁਗਟ ਨਾ ਕੋਈ ਚੁਕਾਈਆ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਗਾਯਾ, ਸਤਿ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਯਾ, ਜਨਣੀ ਕੁਕਰਖ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਹੱਫਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਦਰਸ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਯਾ, ਸਨਮੁਖ ਨਜ਼ਰਿਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲੇ ਖੇਲ ਰਚਾਯਾ, ਰਚਨਾ ਆਪਣੀ ਦਿੱਤੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜਾਤੇ ਭੇਸ ਵਟਾਯਾ, ਨਰ ਨਰੇਸਾ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਯਾ, ਮਿਲਣੀ ਜਗਦੀਸ਼ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਯਾ, ਫੱਡ ਬਾਹੋਂ ਗੋਦ ਟਿਕਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਲਹਣਾ ਪੂਰ ਕਰਾਯਾ, ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਬੂੜਾ ਬੁਜਾਈਆ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ

ਦਾ ਸੰਗਲ ਗਾਇਆ, ਗਾ ਗਾ ਦਿਆਂ ਦੂਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਹਫ਼ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਸਬਾਯਾ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

* ੨੩ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜਿਲਾ ਜਸ਼ੂ *

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਵਾਂਗੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨ ਚੁਮ੍ਮ ਕੇ ਮਸਤੀ ਸਚ ਦੂਢਾਵਾਂਗੀ। ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਇਕਕ ਨਿਵਾਵਾਂਗੀ। ਪਈ ਸੋਹਣੀ ਸਚ ਗੁੰਦਾਵਾਂਗੀ। ਫੁਲਲ ਸਸਗੀ ਸੀਸ ਟਿਕਾਵਾਂਗੀ। ਪਰਾਂਦਾ ਲਾਲ ਗੁਤ ਰਾਂ ਰਾਂਗਾਵਾਂਗੀ। ਮਸਤਕ ਬਿੰਦੀ ਧੂੰਡ ਵਰਖਾਵਾਂਗੀ। ਨੇਤ੍ਰ ਕਜ਼ਜਲ ਧਾਰ ਚਮਕਾਵਾਂਗੀ। ਰੁਖ਼ਸਾਰ ਮਸਤੀ ਵਿਚਚ ਮਸਤਾਵਾਂਗੀ। ਦਨਦਾਨ ਦਨਦਾਸਾ ਇਕਕ ਵਰਖਾਵਾਂਗੀ। ਬੁਲਾਂ ਰੂਪ ਅਗਮ ਚਢਾਵਾਂਗੀ। ਮੁਖ ਧੂੰਡ ਰਖਾਕ ਰਖਾਵਾਂਗੀ। ਗਰਦਨ ਤਚੀ ਕਰ ਵਰਖਾਵਾਂਗੀ। ਦੋ ਤੁਕੀ ਰਾਗ ਅਲਾਹਵਾਂਗੀ। ਜਨ ਭਗਤੋ ਰਹਣਾ ਸੁਰਵੀ, ਸਚ ਸਾਂਦੇਸ਼ੇ ਆਪ ਸੁਣਾਵਾਂਗੀ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨੇ ਹੋਣਾ ਦੁਰਵੀ, ਏਹ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਵਾਂਗੀ। ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਮੈਂ ਮਾਯਾ ਨੇ ਜਾਣਾ ਲੁਈ, ਲੁਟੇਰਾ ਕਲਿਜੁਗ ਨਾਲ ਉਠਾਵਾਂਗੀ। ਮੈਂ ਭਾਗ ਲਗਾ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਕਿਸੇ ਪੁੱਤੀ, ਪੁੱਤ ਪੋਤਰਾਂ ਨਾਤਾ ਮਾਤ ਤੁੜਾਵਾਂਗੀ। ਮੈਂ ਕਲਾ ਜਗਾਵਾਂ ਸੁਤੀ, ਸੁਤਤਾਧਾਰਾਂ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗੀ। ਚਰਨ ਛੁਹਾ ਕੇ ਚਮੜੀ ਵਾਲੀ ਜੁਤੀ, ਜੂਤੇ ਕੂੰਡ ਕੁਡਿਆਰੇ ਸਿਰ ਲਗਾਵਾਂਗੀ। ਮੈਂ ਇਕਕ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕਰਾਂ ਬੁਤੀ, ਬੁਤਖਾਨਿਆਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਵਾਂਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਸਾਰਧਾਂ ਕਹਣਾ ਲੁਚੀ, ਲੁਚੇ ਲੰਡੇ ਜਗਤ ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਸੁਕਾਵਾਂਗੀ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਇਕਕੋ ਪਾਰ ਦੀ ਬਨ੍ਹ ਕੇ ਰੁਚੀ, ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਆਪ ਸਮਯਾਵਾਂਗੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰਕਵ ਕੇ ਵਿਚਚ ਗੁਥੀ, ਤਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਤਥ ਪੈਰ ਵਢਾਵਾਂਗੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਝੂਠ ਮਾਰਧਾ ਬੂਥੀ, ਨਕਕ ਕਨਨ ਤਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਖਾਕ ਵਿਚਚ ਰਲਾਵਾਂਗੀ। ਮੈਂ ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਆਪਣੀ ਪਹਨ ਕੇ ਕਾਲੀ ਸੂਸੀ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਇਕਕ ਧਿਆਵਾਂਗੀ। ਚੌਥੇ ਸਾਲ ਨੂੰ ਬਾਣਾ ਪਹਨ ਕੇ ਰੱਖੀ, ਰੱਖਾ ਚੀਨਾ ਫੇਰਾ ਪਾਵਾਂਗੀ। ਮੇਰਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰੇ ਜਸੂਸੀ, ਗੁਝਾ ਤਸ ਨੂੰ ਭੇਵ ਸਮਯਾਵਾਂਗੀ। ਏਹ ਮੇਰੀ ਵਡ ਰਖਾਸੂਸੀ, ਰਖਸੂਸੀਅਤ ਆਪਣੀ ਇਕਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾਂਗੀ। ਮਾਲਕ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਰ੍ਖੀ, ਸਭ ਦੇ ਲੇਖੇ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗੀ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਹੋਏ ਮਾਧੂਸੀ, ਮਾਸੂਮ ਸਾਰੇ ਆਪ ਵਰਖਾਵਾਂਗੀ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਹਫ਼ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦੀ ਧਾਰ ਵੇਰਵੇ ਲੂਸੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਰਾਹ ਤਕਾਵਾਂਗੀ।

* ੨੩ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਚੂਹੜਾ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜਿਲਾ ਜਸ਼ੂ *

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਕੁਲਾ ਖਣਡ, ਕੁਲ ਮਾਲਕ ਰਿਹਾ ਦੂਢਾਈਆ। ਮੈਂ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਵੰਡਾਂ ਰਹੀ ਵੰਡ, ਸਤਿ ਸਚ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਜੀਵਾਂ ਜਾਂਤਾਂ ਪਾਉਣੀ ਦੰਡ, ਡਣਡਾਵਤ ਸਮਯਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਕਚੇ ਭਨਣੇ ਅੰਡ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਭ ਦੀ ਵਢਣੀ ਕੱਡ, ਕਨ੍ਹਾਂ

ਰਖਾਰ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਕਰਨਾ ਅਨੋਖਾ ਪਾਰਖਣਡ, ਭੇਰਵ ਲੈਣਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਧੂਹ ਮਿਆਨੋ ਚੰਡ, ਪਰਚੰਡ ਦੇਣੀ ਚਮਕਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਸੀਨੇ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਠੰਡ, ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਦਿਆਂ ਤਪਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਧਰਮ ਵਾਲੀ ਕਢ੍ਹਾਂ ਗੱਢ੍ਹ, ਖਾਲੀ ਹਥ ਦਿਆਂ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਉਣਾ ਸ਼ਰਅ ਵਾਲਾ ਜੰਗ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੈਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਅਨਨਦ, ਅਨਨਦ ਪੂਰੀ ਵਾਲੇ ਵਜ੍ਝੇ ਵਧਾਈਆ। ਅਗ੍ਗਾਂ ਦਸ਼ਦੀ ਦੇ ਮੇਰੇ ਜੁੜਦੇ ਦਨਦ, ਕੀ ਹਾਲਤ ਹੋਵੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਅਨੰਦਰ ਆਵੇ ਰੰਜ, ਰੰਜਸ ਵਿਚਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਨੇਤ੍ਰ ਰੋਵੇ ਸੂਰਧ ਸਿਤਾਰਾ ਚਨਦ, ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੁੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਰਕਖੇ ਬਿਨਾ ਸੁਹਾਣਿਆਂ ਵੱਡਾ, ਵੱਡੀ ਹਾਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ।

* ੨੩ ਮਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗ੃ਹ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜਿਲਾ ਜਸ਼ੂ *

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਲਾਹੀ ਅੰਗੀ, ਬਸਤਰ ਤਨ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਭਾਵਨਾ ਲਗਗੀ ਚੰਗੀ, ਭਾਵੀ ਬੈਠੀ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਬਾਣਾ ਪਹਨ ਕੇ ਜਾਂਗੀ, ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਅਗੇ ਫਿਰੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਓਛੁਣ ਤੋਂ ਨਾਂਗੀ, ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰਮਾਈਆ। ਮੈਂ ਬੇਪੜਦ ਨੇ ਵਾਹੀ ਕਂਧੀ, ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਸੁਹਾਈਆ। ਫੇਰ ਹੱਸਦ ਕੇ ਆਪਣੀ ਦਨਦੀ, ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਸੁਰਖ ਭਵਾਈਆ। ਇਸਾਰਾ ਕੀਤਾ ਵਲ ਫਰੰਗੀ, ਸੈਨਤ ਨਾਲ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਦੇਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਪੱਝੀ, ਪੱਜਾਂ ਪੱਜਾਂ ਵੱਡ ਵੱਡਾਈਆ। ਏਹ ਕਲਾ ਵਰਤਣੀ ਬਵੰਜੀ, ਬਾਵਨ ਦਾ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਿਰੋਂ ਹੋ ਕੇ ਗੱਜੀ, ਚੋਟੀਆਂ ਸਭ ਦੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ ਸੁਨਾਈਆ। ਮੈਂ ਫਿਰਾਂ ਇਕਕ ਟੰਗੀ, ਲੰਗਢੀ ਲੂਲੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਛਾਤੀ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਠੰਡੀ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਤਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਧਾਦ ਆਉਣੀ ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਲੀ ਝਾਂਗੀ, ਮਾਛ੍ਹਵਾੜਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਕਲਿਜੁਗ ਆਧੂ ਮੇਟੀ ਲਮ੍ਬੀ, ਲੰਮਾ ਪੈ ਕੇ ਸੂਲਾ ਸਤਥਰ ਸੇਜ ਹੰਡਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਸੀਨਾ ਛਿਲੇ ਰਖਿਆਸ ਵਾਲੀ ਰਮ੍ਬੀ, ਤਿਰਵੀ ਧਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਖੇਲ ਕੇਖਾਂ ਲਗ ਲਗ ਨਾਲ ਕਂਧੀ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਜਗਤ ਛੁਪਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਯਾ ਨਾ ਆਵੇ ਸਕੇਰ ਸੰਝੀ, ਘੜੀ ਪਲ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਮੈਂ ਸੂਢਟੀ ਵੂਢਟੀ ਕਰਨੀ ਅਨੰਧੀ, ਨਿਜ ਲੋਚਨ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੁੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਭ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਸਂਧੀ, ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਈਆ।

* ੨੩ ਮਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਫਰੰਗੀ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੃ਹ ਪਿਣਡ ਤਰੇਵੇ ਜਿਲਾ ਜਸ਼ੂ *

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਅਗਸ਼ਾ ਵਿਚਾ ਖਲਕ, ਖਾਲਕ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਰਾਉ ਰਕਾਂ ਦੇਵਾਂ ਝਲਕ, ਝਲਲੀ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਬਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਨਾਤਾ ਸਚਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਤੁਅਲਕ ਤਲਕੇਦਾਰ ਸਰਬ ਬਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਵਿਛੋੜਾ ਕੋਈ ਝਲਲ ਨਾ ਸਕੇ ਪਲਕ, ਪਲਕਾਂ ਦੇ ਉਹਲੇ ਨਜ਼ਰ

किसे ना आईआ। मैं नौं खण्ड पृथमी फिरना नाल डलक, जोबनवन्ती भज्जां वाहो दाहीआ। सदी चौधरीं कूक के मारां किलक, कल आपणी दिआं वरवाईआ। शाह सुल्तान जाण तिलक, राज राजानां पासा दिआं बदलाईआ। मैं दीनां मजहबां विच्च करनी इलत, आलमां इलम देणा भुलाईआ। मैं कूड़ पहनाउणा सभ नूं खिलत, खालस रंग ना कोई रंगाईआ। चारों कुण्ट ख़वारी करनी जिल्लत, जलील होवे लोकाईआ। सच प्यार दी रहण नहीं देणी मिलत, पिता पूत गोद ना कोई सुहाईआ। मैं फिरना चढ़दी लहिंदी सिम्मत, सीमा आपणी वंड वंजाईआ। मेरी सदी चौधरीं नालों बहुती हिम्मत, हौसला आपणा आप प्रगटाईआ। कलमे दी कायनात होणी किलत, कायम मुकाम रहण कोई ना पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, मेरा साचा खेल खिलाईआ।

माया कहे मेरीआं पूरीआं होण उम्मीदां, आशा आशा नाल मिलाईआ। मेरे कोल जुग चौकड़ी दीआं रसीदां, खाते सभ दे वेखे थाउँ थाईआ। मैं दीन दुनी खोलणीआं नींदां, गफलत विच्च सोया रहण कोई ना पाईआ। मेरा लेखा कूड़ कुड़िआरे वेखणा झकरवड मींह दा, चारों कुण्ट तुफान चढ़ाईआ। नाता रहण नहीं देणा मां धी दा, धरनी धरत धवल देणा खखाईआ। खेल वेखणा जीव जीअ दा, जंतू रोवण मारन धाहीआ। लेखा पूरा होणा वीह वीह दा, बीस बीसा आपणा रंग खखाईआ। लहणा चुक्कणा साड़े तिन्न हत्थ सीअ दा, रवीदास चुमारा दए गवाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, धुर मालक होए सहाईआ। माया कहे मैं वेखां चार चुफेर, चौह वंनी ध्यान लगाईआ। मेरा स्वामी करे मेहर, अन्तरजामी होए सहाईआ। जो कलिजुग लहणे देणे रिहा नबेड़, लेखे सभ दे झोली पाईआ। उहदा सदी चौधरीं उलटा गेड़, चक्रवर्ती चक्करां विच्च रखाईआ। सम्मत शहनशाही दस बविंजा देशां छेड़े छेड़, छेकड़ आपणा हुक्म वरताईआ। मुहम्मदी मुहम्मदीआं देवे भेड़, ईसा मूसा गंडु रखाईआ। जो इशारा गोबिन्द दित्ता नंदेड़, गोदावरी कन्धा अकरव उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, सभ दा लहणा देणा लेखा जाणे नेरन नेर, दूर दुराडा दो जहानां पन्ध वेखे चाई चाईआ।

* २३ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ साईं दास दे गृह पिण्ड तरेवा जिला जम्मू *

माया कहे मैं जगत दी वेखां बुधी, मत मतांतरां ध्यान लगाईआ। साची आवे किसे ना सुधी, सुध सारे बैठे गवाईआ। कूड़ कुड़िआर विच्च सृष्टी खुभी, बाहर सके ना कोई कहुआईआ। धरनी रोवे साह उभी, हौके रही सुणाईआ। की मेरे उत्ते लेखा होणा युधी, चार कुण्ट हलकाईआ। मैनूं रमज दस्स जा गुज्जी, भेव दे खुलाईआ। मैनूं खबर अगम्मी सुझी, सहज नाल सुणाईआ। तेरी धूड़ ख़ाक वेख लै उडी, मिट्टी धूआंधार बणाईआ। कलिजुग असमाने चाढ़ के गुड़ी, गॉड सभ नूं दित्ता भुलाईआ। तूं हो गई लंगढ़ी लूली डुड़ी, बलहीण

नजरी आईआ। तैनूं पता नहीं पिछले जुगी, की प्रभ ने कल वरताईआ। अन्तम कलिजुग औध पुगी, पैंडा रिहा मुकाईआ। नी उह वड के सम्बल झुग्गी, झुग्गे सभ दे देवे ढाहीआ। लुकिआ रहे कोई ना खुड़ी, फड़ बाहों बाहर कढ़ाईआ। तूं बड़ी पुराणी बुड़ी, बुढेपा तेरे उत्ते नजरी आईआ। तूं मेरी खेल वेखणी उधी, उगण आथण दिआं वरवाईआ। किते चुप्प बण रही ना गूंगी, रसना जेहवा देणा सुणाईआ। तूं धार तककणी नैण मूंधी, की कँवल नैण हुक्म वरताईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जिस दी खेल सतिगुर शब्द गुरू दी, गुरदेव देवा बेपरवाहीआ।

* २३ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ नंत राम दे गृह तरेवा जिला जम्मू *

माया कहे मेरी ममता दा वज्जे डंका, डौरू चार कुण्ट शनवाईआ। ख़बरदार करां राओ रंका, राज राजानां दिआं उठाईआ। गरीब निमाणयां लावां तनका, हलूणयां नाल जगाईआ। वेखो निशान मिटदा तारे चन्न का, आपणा पन्ध मुकाईआ। किस बिध नास होणा कूड़े धन्न का, धन्नवान रहण कोई ना पाईआ। शिंगार रहणा नहीं किसे कन्न का, कनक कामनी रोवे मारे धाहीआ। हँकार रहणा नहीं मन का, मन का मणका दए गवाहीआ। की लेखा होणा भगत सुहेले जन का, जन्म विच्च मिले वडयाईआ। की खेल होणा पंज तत्त तन का, तत्तव खोज खुजाईआ। की लेखा अन्तम ब्रह्म का, पारब्रह्म होए सहाईआ। मैं झगढ़ा मेटणा भरम का, भाण्डा भरम भन्नाईआ। निशान तककणा धर्म का, धर्म दवारे सोभा पाईआ। मैं सहारा वेखणा इक्को चरन का, चरनगत मिले सरनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, वक्त सुहञ्जना दस्से लड़ फड़न का, पल्लू पल्लू नाल बंधाईआ।

* २३ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ किरपाल सिंघ दे गृह सेर्ई कलां जिला जम्मू *

माया कहे मेरा मालक बेपरवाहो, बेपरवाही विच्च समाईआ। जिस दा लेखा अगम्म अथाहो, अलकरव अगोचर अगम्म अथाहीआ। मैं उस दे निव निव लागाँ पाऊ, चरन कँवल सीस झुकाईआ। जिस मैनूं फड़ उठाइआ बाहों, हलूणा दित्ता लगाईआ। अगला हुक्म सुणाया चाओ, चाओ घनेरा इक्क जणाईआ। उठ निगह मार थाई थाऊँ, थनंतरां फोल फुलाईआ। मेरा नूर भुल्लया सभ नूं पिता माऊँ, पतिपरमेश्वर मन्नण कोई ना आईआ। तूं चारों कुण्ट कूड़ कुड़िआर दा कीता वाहो वाहो, वाहवा तेरी बेपरवाहीआ। कलिजुग जीव तकक लै काऊँ, काग वांग कुरलाईआ। सच दी दिसे कोई ना नाओ, नईआ नाम ना कोई चढ़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा भेव आप खुलाईआ।

माया कहे मैं खुशीआं दे विच्च टप्पदी, बिन कदमां कदम उठाईआ। इकको साहिब दा नाम जपदी, बिन रसना जेहवा ढोले गाईआ। मैं वणजारन हो गई ओस पत दी, जिस नूं पतिपरमेश्वर कह के सारे सीस झुकाईआ। मैं दासी ओस समरथ दी, जो पुरख अगम्डा अगम्म अथाहीआ। मेरी खेल होणी हत्थो हत्थ दी, जगत जहान दित्ता जणाईआ। मैं कला मुकाउणी तत्त अटू दी, नव दर खोज खुजाईआ। मैं थित वेखणी अटू सट्ठ दी, तीर्थ तट्टां ध्यान लगाईआ। मैं निशानी तकणी मन्दर मस्जिद शिवदवाले मट्ठ दी, गुरुदवारयां फोल फुलाईआ। मैं कला जानणी काया मट दी, तन वजूदां ध्यान लगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा लेखा मेरा रिहा जणाईआ। माया कहे मैं चार कुण्ट वजावां डंका, डौरू हत्थ उठाईआ। नाल रलावां कलिजुग रूप काँउ का, कायनात दिआं समझाईआ। मेरा वक्त सुहञ्जना आया दाओ का, दाओ दीन दुनी लगाईआ। वेखणा खेल आपणे पसाओ का, पसर पसारी ध्यान रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, धुर मालक होए सहाईआ।

माया कहे मेरा वक्त सुहावा, परम पुरख दित्ती वडयाईआ। मैं इकको ढोला गावां, गा गा शुकर मनाईआ। इकको खौंत कन्त हंढावां, इकको सेज सुहाईआ। इकको हुक्म संदेशा सुणां नाल चावां, चाउ घनेरा आप प्रगटाईआ। फेर सवारां आपणीआं भुजां बाहवां, बाहू बल प्रगटाईआ। किस बिध लक्ख चुरासी खावां, फङ्ग फङ्ग अन्तर लवां टिकाईआ। कलिजुग कूड़ निशान मिटावां, रूप रेख नजर ना आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दी खेल आप खिलाईआ।

माया कहे मैं वेखणा खेल अलखण, अगोचर अगम्म अथाह बेपरवाहीआ। की आपणा हुक्म वरतावे मेरा भाण्डा वेखणा सख्खण, सच स्वामी घट निवासी पुरख अबिनाशी परवरदिगार सांझा यार मेहर नजर उठाईआ। एकंकारा हरि निरँकारा मेरी पैज आवे रक्खण, पत पतवन्त श्री भगवन्त आदि ना अन्ता जुगा जुगन्ता आपणा खेल खिलाईआ। किस बिध मेरा लेखा जाणे दिशा दक्खण, लक्ख चुरासी विरोले मक्खण, पारब्रह्म पतिपरमेश्वर आपणा हुक्म वरताईआ। धरनी धरत धवल धौल दे पङ्गदे आवे ढकण, आदि निरञ्जन धुर दा करता आपणी खेल खिलाईआ। कलिजुग विच्चों सतिजुग किस बिध आवे कहुण, लोकमात मार झात कमलापात आपणा पङ्गदा लाहीआ। जिस दा रूप रंग रेख वेखे कोई ना बदन, तन वजूद हक्क महिबूब जगत धार ना कोई वरवाईआ। उह साहिब सुल्ताना नौजवाना सूरा सर्वगण, शाह पातशाह शहनशाह बेपरवाहीआ। जो चार कुण्ट दह दिशा कूँडी वेखे लग्गी अगन, तत्तव तत्त दा मालक खोज खुजाईआ। मैं ओस स्वामी साहिब सतिगुर नूं सदी चौधवीं अन्तम लग्गी सद्धण, होकके देवां चाई चाईआ। आ मेरे मालक खालक अगम्डे सज्जण, सज्जणूआं हो सहाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, देवणहार तेरी वडयाईआ।

माया कहे मैं रक्खां अगम्मी उडीका, बिन नैणां नैण उठाईआ। मेरा मालक आवे

जिस विच्च हक्क तौफीका, धुर दा स्वामी नूर अलाहीआ। मेरीआं पूरीआं करे रीझां, होए आप सहाईआ। धरनी धरत धवल धौल दीआं लँघे दहलीजां, बिन कदमां कदम टिकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा खेल खिलाईआ।

माया कहे मैं परम पुरख धिआवांगी। सो पुरख निरञ्जन इक्क मनावांगी। हरि पुरख निरञ्जन सीस निवावांगी। एकँकारा वेरव वरवावांगी। आदि निरञ्जन ओट तकावांगी। अबिनाशी करते गंदु पवावांगी। श्री भगवान दा रंग चढ़ावांगी। पारब्रह्म आपणे संग रखावांगी। जगत नाम मरदंग वजावांगी। नव खण्ड दा मार के पन्ध, चारों कुण्ट हुक्म दृढ़ावांगी। की खेल होए विच्च वरभंड, ब्रह्मण्ड आरव सुणावांगी। सावधान कर के जेरज अंड, उत्थुज सेतज आप उठावांगी। वेरवो खेल सूरे सरबंग, परदे परदिआं विच्चों चुकावांगी। किसे अन्तर रहे ना रंज, रंजश सभ दी दूर करावांगी। नव सत दा होणा जंग, जंगजू इक्को इक्क दृढ़ावांगी। जिस ने सृष्टी करनी खण्ड खण्ड, खण्डा खडग उस दा चमकावांगी। जिस ने मेटणा भेरव परखण्ड, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा हुक्म इक्क वरतावांगी।

माया कहे मैं नित नित सेव कमाउँदी हां। जुग जुग वेस अनेक वटाउँदी हां। झुक झुक बिना सीस तों सीस झुकाउँदी हां। लुक लुक दीन दुनी वेरव वरवाउँदी हां। कलिजुग अन्तम पैंडा रिहा मुक्क, मुकम्मल धुर दा हाल दृढ़ाउँदी हां। की खेल करे अबिनाशी अचुत, चेतन्न सभ नूं आप कराउँदी हां। जो हुक्म संदेशे देवे शब्दी दुलारे सुत, शब्द नाल वड्डिआउँदी हां। जिस जगत जहानां पाउणी लुट्ठ, तिस लुट्ठेरे दा भेव खुलाउँदी हां। सृष्टी दृष्टी प्रीती जाणी टुट्ठ, टुट्ठिआं आप समझाउँदी हां। इक्को पुरख अकाल दी रक्खो ओट, दूजा इष्ट ना कोई मनाउँदी हां। जिस दा वेस अनेक कोटी कोट, कोटन कोट जीवां आप जणाउँदी हां। जिस दा हुक्म वरतणा लोक परलोक, सोहले ओस दे राग अलाउँदी हां। जिस दा नूर निर्मल जोत, जोती जाता पुरख बिधाता इक्क समझाउँदी हां। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान, तेरी सोच सके कोई ना सोच, सोच समझ तों बाहर तेरा हुक्म सुणाउँदी हां।

* २३ मध्घर शहनशाही सम्मत ६ वकील सिंघ दे गृह पिण्ड हँसा जिला जम्मू *

सतिगुर शब्द कहे तूं बड़ी मस्तानी, माया राणीए तैनूं दिआं जणाईआ। पिछले नौ सौ चुरानमें चौकड़ी जुग दी वेरव लै कथा कहाणी, कहाणीआं वालीए तैनूं दिआं जणाईआ। चार जुग दे शास्त्रां दी तकक लै बाणी, अकरवर अकरवरां फोल फुलाईआ। विष्ण ब्रह्मा शिव दी धार तकक लै निमाणी, निव निव नैण उठाईआ। निगह मार लै चारे खाणी, भुल्ल रहे ना राईआ। अवतार पैगगबरां गुरूआं तकक लै निशानी, निशाने निशानिआं विच्चों उठाईआ।

ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਤਕਕ ਲੈ ਆਪਣੀ ਮੰਜਲ ਨਾਲ ਰੁਹਾਨੀ, ਰਘ ਬੁਤ ਤੋਂ ਪਰੋ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂ ਦੀ ਸੁਘੜ ਸੁਚੜ੍ਹੀ ਸਵਾਣੀ, ਤੈਨੂੰ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ। ਤੇਰੀ ਸਦਾ ਇਕਕੋ ਜੇਹੀ ਤਰਲ ਜਵਾਨੀ, ਬੁਢੇਪਾ ਬਾਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਅ ਤੋਂ ਕਲਾਮੀ, ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਮੂਲ ਆਪ ਪਛਾਣੀ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵੇਰਖ ਲੈ ਬਿਨਾ ਜਿਸਮ ਜਿਸਮਾਨੀ, ਜਸੀਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੇਰਾ ਰਖੇਲ ਜਗਤ ਜਹਾਨੀ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਰਿਹਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮਾਧਾ ਤੇਰੀ ਮਮਤਾ ਵੇਰਖੀ ਜਗ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਦਿੱਤੀ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੂੰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਹੱਸ ਬਣਾਏ ਕਗਗ, ਏਹ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਤੂੰ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਤੇ ਲਾਏਂ ਅਗਗ, ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਤਪਾਈਆ। ਤੂੰ ਕੂਡ ਪਾਲੇ ਪਿਆਏ ਮਧ, ਰਸਨਾ ਰਸ ਚਰਖਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਜਗਤ ਤੋਂ ਵਕਰਵਰੀ ਹਵਾ, ਹਵੂਦ ਨਵ ਦਵਾਰੇ ਤੇਰਾ ਗ੍ਰਹ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਤੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰੋਂ ਅਛੁ, ਵਕਰਵਰੇ ਵਕਰਵਰੇ ਘਰ ਵਸਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੜਤ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬੈਠੀਓਂ ਗਹਰ, ਗਾਡ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਮੁਲਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਪਿਠ ਦਿੱਤੀ ਵਛੁ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਮੂਹ ਦੇ ਭਾਰ ਸੁਟਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕੀਤੀ ਰਵਾ, ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਗਏ ਮੁਲਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚਢ੍ਹਨ ਨਾ ਦੇਵੋਂ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਾਗ, ਸਾਧ ਸਨਤ ਜੀਵ ਜਾਂਤ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ। ਤੂੰ ਆਸਣ ਲਾਯਾ ਵਿਚਚ ਅਦਵੀ, ਅਦਵਿਚਕਾਰ ਬੈਡੀ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ਸਰਬਗਗ, ਸੂਰਬੀਰ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ।

* ੨੪ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਮਤ ੬ ਸਵਰਨ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜਿਲਾ ਜਾਮ੍ਮੂ *

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਚ ਮੁਸਕਰਾਊਂਦੀ ਹਾਂ। ਨੇਤ੍ਰ ਲੋਚਨ ਨੈਣਾਂ ਨਾਲ ਮਟਕਾਊਂਦੀ ਹਾਂ। ਚਿਛੀਆਂ ਦੰਨੀਆਂ ਕਛੁ ਕੇ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਵਰਖਾਊਂਦੀ ਹਾਂ। ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਛਡੁ ਕੇ, ਇਕਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਇ਷ਟ ਮਨਾਊਂਦੀ ਹਾਂ। ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦਸ਼ਸ ਕੇ, ਜੀਵਾਂ ਜਾਂਤਾਂ ਸਮਯਾਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਜੋ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਆਧਾ ਨਸ਼ਾ ਕੇ, ਤਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਊਂਦੀ ਹਾਂ। ਨਵ ਨਵ ਦੀ ਧਾਰ ਵਿਚਚੋਂ ਬਚ ਕੇ, ਬਚਪਨ ਉਸੇ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਊਂਦੀ ਹਾਂ। ਜੋ ਲੂੰ ਲੂੰ ਅਨੰਦਰ ਰਚ ਕੇ, ਰਚਨਾ ਦਾ ਮਾਲਕ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਊਂਦੀ ਹਾਂ। ਜਿਸ ਭਾਣਡੇ ਭਨਣੇ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਕਚਚ ਦੇ, ਤਿਸ ਦਾ ਕਂਚਨ ਗੜ੍ਹ ਸੁਹਾਊਂਦੀ ਹਾਂ। ਜਿਸ ਦੇ ਦਵਾਰੇ ਤੇ ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਚਵਦੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਾਲ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਊਂਦੀ ਹਾਂ। ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਰਗ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰੂ ਅਲਰਖ ਦੇ, ਤਿਸ ਅਲਰਖਣੇ ਦਾ ਲੇਖ ਦ੃ਢਾਊਂਦੀ ਹਾਂ। ਜੋ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਦੇ, ਸਮਰਥ ਦੇ ਪੜਦੇ ਆਪ ਚੁਕਾਊਂਦੀ ਹਾਂ। ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਖੇ ਕਲਿਜੁਗ ਮਥ ਦੇ, ਮਥਨ ਮਧਾਣੇ ਸਾਂਗ ਰਖਾਊਂਦੀ ਹਾਂ। ਉਹਦੇ ਗੇਡੇ ਉਲਟੀ ਲਵੁ ਦੇ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਆਪ ਜਣਾਊਂਦੀ ਹਾਂ। ਜਿਸ ਝਾਗਡੇ ਮੇਟਣੇ ਮਨਦਰ ਮਸ਼ਿਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮਵੁ ਦੇ, ਤਿਸ ਅਗੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਊਂਦੀ ਹਾਂ। ਜਿਸ ਦੇ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਜਵੁ ਦੇ, ਜਗਾ ਜਗਾ ਓਸੇ ਦੇ ਢੀਲੇ ਗਾਊਂਦੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਿਛਲੇ ਟਪਾ ਗਏ,

ਪਿਛਲਾ ਪੰਥ ਸੁਕਾਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਜਿਉੱਂ ਭਾਵੇਂ ਰਕਖ ਲੈ, ਓਸੇ ਤੇ ਓਟ ਤਕਾਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਕੋਝੀ ਕਮਲੀ ਦਾ ਪੜਦਾ ਢਕ ਲੈ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕਕੋ ਦਸ਼ਾ ਦੇ, ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਆਰਖ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਹਾਂ।

* ੨੪ ਸਥਾਨ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ੬ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜਿਲਾ ਜਮ੍ਮੂ *

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੀ ਹੋਵੇ ਸਖ਼ਤੀ, ਸੁਰਖਨ ਸਚ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਗਤ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਲਖਤੀ, ਲਿਖਣ ਪਢਨ ਵਿਚਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਝੜ੍ਹਾਂ ਪਤਥਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਬਸਤੀ, ਛੱਪਰ ਛਨ ਨਾ ਕੋਈ ਛੁਹਾਈਆ। ਜੋ ਨਾਮ ਰਖੁਮਾਰੀ ਦੇਵੇ ਮਸਤੀ, ਮਸਤ ਅਲਮਸਤ ਬਣਾਈਆ। ਉਹਦੀ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ ਹਸਤੀ, ਜੋ ਹਸਤ ਕੀਟਾਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਰਹਮਤ ਬੜੀ ਸਸਤੀ, ਬਿਨ ਕੀਮਤ ਝੀਲੀ ਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਓਸੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚਚ ਫਿਰਾਂ ਨਰਸਦੀ, ਭਜ਼ਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਨਵਾਂ ਨਵਾਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦਸ਼ਸਦੀ, ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿਸ਼ਾ ਦੂਢਾਈਆ। ਦੁਨਿਧਾਂਦਾਰੋ ਓਸੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਧਾਰ ਸਭ ਦੀ ਲਿਆਏ ਕਮਬਖ਼ਤੀ, ਬਖ਼ਤਾਵਰ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਪਕਖ ਦੀ, ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਮੈਂ ਰਖੇਲ ਤਕਕਾਂ ਧਰਤੀ ਵਾਲੇ ਭਕਖ ਦੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਅਗਨ ਤਪਾਈਆ। ਏਹ ਰਖੇਲ ਤੱਤ ਦੀ ਪਕ ਦੀ, ਜੋ ਪਕਕੀ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰੂਆਂ ਨਾਲ ਬਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਹਕੀਕਤ ਦਸ਼ਸਾਂ ਹਕ ਦੀ, ਸਚ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਅੰਦਰਾਂ ਘਟਦੀ, ਘਟ ਘਟ ਰਹੀ ਦੂਢਾਈਆ। ਵਡੁਧਾਈ ਰਹਣੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਕਾਧਾ ਮਟ ਦੀ, ਮਟਕੇ ਰਖਾਲੀ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਉਹਦੀ ਰਖੇਲ ਹੋਣੀ ਦੋ ਫਟ ਦੀ, ਫਲੂਡ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਕਲਾ ਵਰਤਣੀ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਦੀ, ਸਮਰਥ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

* ੨੪ ਸਥਾਨ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਮਤ ੬ ਦੇਵਾ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜਿਲਾ ਜਮ੍ਮੂ *

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਓ ਹਤਥ, ਹਥੇਲੀ ਹਥੇਲੀ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ। ਸਾਡ੍ਹ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਇਕਕੋ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਪਿਤਾ ਅਕਾਲ ਦਿਆਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਤਿ ਸਚ ਦੀ ਅੱਤਮ ਪਾਈ ਨਤਥ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਲਿਆ ਜੁੜਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਮਹਿੰਮਾ ਦਸ਼ਸ ਅਕਥਥ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਚਲਾ ਕੇ ਧੁਰ ਦਾ ਰਥ, ਰਥਵਾਹੀ ਬਣਧਾ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਕੂੜ ਕੁਡਿਆਰਾ ਦੇਣਾ ਮਥ, ਮਥਨ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਉਸੇ ਦੇ ਸਰਨ ਜਾਈਏ ਢਟੂ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਲਾਗੀਏ ਪਾਈਆ। ਜੋ ਝਾਗਢਾ ਸੁਕਾਏ ਤਤਤ ਅਠ, ਅਠੋਤਰੀ ਮਾਲਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਜਾਵੇ ਵਸ, ਸਾਚਾ ਘਰ ਸੁਹਾਈਆ। ਅਮੂਤ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਝਿਰਨਾ ਨਿਝਰ ਝਿਰਾਈਆ। ਤੀਰ ਮਾਰੇ ਕਸ, ਅਣਧਾਲਾ ਆਪ ਚਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਹਾਡਾ ਕਰੇ ਜਸ, ਘਰ ਘਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ
ਰਖਾਈਆ।

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਵੋ ਬਗਲਗੀਰ, ਬਗਲੀ ਜਗਤ ਕੂੰਡ ਤਜਾਈਆ। ਤੁਹਾਡ੍ਹਾ ਮੇਰਾ ਇਕਕੋ ਅਗਮਮਾ ਪੀਰ, ਜੋ ਪਰਾ ਪਸਨਤੀ ਮਦ਼ਮ ਬੈਖਵਰੀ ਬਾਹਰ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਰਅ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਜੰਜੀਰ, ਸ਼ਰੀਅਤਾਂ ਭੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਦੇ ਕੇ ਧੀਰ, ਧੀਰਜ ਰਿਹਾ ਧਰਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਬਖ਼ਾ ਕੇ ਸੀਰ, ਰਸ ਆਪਣਾ ਆਪ ਚਰਖਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਲਾਡਲੇ ਬਣੋ ਵੀਰ, ਵੀਰਨਾਂ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡ੍ਹੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰਾਂ ਤਕਰੀਰ, ਤਹਹੀਰ ਨਾਲ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਸ਼ਾਹ ਬਣਾਉਣਾ ਹਕੀਰ, ਹਕੀਰ ਹਕੀਰਾਂ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਭ ਦੇ ਵੇਰਖੇ ਬਸਤਰ ਚੀਰ, ਚਿੰਨੀ ਵਿਛੁਨ ਨਿਆਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ।

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਹਾਡ੍ਹਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਮਿਲਾਪ, ਮਿਲਣੀ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ਼ ਕਰਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਆਦਿ ਤੋਂ ਸੋਹੱ ਜਾਪ, ਤੁਸਾਂ ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਰੀ ਪਢਾਈਆ। ਸਾਡ੍ਹਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਇਕਕੋ ਤਾਕ, ਦਰ ਦਰਵਾਜਾ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਇਕਕੋ ਸਾਂਝਾ ਬਾਪ, ਇਕਕੋ ਜਨਮ ਵਾਲੀ ਮਾਈਆ। ਜੋ ਪਤ ਸਾਡੀ ਲਏ ਰਾਖ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਲਤ ਸਾਖਿਆਤ, ਸਨਮੁਖ ਬੈਠਾ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਟਣੀ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਚਨਦ ਚਮਕਾਈਆ। ਨੌ ਰਖਣਡ ਪ੍ਰਥਮੀ ਕਰਨੀ ਇਕਕ ਜਮਾਤ, ਏਕਾ ਅਕ਼ਖਰ ਦਾ ਪਢਾਈਆ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਪੁਛਣ ਆਯਾ ਵਾਤ, ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛਿੜਿਆਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਅਗਲੀ ਕਵੂ ਕੇ ਵਾਟ, ਪੈਂਡਾ ਪਨਥ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਈਆ। ਤੁਸਾਂ ਸਚਰਖਣਡ ਦੀ ਸੌਣਾ ਸਾਚੀ ਰਖਾਟ, ਰਖਟੀਆ ਕੂੰਡ ਜਗਤ ਤਜਾਈਆ। ਉਹ ਘਰ ਘਰ ਗ੍ਰਹ ਗ੍ਰਹ ਦਰ ਦਰ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਪੁਛੇ ਵਾਤ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਦ ਵਿਚਚ ਤੁਸੀਂ ਗਾਉੱਂਦੇ ਗਾਥ, ਉਹ ਤੁਹਾਡ੍ਹਾ ਲੇਰਖਾ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਤੁਹਾਡ੍ਹੇ ਲਹਣੇ ਦੇਣੇ ਵੇਰਖਣਹਾਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਪਾਰਖਿਆ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਤਿ ਸਚ ਚਢਾਏ ਰਾਥ, ਰਥਵਾਹੀ ਆਪਣਾ ਰਥ ਚਲਾਈਆ।

* ੨੪ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮੱਸਤ ੬ ਚਰਨਜੀਤ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜਿਲਾ ਜਸੂ *

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਓ ਪੰਜਾ, ਪੰਜਾਂ ਤਤਾਂ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਹਰਖ ਸੋਗ ਰਹੇ ਨਾ ਰੰਜਾ, ਰੰਜਸ਼ ਅਨਦਰਾਂ ਦਾ ਗਵਾਈਆ। ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਵੀ ਬਵਿੰਜਾ, ਬਾਵਨ ਧਾਰ ਸਭ ਨੂੰ ਦਾ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋ ਲੇਰਖ ਲਿਰਖਾਯਾ ਧਾਰ ਸਮਯਾਯਾ ਵਿਚਚ ਛਪਿੰਜਾ, ਇਕ ਸਤ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਉਹਦਾ ਲੇਰਖ ਨਹੀਂ ਨਾਲ ਕਾਝ ਗੰਜਾ, ਜਗਤ ਮਮਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਤੁਹਾਡ੍ਹਾ ਸ਼ਰਅ ਦਾ ਲਏ ਕੋਈ ਨਾ ਚਨਦਾ, ਚਨਦ ਚਾਂਦਨੇ ਦਿਤੇ ਚਮਕਾਈਆ। ਤੁਹਾਡ੍ਹਾ ਅਨਦਰਾਂ ਰਖੋਲ

के जंदा, ब्रैकुटी दा लेखा दित्ता मुकाईआ। तन वजूद रिहा ना अन्धा, अन्ध अन्धेर दित्ता मुकाईआ। तूं मेरा मैं तेरा जपा के छन्दा, दोहरी आपणी खेल खिलाईआ। झगड़ा मुका के जेरज अंडा, उत्भुज सेतज लेखा रिहा ना राईआ। तुहानूं इकको प्रेम फड़ा डण्डा, डण्डावत दित्ती बदलाईआ। झगड़ा मुका के विच्च वरभंडा, ब्रह्मण्डां पन्ध मुकाईआ। निज आत्म दे अनन्दा, अनन्द अनन्द विच्चों वरवाईआ। दर्शन देवे गुणी गहिन्दा, अन्दर वड के सुत्यां लए जगाईआ। एह दस्म दवारी दा खेल बिना मंजा, आसण नजर किसे ना आईआ। साध सन्त एसे कारन खड़दे इकक इकक टंगा, इकक टंगिआ हत्थ किछ ना आईआ। सिर विच्च पाणी पाडँदे ठंडा, जलधारा विच्च रोवण मारन धाहीआ। अगनी नाल साड़दे पिण्डा, धूणीआं जगत तपाईआ। घर बाहर छहु के दुःख देवण जीउ पिण्डा, तत्त्व तत्त तत्त तपाईआ। बिना किरपा तों मिले किसे ना गुणी गहिन्दा, गहर गम्भीर नजर किसे ना आईआ। जन भगतो बिनां भगतीउँ तुहानूं कीता छिंधा, प्यारे बच्चे गोदी विच्च उठाईआ। जीउदिआं मरन दी मेटी चिन्दा, मर के जीवत रूप प्रभ दे विच्च दरसाईआ। अमृत रस दे के सागर सिन्धा, जगत तृष्णा दित्ती बुझाईआ। तुहाहु राह तककदा सुरपत इन्दा, करोड़ तेतीसा सीस झुकाईआ। विष्ण ब्रह्मा शिव वेखण भगत सुहेला बिन्दा, बिन्दराबन दा काहन अक्त्व उठाईआ। अवतार पैगंबर गुर कहण उह प्रभू साहिब सदा बखशिंदा, बख्शणहार अखवाईआ। जो प्रगट होया विच्च हिन्दा, पेशीनगोईआं साड़ीआं लेखे पाईआ। ओस दी पंज साल अजे होएगी निन्दा, फेर सारे लभ्ण थाउँ थाईआ। जिस दा मार्ग हुण उस नूं दिसदा डिंगा, सिधा राह सर्ब दए समझाईआ। हुण गुरमुख विरले भगत सुहेले जिस नूं जगत कहे टिंगा, चारों कुण्ट नजरी आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दी करनी कार कमाईआ।

माया कहे जन भगतो इकक दूजे दी लग्गीए नाल छाती, छत्तरधारी दया कमाईआ। सभ दा मालक इकको कमलापाती, पतिपरमेश्वर बेपरवाहीआ। जो दर्शन देवे सुत्यां रातीं, दिने जागदिआं नजरी आईआ। उस दी जगत वाली नहीं कोई जाती, दीनां वंड ना कोई वंडाईआ। उह आया लोकमाती, मता आपणे नाल पकाईआ। तुहाहु अन्तम पुछे वाती, वातावरन तकके खलक खुदाईआ। माया कहे मैं उसे दे प्यार विच्च धोती नहाती, आपणी आप लई अंगढाईआ। जिस झगड़ा मेटणा कागजाति, कलम शाही दे लेखे दए मुकाईआ। जिस दा लहणा देणा नबाताती, वेखणहारा थाउँ थाईआ। उह जन भगतो तुहाहु बण गिआ साथी, सगला संग बणाईआ। जिस दे चरन चुम्मे ऐरापत हाथी, दक्खण दिशा राह तकाईआ। उह पन्ध मार के वाटी, भज्जया धुरदरगाहीआ। भाग लगा के काया माटी, तत्तां वालयां दए वडयाईआ। तुसां अमृत रस लैणा चाटी, चेटक अवर ना कोई रखवाईआ। जिस दा खेल बाजीगर नाटी, नटूआ आपणा सवांग वरताईआ। जन भगतो तुहाहु मनज्जूर कर के बाडीआं वाली खाटी, बैठा सोभा पाईआ। रुकर्वी सुकर्वी खा चपाती, चार जुग दा लेख मुकाईआ। पाणी पी के ठंडा विच्च बाटी, आन बाट दा झगड़ा रिहा मुकाईआ। तुहाहु नाल फिरदा जिउँ लागी फिरन विच्च बराती, गुरमुख लाडे नाल रलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहार सची सरनाईआ।

माया कहे जन भगतो भेव समझो इक्क तुक दे, जो तुहानूं दित्ती समझाईआ। जे तुसीं उस प्रभू नूं नहीं झुकदे, उह तुहानूं झुक झुक सीस निवाईआ। जे तुहाछे पैंडे नहीं सी मुकदे, फङ्ग बाहों पार कराईआ। तुसीं हुण लुकिआं नहीं जे लुकदे, उहले पङ्गदे दए उठाईआ। तुसां माण लै लए लाडले पुत दे, पिता पूत गोद उठाईआ। एह खेल अबिनाशी अचुत दे, चेतन्न सभ नूं रिहा कराईआ। वक्त रहणे नहीं कलिजुग वाले दुःख दे, दुकरवीआं दुःख गवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, लहणे मेटे आवण जावण उलटे रुक्ख दे, अगनी तत्त ना कोई तपाईआ।

* २४ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ इन्द्र सिंघ दे गृह सई कलां जिला जम्मू *

माया कहे जन भगतो प्रभ चरन लाओ धूड़, मस्तक टिक्के धूढ़ी खाक रमाईआ। जो चतुर सुधड़ बणाए मूर्ख मूढ़, माया ममता मोह दए गवाईआ। नाता तुड़ाए कूड़ो कूड़, आत्म परमात्म मेल मिलाए सैहज सुबाईआ। जोती धार बख्श के नूर, नूर नुराना डगमगाईआ। शब्द अनादी देवे तूर, धुन आत्मक राग सुणाईआ। हउमे हंगता गढ़ तोड़े गर्भर, निवुण सु अकरवर इक्क समझाईआ। मनुआ मन ना पाए फतूर, दह दिशा ना उठ उठ धाहीआ। निरगुण निरवैर देवे दरस जर्भर, घर मन्दर अन्दर नजरी आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, भेव अभेव आप खुलाईआ।

माया कहे जन भगतो प्रभ दे परसो चरन, मिले कँवल कँवल सरनाईआ। नेत्र खुले हरन फरन, निज लोचन करे रुशनाईआ। झगड़ा मुकाए मरन डरन, आवण जावण रहे ना राईआ। साची मंजल दरसे चढ़न, अद्विचिकार ना कोई अटकाईआ। गढ़ तोड़ हँकारी गढ़न, हउमे हंगता दए मिटाईआ। तूं मेरा मैं तेरा जिस दी धार सारे पढ़न, नाम निधाना दए समझाईआ। सच स्वामी मिले घरन, तन मन्दर अंदर दए वरवाईआ। झगड़ा मेटे मरन डरन, जात पाती पन्ध रहे ना राईआ। सच स्वामी अन्तरजामी धुर दी बख्शे इक्को सरन, सरनगत इक्क समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा संग आप बणाईआ।

माया कहे जन भगतो इक्को इष्ट कमलापाती, पतिपरमेश्वर धुरदरगाहीआ। जो अन्ध अन्धेर मेटे अन्धेरी राती, निरगुण नूर जोत करे रुशनाईआ। शब्द निधाना देवे दाती, दयावान आप वरताईआ। अमृत बख्शे बूंद सवांती, कँवल नाभी झिरना आप झिराईआ। मानस जन्म पुच्छे वाती, लक्ख चुरासी विच्छों वेख वरवाईआ। दर्शन देवे इक्क इकांती, एकँकारा पङ्गदा लाहीआ। आत्म परमात्म खोलू के ताकी, भेव अभेदा दए खुलाईआ। जोती धार बण के साथी, सगला संग वरवाईआ। राए धर्म दी कट्टे फासी, चुरासी मिले ना कोई सजाईआ। मेल मिलाए सचखण्ड निवासी, दरगाह साची दए बडयाईआ। जिथ्ये इक्को नूर जोत प्रकाशी,

नूर नुराना नूर अलाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान, पुरख अकाला दीन दयाला लेखा जाणे लोकमाती, धरनी धरत धवल धौल वेरवणहारा थाउँ थाईआ।

＊ २४ मध्घर शहनशाही सम्मत ६ जीत सिंघ दे गृह सेई कलां जिला जम्मू *

माया कहे मेरा मालक अलख अभेवा, अगोचर अगम्म अथाह बेपरवाहीआ। जो वसणहारा निहचल धाम सदा निहकेवा, दरगह साची सचरवण्ड सोभा पाईआ। जिस दी आदि जुगादि जुग चौकड़ी करां सेवा, सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग भज्जां वाहो दाहीआ। सो पुरख अकाला दीन दयाला देवणहारा अमृत रस मेवा, मेहरवान महिबूब आपणी दया कमाईआ। जिस दी सिफत कर सके ना कोई रसना जेहवा, मन मत बुध ना कोई चतुराईआ। उह जन भगतो मस्तक कौसतक मनीआं लावे थेवा, थिर घर वासी होए सहाईआ। जो आदि पुरख अपरम्पर स्वामी सभ दा देवी देवा, देव आत्मा वेरव वर्खाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा संग आप निभाईआ।

माया कहे जन भगतो मेरा साहिब स्वामी रंगला, हरि करता मीत मुरार। जिस दा अगम्म अगोचर बंगला, सचरवण्ड दवार धुर दरबार। जिथ्ये शब्दी धार चार मंगला, सरोते बणे पैगगबर गुर अवतार। मैं उस नूं करां बन्दना, निव निव निमस्कार। जिस कलिजुग अन्तम सभ दे कट्टणे फंदना, दूर्झ द्वैती दए निवार। जिस नौं खण्ड दा दवार लँघणा, धरनी धरत धवल धौल पावे सार। गुरमुखां चरन धूड़ कराए मंजना, दुरमत मैल दए उतार। हरिजन साचे बण के सज्जणा, लेखा जाणे विच्च संसार। जिस गरीब निमाणयां पङ्गदा कज्जणा, वेरवे वेरवणहार नर निरँकार। उह मूरत गोपाल मोहन मधना, शाह पातशाह सची सरकार। जिस दा इकको फतह डंका वज्जणा, दो जहानां करे खबरदार, जिस दे हुक्म विच्च विष्ण ब्रह्मा शिव उठ उठ भज्जणा, राए धर्म चित्रगुप्त लए हुलार। उह साहिब स्वामी सूरा सर्बगणा, कल कलकी होए अवतार। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान, आदि ना अन्ता एकँकार श्री भगवन्ता बेपरवाहीआ।

＊ २४ मध्घर शहनशाही सम्मत ६ गुरमुख सिंघ दे गृह सेई कलां जिला जम्मू *

जन भगत कहण प्रभ किरपा कीती महान, माया ममतीए तैनूं दर्झए जणाईआ। सच प्रीती दे के दान, दाते दानी दिती वडयाईआ। सानूं धर्म दे बणा के काहन, सिर आपणा हत्थ टिकाईआ। अन्दरों गढ़ तोड़ अभिमान, हंगता दिती चुकाईआ। सच सरोवर करा इसनान, दुरमत मैल धवाईआ। धुर दे नाम दी बख्श धुंनकान, आत्मक राग समझाईआ। सच धर्म वर्खाल निशान, कूड़ कुड़िआर दा डेरा ढाहीआ। अमृत रस दे के पीण खाण, जगत तृष्णा

दूर कराईआ। दीपक जोत जगा महान, घर मन्दर कीती रुशनाईआ। कोझयां कमलयां दे के माण, निमाणयां होए सहाईआ। आवण जावण कट्ठ के काण, कर्म कांड दा लेखा दित्ता मुकाईआ। वसेरा रहे ना मढ़ी मसाण, गोरां मकबरयां पन्ध मुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, साड्हा होया आप सहाईआ।

जन भगत कहण सानूं मिल्या प्रभू भगवन्त, भगवन बेपरवाहीआ। जिस दा इकको नाम इकको मंत, मन्त्र इकको इकक समझाईआ। जो बोध अगाधा बणया पंडत, बुद्धी तों परे कीती पढ़ाईआ। चार वरन बणा के संगत, सगला संग रखाईआ। जिस दी महिंमा सदा अनन्त, अन्त कहण कोई ना पाईआ। कोझयां कमलयां बणा के सन्त, सतिगुर दित्ती माण वडयाईआ। लेखा मुका के विच्चों जीव जंत, जागरत जोत नाल मिलाईआ। तूं मैं तेरा दस्स के छंत, आत्म परमात्म कीती पढ़ाईआ। सदी चौधरीं बणा के बणत, घडन भन्नणहार होया सहाईआ। सचरवण्ड दवार दी दस्स के सिम्मत, मार्ग इकको इकक रखाईआ। साड्हे अन्दर बख्श के हिम्मत, जगत समाज दा लेखा दित्ता मुकाईआ। सानूं किसे दी करनी पए ना मिन्नत, बिनां जगदीस सीस ना किसे झुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिँघ विष्णुं भगवान, जन्म जन्म दी मेट के चिन्नत, चिन्ता चिरवा विच्चों बाहर कछुईआ।

* २४ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ खेम कौर दे गृह सेई कलां *

माया कहे जन भगतो शब्द तुहाड्हा मीता, मित्र प्यारा इकक अखवाईआ। आदि जुगादि जुग चौकड़ी जिस दी रीता, नित नवित्त आपण खेल रिवलाईआ। जो सदा रहे त्रैगुण अतीता, त्रैभवन धनी विच्च समाईआ। जो ना मरया ना जीता, आदि जुगादि आपण हुक्म वरताईआ। जो निरगुण सरगुण सरगुण निरगुण बदलदा आया रीता, रीतीवान इकक अखवाईआ। जिस ने बणाए मन्दर मसीता, काअबिआं कर शनवाईआ। उह देवणहारा सच हदीसा, हजरतां तों बाहर करे पढ़ाईआ। उह कलिजुग अन्तम लेखा जाणे बीस बीसा, सरगुण जीरो रूप समझाईआ। जिस दी महिंमा गाए राग छतीसा, सिफतां विच्च सालाहीआ। उह नूर नुराना शाह सुल्ताना नौजवाना श्री भगवाना इकक इकीसा, एकँकार वड वडयाईआ। जिस ने लेखा पूरा करना मुहम्मद धार तीस बतीसा, अन्त आपण हुक्म वरताईआ। सो स्वामी अन्तरजामी वसणहारा हर घट चीता, तत्तव तत्तां खोज खुजाईआ। उहदा भाणा सभ ने मन्नणा मीठा, सिर सके ना कोई उठाईआ। जिस ने कलिजुग जीव वेरवणा कौड़ा रीठा, नव सत ध्यान लगाईआ। उह लहणा देणा पूरा करे गोबिन्द वाले अंगीठा, मेहरवान मेहर नज्जर उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिँघ विष्णुं भगवान, जिस दा भेव सदा पुचीदा, पुशीदा आपणा राज रखाईआ।

* ੨੪ ਮਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਪੂਰਨ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜਿਲਾ ਜਸ਼ੂ *

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਕਰੀਏ ਡਣਡਾਵਤ, ਬਨਦਾ ਬਨਦਗੀ ਵਿਚਚ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜੋ ਮੇਹਰਵਾਨ ਮਹਿਬੂਬ ਸਾਡੇ ਤੱਤੇ ਕਰੇ ਸਰਖਾਵਤ, ਨਰ ਨਰਾਧਨ ਆਪਣਾ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਤੱਤੇ ਸ਼ਰਅ ਦੀ ਮੇਟੇ ਅਦਾਵਤ, ਅਦਲ ਇੱਤਾਫ ਇਕ ਕਮਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਕੂੰਡ ਨਾ ਕਰੇ ਬਗਾਵਤ, ਬਗਲਗੀਰ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਏ ਅਮਾਨਤ, ਵਸਤ ਅਨਮੁਲ ਅਤੁਲ ਵਰਤਾਈਆ। ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਦੇਵੇ ਨਿਯਾਮਤ, ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਚਰਖਾਈਆ। ਜੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਦੀ ਵਰਖਾਵੇ ਅੱਤ ਕਧਾਮਤ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਮਹਿਬੂਬ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਟੇ ਅਨਧੇਰੀ ਸ਼ਾਮਤ, ਸ਼ਸ਼ਾ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਅਗੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲਿਆਕਤ, ਬੁਦਿਵਾਨ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਉਹ ਨੌਂ ਖਣਡ ਪੂਰਥੀ ਕਰੇ ਰਫਾਕਤ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਸੈਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਸਚ ਸਦਾਕਤ, ਸਚ ਸਚ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਤੁਸ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨ ਆਈ ਤੁਆਫ, ਤਰਫਦਾਰੀ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਰ ਤੱਤੇ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਫਾਰਸ਼, ਲਹਣੇ ਸਭ ਦੇ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗ੍ਰਥ ਸ਼ਾਸ਼ਟ੍ਰਾਂ ਲਿਰਵੀ ਅਭਾਰਤ, ਹੱਫ ਹੱਖਫਾਂ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਨਾਮ ਕਲਮਧਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਤਜਾਰਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਢਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਹਵਾ ਚਲਾਈਆ। ਸੋ ਅੱਤ ਕਨਤ ਭਗਵਤ ਕਲਿਜੁਗ ਕੂੰਡੀ ਕਿਧਾ ਬਦਲੇ ਵਜਾਰਤ, ਮਾਯਾ ਮਮਤਾ ਦਾ ਵੁਜ਼ਰਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮਨੂੰ ਮਨ ਦੀ ਮੇਟੇ ਸ਼ਰਾਰਤ, ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਪਨਥ ਚੁਕਾਈਆ। ਸਭ ਨੂੰ ਇਕਕੋ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਦੀ ਦੱਸੇ ਜਿਆਰਤ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛੁੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਦੁਬਿਧਾ ਵਾਲੀ ਸਾਜਸ, ਆਤਸ਼ ਕਲਿਜੁਗ ਵਰਖਾਈਆ।

* * * * *

* * * * *

* ੨੪ ਮਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਰਾਜਾ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹ

ਸੇਈ ਕਲਾਂ ਜਿਲਾ ਜਸ਼ੂ *

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਮੇਰਾ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਸਜਦਾ, ਧੂੰਡੀ ਰਖਾਕ ਰਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਜੇ ਹੜਾ ਮਾਲਕ ਧੁਰ ਦੇ ਘਰ ਦਾ, ਦਰਗਹ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀ ਦੀਪਕ ਹੋ ਕੇ ਬਲਦਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਜੋ ਹੁਕਮ ਸਾਂਦੇਸ਼ੇ ਬਲਦਾ, ਪੈਗਾਮਾਂ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਜੋ ਮਾਲਕ ਜਲ ਥਲ ਦਾ, ਸਹੀਅਲ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਧਾਮ ਅਵੂਲ ਦਾ, ਨਿਹਚਲ ਦਾਏ ਵਡਧਾਈਆ। ਉਹਦਾ ਖੇਲ ਵੇਰਖੋ ਕਲਿਜੁਗ ਛੁੰਧੀ ਭਲ ਦਾ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰਾਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਲ ਦਾ, ਪਲਕਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਬਹ ਕੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਸਚ ਸਿੱਧਾਸਣ ਇਕਕੋ ਮਲਦਾ, ਸਮੱਲ ਆਪਣਾ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਣਾ ਕਦੇ ਨਾ ਟਲਦਾ, ਅਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਉਹਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਕੂੰਡ ਵਿਕਾਰੇ ਦਲ ਦਾ, ਪੰਚਾਂ ਵੇਰਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਅਨੋਖਾ ਵਲ ਛਲ ਦਾ, ਅਛਲ ਛਲਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਜੋ ਵਕਤ ਸੁਹਜਣਾ ਕਰੇ ਰਾਜੇ ਬਲ ਦਾ, ਬਾਵਨ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛੁੰ ਭਗਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜਲ ਥਲ ਦਾ, ਅਸਾਹਾਂ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

* * * * *

* * * * *

* २४ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ भगवान सिंघ दे गृह सेई कलां जिला जम्मू *

माया कहे जन भगतो मेरी नमो नमो निमस्कार, डण्डावत बन्दना सीस निवाईआ। मेरा मालक खालक परवरदिगार, नूर नुराना नूर अलाहीआ। जिस दे अवतार पैगंबर गुरू खिदमतगार, खादम हो के सेव कमाईआ। जिस नूं भगत वछल कहण गिरवर गिरधार, गहर गम्भीर इक्क अखवाईआ। उह शाहो भूप बण सिकदार, दो जहान हुक्म वरताईआ। जिस ने सतिजुग त्रेता द्वापर कीता पार, कलिजुग अन्तम वेरव वरवाईआ। निरगुण धार पावे सार, जोती जाता पुरख बिधाता परदा आप उठाईआ। सतिगुर शब्द कर त्यार, त्रैगुण अतीता हुक्म सुणाईआ। वेरवणहारा वेरवे विगसे विच्च संसार, संसारी भण्डारी सँघारी नाल मिलाईआ। जुग चौकड़ी लहणा देणा देवे करज उतार, मकरूज आपणा हुक्म आप वरताईआ। माया कहे मैं उस दे दर ते करां गिरयाजार, नेत्र नैणां नीर वहाईआ। मेरे स्वामी अन्तरजामी तुध बिन अवर ना कोई सहार, सहायक नायक नजर कोई ना आईआ। सदी चौधरीं वेरव लै धूंआंधार, सच चन्द ना कोई चमकाईआ। मुहम्मद नेत्र रिहा उघाड, बिन नैणां नैण उठाईआ। चारों कुण्ट अगनी तपणी तत्ती हाढ, अमृत मेघ ना कोई बरसाईआ। फिरे दरोही नाड नाड, जंगल पहाड़ रहे कुरलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नूं भगवान सची सरकार, सरकारे आला खुदा तुआला तालब तेरे अवतार पैगंबर गुरू ध्यान लगाईआ।

* २४ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ देवा सिंघ दे गृह सेई कलां *

जन भगत कहण साङ्गा इष्ट अगम्मा इक्क, एकँकार अगम्म अथाहीआ। जिस दी सभ ने रक्खी सिक, आशा विच्च ध्यान लगाईआ। उह मेटणहारा तृष्णा तृख, सांतक सति सति कराईआ। जन्म कर्म दा लेखा दए लिख, मेहरवान होए सहाईआ। किरपा करे गरीब निमाणयां बणा लए आपणे सिख, साची सिख्या इक्क दृढ़ाईआ। मानस जन्म सवारे भविख, भविश आपणे रंग रंगाईआ। सतिगुर शब्द हो के वसे काया विच, तन वजूद दए वडयाईआ। आत्म धार बणे मित, परमात्म खुशी बणाईआ। जो लहणा देणा जाणे नित नवित्त, जुग जुग आपणा वेस वटाईआ। उह जाणे धर्म धार दी साची थित, घड़ी पल आपणी वंड ना कोई वंडाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच करनी कार कमाईआ।

जन भगत कहण साङ्गा इक्को इक्क स्वामी, जो आदि अन्त अखवाईआ। हर घट होवे अन्तरजामी, वेरवणहारा थाऊँ थाईआ। जिस दी शब्द अनादी बाणी, जुग जुग लोकमात सोभा पाईआ। उह बख्खणहारा नाम निधानी, वस्त अतोट अतुट झोली दए भराईआ। उह लेखा जाणे चारे खाणी, आप आपणा परदा आप उठाईआ। उहदी मंजल इक्क रुहानी, रह बुत मिल दे वज्जे वधाईआ। उह लेखा जाणे जिस्म जिस्मानी, जमीर अमीर गरीबां

दए बदलाईआ। जन भगतां बरछा के चरन ध्यानी, नाम चरनोदक दए पिआईआ। लेखा वेरव के जीव पुराणी, पुराण अधारी होए सहाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, लेखा जाणे जिमी असमानी, जिमी जमा दो जहान वेरवे थाउँ थाईआ।

* २४ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ वकील सिंघ दे गृह सेर्इ कला जिला जम्मू *

नारद कहे माया तूं खोलू लै आपणी सुरत, सोहणीए मनमोहणीइ अनहोणीए आपणी लै अंगढाईआ। तैनूं भेजया अकाल मूरत, अकाल होया आप सहाईआ। तूं सुण लै अगम्मी तूरत, तुरीआ तों बाहर दिआं दृढाईआ। किते बणी रहीं ना मूर्ख मूढत, बुधहीण अखवाईआ। साचे साहिब दी ला लै चरन धूडत, टिकके खाक रमाईआ। तेरी होण वाली महूरत, समां आपणा रंग बदलाईआ। सभ दी आसा होणी पूरत, तृष्णा संग निभाईआ। वक्त रिहा ना दूरत, बैठा पन्ध मुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, सच संदेशा इक्क सुणाईआ।

नारद कहे मैं लै के आया खबर, बेरखबरे दिआं जणाईआ। मेरा स्वामी जाबर जबर, जिस दी जबराईल दए गवाहीआ। जो सभ दी पूरी करे सधर, सदमे जुग जुग वेरव वरवाईआ। उह नौ खण्ड पृथमी पावण वाला गदर, गदार करे लोकाईआ। दीन दुनी दी धार देवे बदल, बदली वेरवे चाई चाईआ। शरअ शरअ नूं करे कतल, कातल मकतूल दा रूप वटाईआ। तूं दस्स वसणा केहडे वतन, बेवतने दे समझाईआ। तेरा केहडा होवे पतन, कवण घाट डेरा लाईआ। उह तकक लै धरनी धरत धवल ते दिसदा रहून, रहू सके ना कोई मुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, धुर मेला लए मिलाईआ।

नारद कहे मैं हुक्म संदेशा लै के आया तुरत, सहज नाल सुणाईआ। उह निगह मार लै उठण वाला तुरक, आपणी लए अंगडाईआ। मेरी बोदी दे थल्ले हुंदी खुरक, मैं दोवें हत्थ हिलाईआ। तूं खुशीआं नाल भुड़क, नच्च टप्प चाई चाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा खेल आप वरवाईआ।

नारद कहे माया मैं आया छेती भज्ज, आपणा पन्ध मुकाईआ। तूं निगह मार लै विच्च जग्ग, चारों कुण्ट अकरव उठाईआ। साचा करे कोई ना हज्ज, हुजरा हक्क ना कोई सुणाईआ। ईमान सारे गए तज, सति संग ना कोई बणाईआ। मैं तैनूं लेखा दस्सां अज्ज, की खेल करे धुरदरगाहीआ। जिस ने सीस ते रहण देणी नहीं किसे दी पग्ग, पगड़ी पब्बां विच्च रुलाईआ। उह मेरा साहिब सूरा सर्बग्ग, शाह सुल्तानां नूर अलाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, तेरी वेरणहारा हद्द, हद्दूद हद्दां विच्चों फोल फुलाईआ।

* २४ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ रमेश सिंघ दे गृह सेर्ई कलां जिला जम्मू *

माया कहे कलिजुग तूं मैनूं रिहा आरव, अकर्वरां नाल समझाईआ। मैं ओस प्रभू दी सारव, जो मेरा धुर दा माहीआ। जो जुग चौकड़ी मेरी पत लए रारव, सिर मेरे हत्थ टिकाईआ। सो अन्तम पुच्छे वात, मेरा होए सहाईआ। जिस चरन प्रीती जुड़ाया आपणा नात, धूढ़ी मस्तक खाक रमाईआ। उह स्वामी मेरा सगला साथ, संगी इक्क अरववाईआ। मैं बिना हत्थां तों जोड़ां हाथ, बिना सीस सीस निवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, धुर मालक अगम्म अथाहीआ।

माया कहे नारद ना मैनूं तूं डरा, डरपोक रूप ना कदे बदलाईआ। मेरा वाहिद इक्क खुदा, नूरी अल्ला नूर अलाहीआ। जिस तों होवां ना कदे जुदा, जुज वकरवरा वंड ना कोई वंडाईआ। अर्श फर्श मेरा रहिनुमा, रहमत मेरे उत्ते कमाईआ। मैं सजदयां विच्च सीस देवां झुका, कदमबोसी कर के खुशी बणाईआ। उह वाहिद नूर अल्ला, आलमीन वड वडयाईआ। मेरा लेखा जाणे थाउँ थां, थान थनंतर खोज खुजाईआ। अमाम अमामां आए वेस वटा, भेरव अव्वलडा आप कराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, धुर मालक होए सहाईआ।

माया कहे नारद मेरा मालक अलगविज नूजे वजा यूमकशे जना फर्श अर्शा नूरे रुशना कूहीजा मबूअ नजिशते रजू मुहम्मदे वदू वजीउल महांअ बेरेबे खुदा मेरी दस्ते दवा दोए जोड़ सीस झुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान, जिस दे नालों कदे ना होवां जुदा, जुज वरवरा वंड ना कोई वंडाईआ।

* २४ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ दौलत राम दे गृह पिण्ड कोटली जिला जम्मू *

सतिगुर शब्द कहे धुर दा वज्जे इक्क मरदंग, नाद अनादी करे शनवाईआ। जन भगतां पूरी करे मंग, जुग जन्म दी तृष्णा पूर कराईआ। अन्तर निरंतर चाढ़े रंग, दुरमत मैल धवाईआ। आत्म सेज सुहाए पलँघ, सच सिंधासण दए वडयाईआ। करे प्रकाश बिनां सूर्या चन्द, नूर नुराना नजरी आईआ। आत्म बख्श के परमानंद, अनन्द अनन्द विच्चों प्रगटाईआ। भेव खला के तूं मेरा मैं तेरा छन्द, सो पुरख देवे माण वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, गृह मन्दर इक्क सुहाईआ।

सतिगुर शब्द कहे मैं सुहावां साचा मन्दर, तन वजूद दिआं वडयाईआ। खेल खिलावां लघाँ के अन्दर, नौं दवारे पन्ध चुकाईआ। माया ममता तोड़ के जंदर, हउमे हंगता गढ़ तुङ्गाईआ। भाग लगा के छूंधे खण्डर, आपणा पड़दा दिआं उठाईआ। मनुआ मन भवे ना

बन्दर, दह दिशा ना उठ उठ धाहीआ। शरअ जंजीर तोड़ के संगल, इकको इकक ब्रह्म समझाईआ। लेखा रहे ना प्रभास जंगल, टिल्लयां परबतां पन्ध मुकाईआ। हरिजन ला के आपणे अञ्जण, गोदी गोद सुहाईआ। दूजे दर जाण ना मंगण, भिख्खवया जगत ना कोई वडयाईआ। मेल मिला के सूरे सर्वगण, घर घर विच्च दिआं वडयाईआ। लेखा रहे ना विच्च वरभंडण, ब्रह्मण्ड दा पन्ध चुकाईआ। धर्म दवार वरखा के सचरवण्डण, दरगाह साची इकक सुहाईआ। सन्त सुहेले खुशीआं नाल लँघण, बिन तन वजूद डेरा लाईआ। इकको सीस जगदीस होवे बन्दन, दूजा इष्ट ना कोई मनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा घर आप सुहाईआ।

घर मन्दर होए सुहञ्जणा, मिले परम पुरख करतार। किरपा करे आदि निरञ्जणा, जोती जाता हरि निरँकार। दीनां बंधू दर्द दुःख भय भञ्जणा, हरिजन साची पावे सार। नेत्र नाम निधाना पा के अञ्जणा, निज लोचन दए उघाड। आत्म बण के धुर दा सज्जणा, परम पुरख होवे मीत मुरार। धुर प्रेम दी चाढ़ के रंगणा, दुरमत मैल दए उतार। भरमां ढाह के कंधना, साचा बख्षे शब्द धुनकार। गुरमुख अमृत रस निझार पी पी रज्जणा, बूंद स्वांती बख्षे ठंडी ठार। मिले मूरत गोपाल मधना, मोहन माधव करे प्यार। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, जुग जुग जन भगतां पावे सार।

सतिगुर शब्द हरिजन सुहाए इकको बंक, बंक दवारी दए वडयाईआ। जिथे ना कोई राओ ना कोई रंक, शाह पातशाह ना कोई चतुराईआ। जिस दी शहादत देवे राजा जनक, भेव अभेदा आप खुलाईआ। सो पुरख निरञ्जण जिन्हां लाए जोती धार तनक, तन मन दा लेखा दए मुकाईआ। हउमे रोग रहे ना शंक, सहिंसा दए चुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, साचा गृह इकक वरवाईआ।

सच गृह वरखाए एक, एकँकार दया कमाईआ। जिथे इकको इष्ट दी टेक, दूजा नज्जर कोई ना आईआ। त्रैगुण माया लाए सेक, अगनी तत्त ना कोई तपाईआ। बुध करे बिबेक, दुरमत मैल धवाईआ। कूँड़ी क्रिया रहे ना भेख, भाण्डा भरम भाऊ भन्नाईआ। सच दवार वरखाए आपणा देस, देस देशंतरां पन्ध मुकाईआ। जिथे वसे नर नरेश, नर नरायण डेरा लाईआ। जिस दी मुछ दाढ़ी ना केस, मूँड मुँडाया रूप ना कोई वरवाईआ। सो पुरख अकाला दीन दयाला जन भगतां वेखणहारा रेख, जुग चौकड़ी आपणा पड़दा लाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, धुर मालक दया कमाईआ।

सतिगुर शब्द कहे मैं आदि जुगादी संगी, सगला संग निभाईआ। अवतार पैगगबर मैथों मंगाँ रहे मंगी, जुग जुग झोलीआं आपणीआं डाहीआ। मैं सभ दी कट्टणहारा तंगी, नित नवित आपणी खेल खिलाईआ। मैनूं ना कोई गम ना कोई रंजी, रंजश विच्च कदे ना आईआ। मैं बाणा पहनया नहीं कदी जंगी, शस्त्र हत्थ ना कोई उठाईआ। मैं जुग जुग नाम कलमयां वंडां गिआ वंडी, हिस्से धरनी धरत धवल वरवाईआ। जन भगत सुहेले

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾਲ ਗਿਆ ਗੱਢੀ, ਧੂਰ ਦੀ ਗੱਢੁ ਆਪ ਪਵਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਬਹੁੜਗੀ, ਬੁਦ਼ਿ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਯਾਈਆ। ਮੈਂ ਕਲਿਜੁਗ ਖੇਲ ਖੇਲਾਂ ਵਿਚਚ ਵਰਮਣੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਅਕਖ ਉਠਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਥੀਵੀਂ ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਚਮਕਾਏ ਚੰਡੀ, ਪ੍ਰਚਣਡ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਪਵਣ ਮਿਲੇ ਨਾ ਠੱਢੀ, ਕਲਿਜੁਗ ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਤਪਾਈਆ। ਮਾਣ ਰਹੇ ਨਾ ਚਨਦ ਨੌਚਨਦੀ, ਚੌਦਸ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੂਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸਾਹਿਬ ਸੂਰਾ ਸਰਬਗੀ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨੌਜਵਾਨਾ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਤਕਕੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ।

* ੨੪ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਮਤ ੬ ਦੇਵੀ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰਹ

ਪਿੰਡ ਮਧੋਵਾਲੀ ਜ਼ਿਲਾ ਜ਼ਮ੍ਮੂ *

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਅਨਤਸ਼ਕਰਨ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਕਤੀ ਦਨਦਾਂ ਰਿਹਾ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਜੋ ਖੇਲ ਸਮਯਾਵੇ ਚਢ਼ਦਾ ਲਹਨਦਾ, ਦਕਖਣ ਪਹਾੜ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਸ਼ਾਰਅ ਦਾ ਤੁਚਚ ਸੁਨਾਰਾ ਜਾਂਦਾ ਢਹਨਦਾ, ਮਹਿਰਾਬਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਚਮਕਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਭਾਣਾ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰ ਵੇਖਿਆ ਸਹਨਦਾ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੀ ਸਾਂਭ ਸੂਤ ਕੇ ਬੈਠੀ ਆਪਣਾ ਲਹਨਾ, ਅੰਗੀ ਆਪਣੇ ਤਨ ਸੁਹਾਈਆ। ਦੁਨਿਯਾਂਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਅਗਲਾ ਵਕਤ ਪੈਣਾ ਮਹਿੰਗਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਕੋਟਾਂ ਵਿਚਿਆਂ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਭਾਣਾ ਹੋਵੇ ਸਹਿੰਦਾ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਇਕਕ ਵਸਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸੂਰਤਾਂ ਤਕਕੀਆਂ ਉਹ, ਜੋ ਜਗ ਨੇਤਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦਾ ਗਰੋਹ, ਇਕਠੇ ਹੋ ਕੇ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਪੈਗਗਬਰ ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਦੀ ਲੈ ਕੇ ਲੋਅ, ਬਿਨ ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਨੈਣ ਰਹੇ ਰਖੁਲਾਈਆ। ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਕਹਣ ਸੋ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਝਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੇਹੜਾ ਆਦਿ ਦਾ ਇਕ ਤੇ ਸੂਣਟ ਧਾਰ ਵਿਚਚ ਦੋ, ਦੂਆ ਏਕਾ ਏਕਾ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ। ਜੋ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਗਮਾ ਹੋ, ਹੋਕਾ ਦੇਵੇ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਸਭ ਕਿਛ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਕੋਲਿਆਂ ਲੈਣਾ ਖਾਹੇ, ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਬਦਲਾਈਆ। ਸਚ ਮਾਰਗ ਦਾ ਢੋਆ ਦੇਵੇ ਢੋਅ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੌਅ, ਪਰਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਜੋ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਾਵੇ ਛੋਹ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਉਹ ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਬੀਜ ਦੇਵੇ ਬੋਅ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੂਰ ਦਾ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤਾ ਇਕਕ ਅਖਵਾਈਆ।

ਝਟ ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਮਾਯਾ ਨਾ ਪਾ ਵਡਾ ਰੈਲਾ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਆਹ ਵੇਖ ਪੂਰਬ ਇਕਰਾਰ ਕੌਲਾ, ਤੈਨੂੰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਉਹ ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਧੂਰ ਦਾ ਮੈਲਾ, ਮਵਲਿਆ ਹਰ ਘਟ ਥਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਸੋਹਲਾ, ਸੋ ਸ਼ਵਾਮੀ ਰਿਹਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਭੇਵ ਚੁਕਾਉਣਾ ਪੱਤਦਾ ਉਹਲਾ, ਭਾਵਨਾ ਆਪਣੀ ਦਾ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਗੋਲਾ, ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰੂ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਉਹ ਕਲਿਜੁਗ ਅਨਤਮ ਬਣ ਕੇ ਤੋਲਾ, ਨਾਮ ਤਰਾਜੂ ਹਤਥ

ਉਠਾਈਆ। ਤੂੰ ਓਸ ਦਾ ਸੁਣ ਲੈ ਅਗਮੀ ਬੋਲਾ, ਜੋ ਅਨਬੋਲਤ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਪਿਛਲਾ ਰਹਣ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਵਿਚੋਲਾ, ਵਿਚਲਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਰਹਣ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਖੋਲਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦਾਏ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਵਕਤ ਸੁਹਝਣਾ ਕਰੇ ਤੱਤੇ ਧੌਲਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਦਾਏ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਨਾ ਮਾਰ ਵਡੀਆਂ ਸ਼ੇਰਵੀਆਂ, ਕੀ ਆਪਣਾ ਬਲ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰੀਆਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਖੇਲਾਂ ਵੇਰਵੀਆਂ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਤੇਰੀਆਂ ਭੁਲਲ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਨੇਕੀਆਂ, ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਬਰ ਗੁਰੂਆਂ ਦਿਤੀਆਂ ਸਜ਼ਾਈਆ। ਤੇਰੀਆਂ ਆਸਾ ਕਮਲੀਏ ਧਰਤੀ ਤੱਤੇ ਲੇਟੀਆਂ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਕਰਵਟ ਰਹੀਆਂ ਬਦਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਭੇਤੀ ਆਂ, ਭਾਣਡਾ ਭਰਮ ਤੇਰਾ ਦਿਆਂ ਭਨ ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਭੇਵ ਅਮੇਦਾ ਦਾਏ ਖੁਲਾਈਆ।

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਨਾਰਦਾ ਮੈਂ ਬਡੀ ਸੁਚਜ਼ੀ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਫਿਰਾਂ ਭਜ਼ੀ, ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਮੈਂ ਮੋਹ ਪਾਰ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਾ ਰਝੀ, ਸੁਹਿਤ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਨੇਕੀ ਬਦੀ, ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੇਰਵਣ ਆਈ ਚੌਧਰੀਂ ਸਦੀ, ਸਦਕੇ ਵਾਰੀ ਘੋਲ ਘੁਮਾਈਆ। ਤਹ ਵੇਰਵ ਸੁਹਮਮਦ ਜਾਂਦਾ ਭਾਰ ਲਵੀ, ਚਾਰ ਧਾਰੀ ਗੱਢ ਪਵਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਭ ਦੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵੇਰਵਣੀ ਢਗੀ, ਡੌਰੂ ਡਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਤਚੀ ਹੋ ਗਈ ਅਡੀ, ਪਬਾਂ ਭਾਰ ਭਜ਼ਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵਣੇ ਨਵੀ, ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਵਾਲੇ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਕਧੋਂ ਹਜ਼ਰਤ ਸੁਹਮਮਦ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਜਾਂਦੇ ਗਦੀ ਛਡੀ, ਸੁਰਖ ਆਸਣ ਰਹੇ ਤਜਾਈਆ। ਕਧੋਂ ਅਵਤਾਰੇ ਆਪਣੀ ਅਨੱਤਮ ਕਰਦੇ ਹਦੀ, ਹਫੂਦਾਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵਾਂ ਕਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹਥੇਲੀ ਵਰਖਾਓ ਸਜ਼ੀ, ਸਾਜਣ ਹੋ ਕੇ ਸੰਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਕੀ ਖੇਲ ਕਰਾਏ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਧਦੀ, ਧਦਪ ਕੀ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਬੰਧੀ, ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ।

* ੨੪ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਸਤ ੬ ਸ਼ਾਹਣੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਪਿਣਡ ਮਾਜਰਾ ਜਿਲਾ ਜਮ੍ਮੂ *

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਮਾਧਾ ਨਾ ਮਾਰ ਦਾਬੇ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਸੂਰੰ ਨਿਗਹ ਮਾਰ ਲੈ ਵਿਚਵ ਕਾਅਬੇ, ਕੀ ਕਰਬਲਾ ਦਾਏ ਦੁਹਾਈਆ। ਇਸਾਰੇ ਤਕਕ ਲੈ ਜੋ ਦਿੱਤੇ ਨਾਨਕ ਬਾਬੇ, ਬਗਦਾਦ ਵਿਚਵ ਕੀ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਮਿਟਣੇ ਰਾਜੇ, ਭੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਿਸੇ ਗ੍ਰਹ ਨਹੀਂ ਵਜ਼ਣੇ ਵਾਜੇ, ਸ਼ਾਦਿਆਨੇ ਸੁਣਨ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਿਚਵ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਗੇ, ਨੇਤ੍ਰ ਅਕਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਹੱਸ ਬੁਧੀ ਜੀਵ ਹੋਣੇ ਕਾਗੇ, ਕਾਗ ਵਾਂਗ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਕੀ ਓਸ ਵੇਲੇ ਵੇਸ ਵਟਾਏ ਵਾਲਾ ਬਾਜੇ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਕੀ ਨਵੀਂ ਸਾਜਣਾ ਸਾਜੇ, ਸਚ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਨਾਰਦਾ

उह मालक गरीब निवाजे, पतिपरमेश्वर इकक अखवाईआ। जिस नूं सारे रहे अराधे, रसना जेहवा ढोले गाईआ। जिस दे जुग चौकड़ी समाजे, दीन मज्जहब वडयाईआ। उह मारे शब्द अगमी अवाजे, बेरखबरां खबर सुणाईआ। कलिजुग अन्त सवारे काजे, करनी दा करता इकक अखवाईआ। जिस दा हुक्म बोध अगाधे, बुद्धि तों परे करे पढ़ाईआ। उह किसे ना आवे लाधे, खोजीआं खोज ना कोई खुजाईआ। माया कहे मैनूं सतिगुर शब्द मारदा अवाजे, अणसुणत करे शनवाईआ। कोझीए कमलीए माया राणीए जगत सवाणीए पुरख अकाला दीन दयाला आया ते आवे देश माझे, मजलस भगतां नाल रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिँघ विष्णुं भगवान, एका शब्द राग जणाए रागे, राग नाद जिस दी सिफतां विच्च सिफत रहे जग गाईआ।

* २५ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ जीवण सिँघ दे गृह पिण्ड चौमांह जिला जम्मू *

माया कहे मैं जगत सुहाउणा हुजरा, हुजत करां जगत लोकाईआ। मेरा घर घर होणा मुजरा, मुजरम दीन दुनी बणाईआ। सभ नूं याद आउणा पिछला समां गुजरा, गुजरी चन्द दए समझाईआ। मानस जन्म दिसे किसे ना सुधरा, सुदी वदी नजर किसे ना आईआ। भाग लगे ना जनणी उदरा, नव नव अगन ना कोई बुझाईआ। जगत डौर वाहवे बण के खुसरा, भज्जे वाहो दाहीआ। किसे समझ ना आवे पईआ सुसरा, नाता धर्म ना कोई बंधाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच स्वामी वड वडयाईआ।

माया कहे मेरे घर होणी खुशहाली, जगत वासना नाल महकाईआ। फल लगाउणा कूड़ दी डाली, पत टहणी वज्जे वधाईआ। खाणा पीणा सभ दा करना जाहली, सच वस्त हत्थ किसे ना आईआ। लालच लोभ मेरी करे दलाली, विचोला विकारा रूप बणाईआ। धर्म भण्डारे होणे खाली, वस्त सच ना कोई वरवाईआ। मेरा खेल तक्कणा जगत हलाली, हलाल करां खलक खुदाईआ। चार कुण्ट दा रहण देवां कोई ना माली, मालक नजर कोई ना आईआ। बिनां पुरख अकाल तों दिसे कोई ना पाली, प्रितपालक इकको होवे धुर दा माहीआ। जिस दा इकको हुक्म मन्ना शाली, शाला उसे नूं सीस निवाईआ। जिस मेरी कट्ठणी कंगाली, भुकर्वी नूं दए रजाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिँघ विष्णुं भगवान, नव सत बणाए इकक धरमसाली, धर्म दवारा आपणा आप जणाईआ।

सप्त रिखी कछुदे रहे लीकां, नवक लीह उत्ते घसाईआ। आत्मा दीआं करदे रहे तरस्दीकां, शहादत याद वाली रखाईआ। मनसां दीआं तककदे रहे उम्मीदां, आपणा नैण उठाईआ। इकक दूजे नूं करदे रहे ताकीदां, हुक्म नाल सुणाईआ। सारे वेरखो ला के नीझां,

बिन नैणां नैण तकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा खेल आप खिलाईआ।

सप्तस रिख कहण सारी पुराणी बस्ती, पिछला लेरवा दए गवाहीआ। जिथे लभदे रहे प्रभू दी हस्ती, हस्त कँवलां सेव कमाईआ। उह लेरवा देवणहारा दस्ती, लहणे सभ दे झोली पाईआ। मालक हो के अर्शी, फर्श दए वडयाईआ। सतिगुर शब्द ने सानूं दस्सी सी बरसी, सम्मत शहनशाह नौं नाल मिलाईआ। परम पुरख करेगा तरसी, रहमत आप कमाईआ। खेल बणाए आपणे घर दी, गृह मन्दर दए वडयाईआ। तुहाङ्गी आशा पूरी करे वर दी, वर देवणहार गुसाईआ। तुसां खेल वेखणी कलिजुग कल दी, की कलकी आपणी कार भुगताईआ। किसे नूं समझ नहीं आउणी पल दी, पलकां दे ओहले की आपणा हुक्म वरताईआ। उहदी धार होणी अछल अछल दी, वल छल आपणा रंग रंगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा खेल आप खिलाईआ।

धरनी कहे जिथे चवी मध्यर खुशीआं नाल अन्दर मारी झाकी, सज्जा खब्बा वेरव वर्खाईआ। ओथे सप्तस रिखीआं दा लहणा देणा बाकी, जो आशा गए रखाईआ। तिनां दा लेरव चुकाया हाथो हाथी, उधार रहण कोई ना पाईआ। जन भगत बण के साथी, लेरवा सभ दा पूर कराईआ। एह खेल पुरख अबिनाशी, हरि करता आपणे विच्च छुपाईआ। नाले करदा फिरे खुशीआं दे विच्च हासी, नाले वेरवे लेरवे धुरदरगाहीआ। नाले बख्शदा जाए दाती, भण्डारे खाली आप भराईआ। नाले पुच्छदा जाए बाती, जन्म जन्म दे लेरवे झोली पाईआ। नाले लाउँदा जाए नाल छाती, गोद सुहञ्जणी आप टिकाईआ। नाले फिरे नंगी पैरीं राती, जन भगतां सेव कमाईआ। नाले बख्शणहारा हयाती, जिंदगी जिंदगी विच्च बदलाईआ। नाले संदेशे देवे पाती, हुक्म हुक्म विच्चों समझाईआ। नाले उत्तम करे जाति, अजाती डेरा ढाहीआ। नाले लेरवा लिरवे कागजाती, जुग जन्म दा पन्थ मुकाईआ। नाले मंजल दस्से सफाती, आप आपणा हुक्म वरताईआ। नाले मददगार बणे इमदादी, सिर सिर आपणा हृथ्य रखाईआ। एह लेरवा जाणे धुर दा आदी, आदि पुरख बेपरवाहीआ। जिस दा शब्द सदा अनादी, जगत जहान करे शनवाईआ। जिस दी किरपा नाल रिषीआं दी किस्मत जागी, पूरब लेरव चुकाईआ। हरि संगत जम्मू होवे वड वडभागी, भाग हिस्सा सभ दी झोली पाईआ। भगत भगवान इक्क दूजे दे बण के वैरागी, वैराग विच्च आपणा नीर वहाईआ। एह इशक ना हकीकी ना मजाजी, दोहां तों बाहर आपणी खेल खिलाईआ। जन भगतो गुरमुखो तुहानूं घर घर रखेगा राजी, दुकर्वीआं दुकर्वां विच्चों कहुईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णूं भगवान, तुहाङ्गे दर दर घर घर बणया रहेगा लागी, सेवक हो के सेव कमाईआ।

* ੨੫ ਮਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਮਾਯਾ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗੁਹ ਪਿਣਡ ਮਘੋਵਾਲੀ ਜਿਲਾ ਜਸ਼ੂ *

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਦਾ ਜ਼ਾਤਾ, ਜ਼ਾਨ ਧਿਆਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਰਖੇਲ ਰਿਵਲਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਬਨ੍ਧੂਣਹਾਰਾ ਨਾਤਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤਾ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਜਣਾ ਕੇ ਗਾਥਾ, ਕਰੇ ਅਗਮ ਪਢਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਰਾਥਾ, ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਨਈਆ ਨੌਕਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਲੇਖ ਬਣਾ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮਾਥਾ, ਪੂਰਬ ਜਨਮਾਂ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥਾ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ। ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥ ਅਨਾਥਾ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਤਾ, ਬਾਤਨ ਪੜਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾਈਆ। ਆਪੇ ਬਣ ਕੇ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ, ਪੂਤ ਸਪੂਤੇ ਗੋਦ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸ਼ਵਾਮੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਗੁਰਦੇਵਾ ਏਕ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਖਵਾਈਆ। ਜੋ ਭਗਤਾਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਬਖ਼ੋਟੇਕ, ਟਿਕਕੇ ਮਸਤਕ ਧੂੜੀ ਰਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਕਰੇ ਬਿਬੇਕ ਤੈਗੁਣ ਦਾ ਲੇਖ ਚੁਕਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰ ਰਖਾਏ ਆਪਣਾ ਦੇਸ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚਿਆਂ ਉਠਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਝੁਕਦੇ ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਹੇਸ਼, ਗਣਪਤ ਗਣੇਸ਼ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਆਪ ਬਣ ਕੇ ਮਾਲਕ ਨਰ ਨਰੇਸ਼, ਨਰ ਨਰਾਧਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਨਤਮ ਵੇਖਣਹਾਰ ਕਲ ਕਲੇਸ਼, ਕਲ ਕਾਤੀ ਰਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਸੰਗ ਆਪ ਬਣਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਕਰਤਾ, ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਦਿਤੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਨਾ ਜਸ਼ਦਾ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰਦਾ, ਮਰ ਜੀਵਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕਦੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣਾ ਧਰਨੀ ਧੌਲ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦਾ, ਨਵ ਸਤ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਨਿਰਭਉ ਹੋ ਕਦੇ ਨਾ ਡਰਦਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਭਜਾਂ ਗਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਅਗਸ਼ੇ ਘਾੜਨ ਘਡਦਾ, ਜਗ ਨੇਤ੍ਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਲੜਦਾ, ਏਹ ਧੁਰ ਦੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਉਚਵਰਦਾ, ਕਲਮੇ ਕਾਧਨਾਤ ਸਮਯਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਪੂਰਾ ਕਰਾ ਵਕਤ ਸੁਹਾਵਾ ਸਾਚੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ, ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰਿਉੱਂ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁੱਸ਼ਾਂ ਅਨਦਰ ਉਤਰਦਾ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪਚਿਹੰਸ ਦਕਖਣ ਵੇਖਾਂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੇਰਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਕਰ ਦਾ, ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਕਹਿ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚਿਆਂ ਹੁਕਮ ਸੁਣ ਕੋਈ ਨਾ ਮੁਕਰਦਾ, ਪਾਸਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਪਾਸਾ ਮੁਕਖਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਟੁਕੁਕਰ ਦਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੁਕਕੇ ਟੁਕੁਡੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਵਣਜਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਮਾਤ ਜਨਣੀ ਕੁਛੜ ਦਾ, ਗੋਦੀ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਬੁਕਕਲ ਦਾ, ਅਨਦਰ ਵੱਡ ਕੇ ਝਣੂ ਲੰਘਾਈਆ। ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜਨ ਭਗਤੇ ਹਲ ਕਰਾਂ ਸਭ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ, ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਸਭ ਦੀਆਂ ਹਲ ਕਰਾਈਆ। ਮੈਂ ਵਣਜਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਅਕਲ ਦਾ, ਅਕਲ ਬੁਦ਼ੀ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਮੈਂ ਪਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਮੋਹਣੀ ਰੂਪ ਸ਼ਕਲ ਦਾ, ਸਤਿ ਸਚ ਨਾਲ ਸਦਾ ਮੇਰੀ ਕੁਡਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਣ੍ਣੁ ਭਗਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੁਗ ਜੁਗ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੈਜ ਰਕਖਣ ਦਾ, ਰਕਖਕ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ।

* * * * *

* ੨੫ ਮਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗੁਹ ਪਿਣਡ ਮਘੋਵਾਲੀ ਜਿਲਾ ਜਸ੍ਮੂ *

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਸੁਣੋ ਵੇ ਸਤ ਦੀਪ, ਦੀਪਕੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਕਰੋ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤ, ਕਲਿਜੁਗ ਅਗਨੀ ਅਗਗ ਬੁੜਾਈਆ। ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਦੀ ਆਪਣੇ ਤੱਤੇ ਵੇਖੋ ਰੀਤ, ਕੀ ਖੇਲ ਖੇਲਣ ਖੁਲਕ ਖੁਦਾਈਆ। ਕਧੋਂ ਨਹੀਂ ਹਰਿ ਜੂ ਵਸ਼ਸਥਾ ਚੀਤ, ਚੇਤਨਾ ਸੁਰਤ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਕਧੋਂ ਨਹੀਂ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗਾਉੱਂਦੇ ਗੀਤ, ਸਂਦੇਸ਼ਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਆਪਣੀ ਅਨੱਤ ਅੱਖੀਰੀ ਵੇਖੋ ਲੀਕ, ਲੈਨ ਐਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਮਾਂ ਆਯਾ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਚੀਕ, ਸਾਰੇ ਰੋਵੋ ਮਾਰੋ ਧਾਹੀਆ। ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਮਿਟਣ ਮਨਦਰ ਮਸੀਤ, ਕਾਅਬਿਆਂ ਪਏ ਦੁਹਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਲੇਖਾ ਤਕਕੋ ਠੀਕ, ਜੋ ਠਾਕਰ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਓਸ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕਰੋ ਤਡੀਕ, ਜੋ ਆਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਸਾਚੀ ਪਾਉਣੀ ਭੀਖ, ਮਿਛਧਾ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਧਰਮ ਦੀ ਦਾ ਨਸੀਹਤ, ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਰ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਤਕਕੋ ਵਸੀਹਤ, ਜੋ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਿਸ ਮੇਵ ਖੁਲਾਉਣਾ ਅਸਲੀਧਤ, ਅਸਲ ਦਾ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਬਦਲ ਦੇਣੀ ਬਦਲੀਅਤ, ਵਲਦ ਵਾਲਦਾ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਤਹ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਸ਼ਖਸੀਧਤ, ਹੁਕਮ ਧੁਰ ਦਾ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ। ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤਬੀਧਤ, ਤਬਾ ਵੇਖੇ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਇਕਕੋ ਧੁਰ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਅਸੀਹਤ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

* ੨੫ ਮਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਸੁੰਦਰ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗੁਹ ਪਿਣਡ ਮਘੋਵਾਲੀ ਜਿਲਾ ਜਸ੍ਮੂ *

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਸੁਣੋ ਨਵ ਨਵ ਖਣਡ, ਖਣਡਾਂ ਖਡਗਾਂ ਵਾਲਿਓ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਪੈਣ ਵਾਲੀ ਵੱਡ, ਹਿੱਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਰਿਹਾ ਬਣਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਤਠ ਕੇ ਪਾਓ ਢਣਡ, ਰੋ ਰੋ ਦਿਤ ਜਣਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਵੱਡੀ ਨਾ ਜਾਏ ਕੱਡ, ਆਪਣਾ ਪਲਲ੍ਹੂ ਲਤ ਛੁਡਾਈਆ। ਟੁਟੀ ਲਤ ਗੱਡ, ਨਾਤਾ ਧਰਮ ਜੁੜਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੱਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਜੰਗ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਟਣਾ ਤਾਰਾ ਚਨਦ, ਚਨਦ ਚਾਂਦਨੀ ਇਕਕ ਚਮਕਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਕਵੇਂ ਜਾਣੇ ਬਨਦ ਬਨਦ, ਅੰਗ ਅੰਗ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਹਵਾ ਨਹੀਂ ਰਹਣੀ ਕਂਧ, ਹਿੱਸਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮੰਜਲ ਵੇਖੋ ਲਈ, ਕੀ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਰਿਖਿਲਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਜ ਸੁਹਜਣੀ ਨਹੀਂ ਰਹਣੀ ਪਲੰਘ, ਸੁਰਖ ਆਸਣ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਹਾਈਆ। ਡੋਰ ਕਵੂੰ ਜਾਣੀ ਪਤਾਂਗ, ਗੁਡੀਆ ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ ਸੁਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਮੇਟਣਾ ਭੇਖ ਪਰਖਣਡ, ਕਲਿਜੁਗ ਕੂੰਡੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਦਾ ਗਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ।

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਸੁਣ ਲਤ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਕੁਣਟ ਕੁਣਟ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਗੁਹ ਦਾ ਵੇਖੋ ਲੇਖਾ ਝੂਠ, ਦਰ ਦਰ ਫੌਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਧਰਮ ਦਵਾਰਾਧਾਂ ਹੋਈ ਜੂਠ, ਸਚ ਸਚ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਾਈਆ। ਕਾਧਾ ਤਕਕੋ ਪੱਜ ਭੂਤ, ਤਨ ਵਜੂਦਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਧਰਮ ਦੀ ਰਹੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸੂਚ, ਸਮਝ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨਿਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੂਚ, ਕੂਚਾ ਗਲੀ ਰੋਵੇ ਮਾਰੋ ਧਾਹੀਆ। ਸਭ ਦਾ ਨਾਤਾ ਜਾਣਾ ਟੂਟ, ਟੁਟਿਆਂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਂਧਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਪਾਰ ਮੁਹਫ਼ਤ ਜਾਣਾ ਛੂਟ, ਛੁਟਕੀ

ਲਿਵ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਹਫ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਸੁਣੋ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਚਾਰੇ ਸਿਮਤ, ਦਫ਼ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਵੇਰਵੇ ਨਿੰਦਕ, ਘਰ ਘਰ ਖੋਜ ਰਖਿਆਈਆ। ਫੇਰ ਕਰਨੀ ਪਵੇ ਨਾ ਮਿਨਤ, ਪ੍ਰਭ ਅੰਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਰਹਣੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਿ ਹਿਮਤ, ਹੌਸਲੇ ਸਾਰੇ ਦੇਣੇ ਢਾਹੀਆ। ਕਿਸੇ ਕਰਾਉਣੀ ਪਏ ਨਾ ਸੁਨਤ, ਸੁਨੀਆਂ ਲੇਰਵੇ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ। ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਉਨਤ, ਉਨੀਸਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਿਵਿਲਾਈਆ। ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਨਾ ਮੂੰਡ ਮੂੰਡਤ, ਪਰਦਾ ਖੋਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਹਫ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਧਿਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਖੇਲ ਰਿਵਿਲਾਏ ਜਗਤ ਅਨਮੁਲਤ, ਕੀਮਤ ਕਰਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਿਆਈਆ।

* ੨੫ ਸਥਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸਮਤ ੬ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੋ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੃ਹ ਪਿਣਡ ਸਥਾਨ ਜ਼ਿਲਾ ਜ਼ਮ੍ਮੁ *

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਫਿਰਾਂ ਘੜੀ ਵਹੀਰ, ਬਿਨ ਵੱਝਾਂ ਵਹਣ ਵਹਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਚਲੇ ਅਣਯਾਲਾ ਤੀਰ, ਤੁਰੀਆ ਹੋ ਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਘਾਯਲ ਦਿਆਂ ਕਰਾਈਆ। ਮੈਂ ਵਿਰੋਲਾਂ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰਾਂ ਨੀਰ, ਥਲਾਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਵਕ਼ਖਰੀ ਹੋਣੀ ਤਦਬੀਰ, ਤਾਰੀਕਾ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਬਣਾਈ ਰਖਿਆਈ, ਰਖਿਆਈ ਨਾਲ ਝਟਕਾਈਆ। ਸਭ ਦੇ ਉਤੇ ਪਾਉਣੀ ਭੀਡ, ਭੀਡੀ ਗਲੀ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਸੂਣਾ ਨਾਤਾ ਵੇਰਵਣਾ ਮੈਣਾਂ ਵੀਰ, ਮਾਯਾ ਮਮਤਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਦੇਣਾ ਰਿਵਿਲਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸਮਝੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅਕਸੀਰ, ਅਕਸਰ ਇਕਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਹਫ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਧਿਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰੀ ਕਵਣਹਾਰਾ ਭੀਡ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹਤਥ ਰਖਿਆਈਆ।

* ੨੫ ਸਥਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸਮਤ ੬ ਜਗਜੀਤ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੃ਹ ਕੀਰ ਪਿਣਡ ਜ਼ਿਲਾ ਜ਼ਮ੍ਮੁ *

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਇਕਕੋ ਇ਷ਟ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ, ਦੂਜਾ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਇਕਕੋ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਦੀ ਧਰਮਸਾਲਾ, ਸਚਖਣਡ ਦਵਾਰਾ ਏਕੱਕਾਰਾ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਦੇਵੇ ਬਾਲਾ, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਲੇਰਵਾ ਜਾਣੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੱਕਾਰ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ। ਜੋ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸਤਿ ਸਰ੍ਹਪੀ ਹੋ ਪ੍ਰਧਾਨਾ, ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਵਣਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਵੇਰਵਣਹਾਰ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਹਫ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਇਕਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਮੀਤ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੇਹਦੀ ਜੁਗ ਜੁਗ ਅਵਲਡੀ ਰੀਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਕ੍ਰੇਤਾ ਛਾਪਰ

ਕਲਿਜੁਗ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ। ਜੋ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੁਰਖਣਹਾਰਾ ਨੀਤ, ਘਟ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਵੇਰਖਣਹਾਰਾ ਥਾੱਂ ਥਾਈਆ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨਾ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਨੌਜਵਾਨਾ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ ਧੁਰ ਦੀ ਦੇਵਣਹਾਰ ਹਦੀਸ, ਕਲਮਾ ਕਾਧਨਾਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਰਬਰ ਕਰਨ ਤਸਵੀਰ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ ਅਗਮਸ਼ ਅਥਾਹੀਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਏਕੋ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਅੰਤਰਯਾਮੀ, ਵੇਰਖਣਹਾਰਾ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਜਗਤ ਵਿਦਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਗਮਸ਼ੀ ਬਾਣੀ, ਬਾਣ ਅਣਯਾਲਾ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ। ਜੋ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਅੰਡਾ ਜੇਰਜ ਤੱਭੁਜ ਸੇਤਜ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਜੋ ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਨਿਝਾਰ ਝਿਰਨਾ ਬੁੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪਾਣੀ, ਕੱਵਲ ਨਾਭੀ ਨਾਭ ਕੱਵਲ ਆਪ ਉਲਟਾਈਆ। ਉਸ ਦੀ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹ ਅਕਥਥ ਕਹਾਣੀ, ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਬਤੀ ਦਨਦ ਕਹਣ ਕਿਛ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਉਹ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਪਾਰਖ੍ਰਹ੍ਮ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੀਵ ਜਹਾਨੀ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਬਿਨ ਵਰਨ ਗੋਤ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਸ਼ਵਾਮੀ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ।

* ੨੫ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਸੇਵਾ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਪਿੱਛ ਕੀਰ ਜਿਲਾ ਜ਼ਮ੍ਮੁ *

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਗਹਰ ਗਮ੍ਭੀਰ, ਗਵਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਰਿਵਚ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰ, ਤਸਵਰ ਕਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾਈਆ। ਉਹ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਧੀਰ, ਧੀਰਜ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਹਉਮੇ ਹੁੰਗਤਾ ਕੂੰਡ ਕੁਡਿਆਰੀ ਕਛੂ ਕੇ ਪੀਡ, ਹੱਥ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਨਿਝਾਰ ਝਿਰਨੇ ਦੇ ਕੇ ਸੀਰ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਵਡਾ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਇਕਕੌ ਸਜ਼ਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ। ਚਰਨ ਧੂੰਡ ਕਰਾਏ ਮਜ਼ਨ, ਦੁਰਸਤ ਮੈਲ ਦਾ ਉਤਾਰ। ਗਢ ਹੱਕਾਰੀ ਦਰ ਤੇ ਭਜ਼ਣ, ਹਉਮੇ ਹੁੰਗਤਾ ਕਰੇ ਖਵਾਰ। ਆਤਮ ਧਾਰ ਚਢਾਏ ਰੰਗਣ, ਦੁਰਸਤ ਮੈਲ ਉਤਾਰ। ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਢੋਲੇ ਵਜ਼ਣ, ਗੀਤ ਸੁਣਾਏ ਸਚੀ ਧੁੰਨਕਾਰ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ ਏਕੱਕਾਰ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਨਮੋ ਨਮੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਡਣਡਾਵਤ ਬਨਦਨਾ ਸਜਦੇ ਵਿਚਚ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰ, ਸੰਸਾਰੀ ਭਣਡਾਰੀ ਸੱਧਾਰੀ ਵਿਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਉਹ ਵੇਰਵੇ ਵਿਗਸੇ ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਰ, ਮਹਾਂਸਾਰਥੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਾਰ,

ਸਤਿਜੁਗ ਕ੍ਰੇਤਾ ਫ਼ਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਉਹ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝਾ ਧਾਰ ਏਕੱਕਾਰ ਮੀਤ ਸੁਰਾਰ, ਮਿਤ ਪਾਰਾ ਸਰਖਾ ਸਹਾਈ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਕਲਿਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਮੇਟਣੀ ਧੂਂਅਂਧਾਰ, ਨੌ ਖਣਡ ਸਤ ਦੀਪ ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਨਾਮ ਭਣਡਾਰਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰੇ ਖ਼ਵਬਰਦਾਰ, ਬੇਖਬਰਾਂ ਖ਼ਵਬਰ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾਦ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜਾਨਣਹਾਰ, ਦ੍ਰੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ।

* ੨੫ ਮੰਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਮਗਤ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਪਿਣਡ ਕੀਰ ਜਿਲਾ ਜਮ੍ਮੁ *

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਰਬ ਗੁਣਵਨਤਾ, ਗੁਣ ਭਰਪੂਰ ਇਕਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਚ ਬਣਾਏ ਬਣਤਾ, ਘਣਨ ਭਨਨਹਾਰ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ। ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਸਾਚੇ ਸੱਤਾ, ਪਰਦਾ ਤਹਲਾ ਆਪ ਤਠਾਈਆ। ਗਢ ਤੋਡੇ ਹਤਮੈ ਹੁੰਗਤਾ, ਹੱ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕਕ ਸਮਯਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਵੇਰਵੇ ਜਗਤ ਮਨ ਕਾ, ਮਨ ਮਣਕਾ ਆਪ ਭਵਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਤਤਤਵ ਤਨ ਕਾ, ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਭਾਣਡੇ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਰਖਾਏ ਅਗਮੀ ਚਨ੍ਨ ਕਾ, ਜੋਤ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਅਖਵਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵਸਣਹਾਰਾ ਘਟ ਘਟ, ਗ੍ਰਹ ਗ੍ਰਹ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਅਗਮੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਸਛੁ, ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਆਪ ਤਠਾਈਆ। ਦ੍ਰੂੰ ਦਵੈਤੀ ਮੇਟ ਕੇ ਵਟ, ਭਾਣਡਾ ਭਰਮ ਭਾਊ ਭਨਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਮਾਧਾ ਡੋਰੀ ਕਟ, ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦਿਆਂ ਸਮਯਾਈਆ। ਘਰ ਮਨਦਰ ਗ੍ਰਹ ਵਰਖਾਵਾਂ ਸਾਚਾ ਹਣੁ, ਨਾਮ ਵਸਤ ਵਿਚਚ ਸਮਯਾਈਆ। ਦਰ ਮਿਲੇ ਤੀਰਥ ਅਠੁ ਸਠ, ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮੇਲਾ ਆਪ ਮਿਲਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵਾਂ ਸੁਹਜਣੀ ਪਲੱਧ, ਬਿਨ ਪਾਗ ਚੂਲ ਦਿਆਂ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਵਜ਼ਣਾ ਮਰਦੱਗ, ਡੋਰੂ ਡੱਕਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਨਿਜ ਆਤਮ ਦੇਣਾ ਅਨਨਦ, ਅਨਨਦ ਅਨਨਦ ਵਿਚਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਤੁੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੁਣਾਵਾਂ ਛਨਦ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਮੇਲਾ ਮੇਲੇ ਸੈਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਇਕਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਾ ਕੇ ਬਨਦ ਬਨਦ, ਬਨਦੀਖਾਨਾ ਦਿਆਂ ਤੁੜਾਈਆ। ਮਨੁਆ ਮਨ ਨਾ ਪਾਵੇ ਡਣਡ, ਮਨਸਾ ਕੂੜ ਦਿਆਂ ਚੁਕਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਮੁਕਾ ਕੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤ੍ਖੁਜ ਸੇਤਜ ਪਨਥ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਜੁਗ ਜਗਂਤਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਿਖਲਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਕ੍ਰੇਤਾ ਫ਼ਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਰਾ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ ਮਨਤ੍ਰ, ਕਲਮਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ

ਲੇਖਾ ਤਨ ਵਜੂਦ ਅੰਤਰ, ਨਿਰਾਂਤਰ ਕੇਰਵਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਨਵੀਂ ਬਣਾਵਾਂ ਬਣਤਰ, ਏਹ ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਭੇਵ ਖੁਲਾਵਾਂ ਗਗਨ ਗਗਨਾਂਤਰ, ਜਿਸੀ ਅਸਮਾਨਾਂ ਪੜਦੇ ਲਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਾਂਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਏਕੱਕਾਰ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਦ੃ਢਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਕਲਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਕੂੜ, ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਚਤੁਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾਵਾਂ ਮੂਰਖ ਮੂੜ, ਮਨ ਮਤ ਦਿਆਂ ਬਦਲਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਬਖ਼ਾ ਕੇ ਚਰਨ ਧੂੜ, ਟਿਕਕੇ ਬਿਨਾ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਹਉਮੇ ਹਾਂਗਤਾ ਗੜ ਤੋੜ ਗੱਡਰ, ਨਿਵਣ ਸੁ ਅਕਰਵਰ ਇਕਕ ਸਮਯਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਮਾਧਾ ਤਪੋ ਨਾ ਵਾਂਗ ਤਨਦੂਰ, ਅਮ੃ਤ ਮੇਘ ਦੇਣਾ ਬਰਸਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਰਸ ਦੇਵੇ ਵਾਂਗ ਮੂਸਾ ਤੱਤੇ ਕੋਹਤੂਰ, ਤੁਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ। ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਾਂ ਇਕਕੋ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਨਾਮ ਖੁਮਾਰੀ ਬਖ਼ਾ ਕੇ ਸਚ ਸੱਥ੍ਵ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰ, ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਦਿਆਂ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੋਤ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਿਵਲਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਕਲਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਰੁਤੜੀ ਧਰਮ ਧਾਰ ਮਹਕਾਈਆ। ਉਤਸ ਸਭ ਦੀ ਦੱਸਾਂ ਜਾਤ, ਅਜਾਤੀ ਲੇਖਾ ਦਿਆਂ ਸੁਕਾਈਆ। ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਪ੍ਰਭ ਜੋੜਾਂ ਨਾਤ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਪੜਦਾ ਲਾਹ ਕੇ ਸ੍ਰ਷ਟੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨਾਂਤਰਾਂ ਕੇਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਪੈਗਮਿਕਾਂ ਕੇਰਵਾਂ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਧਿਧਾਨ ਲਗਾਈਆ। ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਸੁਹਮਿਦ ਪੂਰੀ ਕਰਾਂ ਆਸ, ਤੁਣਾ ਲੋਕਮਾਤ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਕੇਰਵਾਂ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤਮਾਸ, ਨਵ ਸਤ ਭਜ਼ਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਸ਼ਾਂਕਰ ਹਲੂਣਾ ਦੇਵਾਂ ਤੱਤੋਂ ਕੈਲਾਸ਼, ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇਤਾ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ। ਵਿਛੂਨੁੰ ਤਠ ਤਠ ਆਵੇ ਪਾਸ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਸਭ ਦੀ ਪੁਛਣਹਾਰਾ ਵਾਤ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਜ਼ਾ ਧਾਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬਾਤਨ ਕਰਾਂ ਬਾਤ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਿਰਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਕਾਗਜ਼ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂਨੁੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋਵੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗੀ ਬਹੁਰੰਗੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਿਵਲਾਈਆ।

* ੨੫ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਮਤ ੬ ਜਸਵਨਤ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥ
ਪਿਣਡ ਕੋਠੇ ਨਿਹਾਲ ਪੁਰ ਜਿਲਾ ਜਸਮੂ *

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਅਜ਼ਜ, ਆਜਜ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਮਾਣ ਵਡਯਾਈਆ। ਮੈਂ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰਾਂ ਵਿਚਵ ਜਗ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨਵ ਸਤ ਕੇਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਮਿਲੇ ਨਾ ਸੂਰਾ ਸਰਬਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਤੱਥ ਰਾਹ ਰਾਗ, ਨਵ ਦਵਾਰੇ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਜਾਮ ਪਾਏ ਸਾਚੀ ਸਥ, ਜਗਤ ਤੁਣਾ ਮੁਕਖ ਮਿਟਾਈਆ। ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਜਣਾਏ ਨਦ, ਅਨਹਦ

ਨਾਦੀ ਧੁੰਨ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਜਗਤ ਤ੃ਣਾ ਬੁਝਾਏ ਅਗਗ, ਵਿਕਾਰ ਹੱਕਾਰ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਸਥ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ। ਗ੍ਰਹ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਾਏ ਜਗ, ਅਨ੍ਧ ਅਨ੍ਧੇਰ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਹੋਏ ਤਦੇ, ਤਦਿਅ ਅਸਤ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਤਤੇ ਬਸੁਧੇ, ਮੇਰੀ ਸੁਧ ਦਿੱਤੀ ਬਦਲਾਈਆ। ਜੋ ਲੇਖ ਲਿਖਾਏ ਬੁਧੇ, ਬੁਦ਼ਿ ਤੋਂ ਪਰੇ ਧਿਨ ਲਗਾਈਆ। ਤਹ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਨਵ ਸਤ ਦੇ ਯੁਦ੍ਧੇ, ਧੋਧਾ ਬੀਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦੀ ਅਗਮੀ ਬਾਜ ਤੁਛੇ, ਜਗ ਨੇਤ੍ਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਤਹ ਭਾਓ ਚੁਕਾਏ ਦੂਜੇ, ਦੁਤੀਆ ਲੇਖ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਪਰਦੇ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਗੁਜ਼ੈ, ਨੂਰ ਦਾ ਚਮਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਰਖੇਲ ਆਪ ਰਿਵਲਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਆਪ ਨਿਰੱਕਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਹੋਯਾ ਸਹਾਈਆ। ਜਿਸ ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਟਣਾ ਕੁਡਿਆਰ, ਕੂਡ ਕੁਡਿਆਰੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਕਰਾਏ ਜੈਕਾਰ, ਸਚ ਸਤਿ ਸਮਯਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਤਤੇ ਪਾਪ ਦਾ ਲਾਹਵੇ ਭਾਰ, ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਲਾਏ ਸਮਯਾਈਆ। ਕੋਈ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਦੁ਷ਟ ਦੁਰਾਚਾਰ, ਵਿਮਚਾਰਾਂ ਕਰੇ ਸਫਾਈਆ। ਦੀਨਾਂ ਮਜਹਬਾਂ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਵਰਨਾਂ ਬਰਨਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਨਵਾਂ ਖਣਡਾਂ ਦਾਏ ਤਥਾਰ, ਸਜ਼ਾਂ ਦੀਪਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਬਖ਼ਾ ਕੇ ਸਚ ਪਾਰ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਲਾ ਮੇਲੇ ਸੈਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਦਾ ਦੱਸਿ ਜੈਕਾਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਭੇਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਮਨਦਰ ਸੁਹਾਏ ਦਵਾਰ, ਧਰਮਸਾਲ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ। ਇਕਕੋ ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਰ, ਵੇਰਵੇ ਵਿਗਸੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਾਂ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ, ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਨਿਵ ਨਿਵ ਲਾਗੀਂ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਪੈਗਨਬਰਾਂ ਕੀਤਾ ਦੀਦਾਰ, ਜਲਵਾਗਰ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਕਰਨ ਜੈਕਾਰ, ਢੋਲੇ ਧੂਰ ਦੇ ਰਹੇ ਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਕਹਣ ਬਖ਼ਾਣਹਾਰ, ਕਰਤਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਵੇਰਵੇ ਵਿਗਸੇ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਤਠਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦਾਏ ਤਤਾਰ, ਪਾਪਾਂ ਕਰੇ ਸਫਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਕਰ ਪਸਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਦਾਏ ਵਡਿਆਈਆ। ਕਲ ਕਲਕੀ ਹੋ ਅਵਤਾਰ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਡੱਕ ਵਜਾਈਆ। ਅਮਾਮ ਅਮਾਮਾ ਬੇਏਬ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਜਲਵਾਗਰ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਸਭ ਦੇ ਲਹਣੇ ਦੇਣੇ ਪੂਰੇ ਕਰੇ ਇਕਰਾਰ, ਪੇਸ਼ੀਨਗੋਈਆਂ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਧੂੰਡੀ ਲਾਵਾਂ ਸ਼ਾਰ, ਮਸ਼ਕ ਟਿਕਕੇ ਸਚ ਰਮਾਈਆ। ਜੋ ਮੇਰਾ ਦੁਖ ਦਲਿਦਰ ਦਾਏ ਨਿਵਾਰ, ਦਰੰਗਾਂ ਦਰੰਗ ਵੱਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਖਣਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਅਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ, ਜਿਸੀ ਅਸਮਾਨਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

* * * * *

* * * * *

* ੨੫ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਿਤ ੬ ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਪਿਣਡ ਸੀਡ ਜਿਲਾ ਜਮ੍ਹਾ *

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਲਿਜੁਗ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਠਵ੍ਹਾ, ਅਜਜ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਦਿੱਤਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਤ੍ਰੂ ਕਿਸ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਵ੍ਹਾ, ਆਪਣਾ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਝਵ੍ਹ ਕਲਿਜੁਗ ਥਾਪੀ ਮਾਰ ਕੇ ਤਤੇ ਪਵ੍ਹਾ, ਆਪਣੀ

ਲਏ ਅੰਗਢਾਈਆ। ਪਹਲੋਂ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਟਪਾ, ਨਵ ਸਤ ਦਾ ਪਨਘ ਮੁਕਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਕੀਤੀ ਉਤੇ ਲਾਵਾਂ ਠਪਾ, ਮੋਹਰ ਕੂਡ ਵਾਲੀ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਇਕਕੋ ਝਿਰਾਦਾ ਪਕਕਾ, ਪਕਕੀ ਤਰਾਂ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਧਕਕਾ, ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ ਦਿਆਂ ਸੁਟਾਈਆ। ਫੇਰ ਫਿਰਾਂ ਮਦੀਨਾ ਮਕਕਾ, ਕਾਅਬਿਆਂ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਹਲੂਣ ਕੇ ਬੂਰਾ ਕਕਕਾ, ਨੈਣ ਦਿਆਂ ਖੁਲਾਈਆ। ਹੁਕਮ ਮਨਨਾਂ ਇਕਕੋ ਵਾਹਿਦ ਯਕਾ, ਜੋ ਮਾਲਕ ਮੈਨੂੰ ਦਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਨੈਣਾਂ ਤੋਂ ਤਠ ਤਠ ਕਕਾ, ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਧਾਦ ਆਉਂਦਾ ਜੋ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਨਾਨਕ ਤਪਾ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਡੱਕ ਵਜਾਯਾ ਫਤਾ, ਫਾਤਿਆ ਪਢਾ ਜਗਤ ਲੁਕਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਕਰਵਰੀ ਹੋਵੇ ਮਤਾ, ਜਗਤ ਬੁਦਧੀ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਸਭ ਨੇ ਤਕਣਾ ਨਤਾ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਰਿਹਾ ਜੁੜਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਣਾ ਜਦੋਂ ਵਰਤੇ ਤੇ ਵਰਤੇ ਵਿਚਚ ਮਹੀਨਾ ਕਤਾ, ਕਤਕ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੀਸ ਤੇ ਬੋਦਾ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਛੱਤਾ, ਛੱਤਰਧਾਰੀ ਦਿਆਂ ਰਖਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ।

ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਨਾਰਦਾ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਚਢਧਾ ਗਰੂਪ, ਗੁਰਬ ਤੋਂ ਗੁਰਬਤ ਵਿਚਚ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਹਜੂਰ, ਹਜਰਤਾਂ ਦਾ ਹਜਰਤ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚਾ ਦਸਤੂਰ, ਦਸਤ ਬਦਸਤ ਓਸੇ ਨੂੰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਕਰਨੀ ਮੈਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਮਜ਼ਦੂਰ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਨਵ ਸਤ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਿਚਚ ਪਾਉਣਾ ਫਤੂਰ, ਫਤਵਾ ਸਭ ਦੇ ਉਤੇ ਲਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਝੂਠ ਦੀ ਅਵਾਜ ਦੇਣੀ ਤੂਰ, ਤੁਰੀਆ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਦੇਣੇ ਮੁਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਹੋ ਜਾਵਾਂ ਮਫਰੂਰ, ਲਭਧਾਂ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਕਲਿਜੁਗ ਕੀ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਚ ਸਲਾਹ, ਸਹਜ ਨਾਲ ਸਮਯਾਈਆ। ਕੀ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਅਲਾਹ, ਆਲਮੀਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਕੀ ਖਵਾਰ ਦਾ ਖੁਦਾ, ਖੁਦ ਮਾਲਕ ਕੀ ਵੜਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਨਾਰਦਾ ਮੈਂ ਓਸ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਫਿਦਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਆਪ ਮਿਟਾਈਆ। ਮੈਂ ਦੀਨ ਦੁਨਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਣ ਵਾਲਾ ਅਲਵਿਦਾ, ਪਲਲ੍ਹੂ ਆਪਣਾ ਲਵਾਂ ਛੁਡਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸਮਯੋ ਕੋਈ ਨਾ ਵਜਾ, ਵਜੂਹਾਤ ਸਮਯਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਚਲਣਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਵਿਚਚ ਰਜਾ, ਜੋ ਰਾਜਕ ਰਿਜਕ ਰਹੀਮ ਅਗਮ ਅਥਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਓਸ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਲੈਣਾ ਮਜਾ, ਮਜਾਕ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਰਖਾਈਆ। ਉਹ ਤਕਕ ਲੈ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕੂਕੂਦੀ ਕਜਾ, ਕਾਜੀ ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਰਖ ਮੁਸਾਇਕ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਵੇਰਖਦੀ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਦੀ ਥਾਂ ਥਾਂ ਜਗ੍ਹਾ, ਖਾਲੀ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਭ ਨੂੰ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਸਦਾ, ਹੈਕਿਆਂ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ। ਜਗਤ ਜਗਿਆਸੂਓ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੋ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨੋ ਨੌਜਵਾਨੋ ਮੈਂ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰ ਜਾਣਾ ਦਗਾ, ਫਰੇਬੀਓ ਫਰੇਬਾਂ ਆਪਣਿਆਂ ਵਿਚਚ ਫਸਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਕੂਡ ਕੁਡਿਆਰ ਦੀ ਚਲਣ ਵਾਲੀ ਗਦਾ, ਗਦਾਗਰ ਕਰੇ ਖਲਕ ਰਖਦਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਜੁਗ ਬਦਲਣ ਦੀ ਅਦਾ, ਅਦਾਲਤ ਸਚੀ ਇਕ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਵਕਤ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਕਲਿਜੁਗ ਮੈਨੂੰ ਦਸ਼ ਦੇ ਅਗਮ ਇਸਾਰੇ, ਮਿਤ੍ਰ ਮਾਤ ਜਣਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਰਖੇਲ ਕਰੋਂ ਵਿਚਚ ਸਾਂਸਾਰੇ, ਚਾਰੇ ਕੁਣਟ ਵੇਰਖੇ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਨਾਰਦਾ ਪਹਲੋ

ओस प्रभू नूं करां निमस्कारे, निव निव लागाँ पाईआ। फेर बण के दर भिरवारे, खाली झोली देवां डाहीआ। फेर संदेशा दे के तेई अवतारे, सभ नूं दिआं सुणाईआ। फेर पैगम्बरां नैण उधाड़े, लोचन नैणां दिआं वरखाईआ। फेर गुरु गुरदेवा दस्सां आपणे कारे, की करनी कार कमाईआ। सारे उठो वेरवो लोकमात करो विचारे, विचर के दिआं जणाईआ। जीव जंत जगिआसू तुहानूं गए विसारे, हिरदे विच्च हरि ना कोई वसाईआ। चारों कुण्ट धूंआंधारे, नूरी चन्द ना कोई चमकाईआ। मैं सभ नूं लुट्ठी जावां दिन दिहाड़े, अगे हो ना कोई अटकाईआ। आपणे मन्दर मस्जिद शिवदवाले मठ वेरवो गुरुद्वारे, गुर गुर आपणी खेल खिलाईआ। क्यों दर दर अन्दर हुंदा विभचारे, कुकर्म करे लोकाईआ। माया राणी बैठी पैर पसारे, बाहर सके ना कोई कछुआईआ। मेरा लेरवा लहणा देणा वक्त विचारे, घड़ी पल थित वार आपणा रंग रंगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, धुर मालक दया कमाईआ।

कलिजुग कहे नारद मेरा वक्त सुहेला जग, सति सच दिआं दृढ़ाईआ। चारों कुण्ट वेरव लै अग, अग्नी अग ना कोई बुझाईआ। मिले मेल ना किसे सूरे सर्बग, हरि करता संग ना कोई रखाईआ। आपणा आपणा भार सारे रहे लद, बोझल होई लोकाईआ। नव सत पार करे कोई ना हद, हदूदां वेरवण थाउँ थाईआ। अवतार पैगम्बर गुरु गुरदेवा निरगुण धार सारे रहे सद, सदे देवण चाई चाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नूं भगवान, लेरवा जाए आदि जुगादि जुग चौकड़ी निरगुण सरगुण सूरा सर्वग, शाह शहाना श्री भगवाना नौजवाना आपणा हुक्म वरताईआ।

चरन प्रीती रही जुड़ी, दो जहान वज्जदी रही वधाईआ। वस्त अनमुल कदे ना खुरी, अतोट अतुट वरताईआ। गुरमुख आत्मा कदे ना होवे निगुरी, सतिगुर साचा होए सहाईआ। मिलणी मंजल साची जाए तुरी, तुरीआ दा मार्ग दस्से चाई चाईआ। करनी राह विच्च कदे ना खुरी, खरा आपणा आप बणाईआ। जिस दे अन्तर इक्को वाशना फुरी, फुरने कूड़े बन्द कराईआ। उह शौह दरया जगत ना रुढ़ी, फड़ बाहों पार कराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच प्रीती लए बणाईआ। चरन प्रीती जिस जन लग्गी, लग मातर डेरा ढाहीआ। आत्म बाती जोत जगी, घर प्रभाती होई रुशनाईआ। जगत जहान बुझी अग्गी, अमृत मेघ बरसाईआ। पिछली कीती पिच्छे होवे रद्दी, अगे प्रभ दे नाल वडयाईआ। सच मुहब्बत रहे बज्जी, बंधन सके ना कोई कटाईआ। गुरमुख आत्मा बणे सुचज्जी, घर साचे सोभा पाईआ। पीआ प्रीतम प्यार विच्च फिरे भज्जी, नच्चे टप्पे कुद्दे चाई चाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा रंग आप रंगाईआ।

सच प्रीत जिन्हां संग जोड़ी, जोड़ी आपणे नाल बणाईआ। सतिगुर शब्द चाढ़ के घोड़ी, लेरवा जगत जहान पार कराईआ। प्रेम दी वस्त कदे ना भगतां देवे थोड़ी, बहुमुली आप वरताईआ। आप आपणी बन्हु के नाल डोरी, नाता बिधाता लए जुड़ाईआ। गुरमुखां

भाग करे मथौरी, मिथ्या होए लोकाईआ। जन भगतां दर्शन देवे चोरी चोरी, जगत जहान नज़र किसे ना आईआ। आत्म घर दा बण के घोरी, घोर अन्धेरे विच्छों लए उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिँघ विष्णुं भगवान, सच प्रीती हरिजन साचे जावे तोरी, तोरनहारा आपणी दया कमाईआ।

* २६ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ लछमी देवी दे गृह पिण्ड सीड जिला जम्मू *

माया कहे मैं जगत जहान दीआं तकां वीणीआं, बाहों फङ फङ रही हिलाईआ। अकर्वां रहण ना किसे नावीनीआं, नाम निधाना रही जणाईआ। मैं घर घर वंडां श्रेणीयां, शरअ वालीयां दिआं समझाईआ। कलिजुग बदलण वालीयां सभ दीआं रवीणीआं, जातां वंड ना कोई वंडाईआ। मधा मिलण किसे ना पीणीआं, रसना रस ना कोई वडयाईआ। मुशकल होणीआं जिंदगीआं जीणीआं, जीवण भुल्ले सभ नूं थाऊँ थाईआ। धर्म राए दीआं चक्कीयां सभ नूं पैणीआं पींहणीआं, हत्थे हत्थे फङ्गाईआ। कुरक्म दीआं सजावां मिलणीआं दूणीआं तीणीआं, त्रैगुण खुशीआं नाल जणाईआ। मन दीआं मनसा रहणीआं नहीं छीणीआं, भय विच्च सारे दए भवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा रंग आप चढ़ाईआ।

माया कहे मैं सभ नूं देवां झलक, झल्लयां दिआं जणाईआ। मैं वेरवां दीन दुनी दी खलक, मखलूक फोल फुलाईआ। मेरा समझे कोई ना पलक, पलकां दे ओहले पड़दा ना कोई उठाईआ। मेरा सभ तों वरवरा होवे फलके भलक, कला आपणी दिआं वरताईआ। मेरी धार मेरे विच्छों रही छलक, उछाला देवे थाऊँ थाईआ। मैनूं इशारे मिलदे उत्ते फलक, असमानां परे रिहा दृढ़ाईआ। मैनूं निमस्कारा करे मलकल, मौत निव निव सीस झुकाईआ। मेरा दीन दुनी नाल बणा के तुअलक, इकको गंडु पवाईआ। मैं आपणी वरवावां डलक, जोबन दिआं दृढ़ाईआ। उच्ची कूकु पुकारां मार के कलक, किलक दिआं सुणाईआ। सभ ने आपणी मंजल तों जाणा तिलक, कायम रहण कोई ना पाईआ। सदी चौधरीं मैं करन वाली इल्लत, आलमा दिआं भुलाईआ। पवित्र रहे किसे ना रिवल्लत, पाक नजर कोई ना आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिँघ विष्णुं भगवान, मेरे विच्च बख्शण वाला साची हिम्मत, हौसला हरि हरि आप बंधाईआ।

* २६ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ गुरनाम सिंघ दे गृह पिण्ड सीड जिला जम्मू *

गुर अवतार पैगम्बरो छेती जाओ उठ, सतिगुर शब्द रिहा जणाईआ। विच्चों निकलो सचरवण्ड दी अगम्मी गुठ, आपणा आप बाहर कछुईआ। सारे हो जाओ इक कुद्दु, वरवरा रहण कोई ना पाईआ। इक कुद्दु नाल जाइओ कोई ना रुठ, हिसा वंड ना कोई वंडाईआ। प्यार विच्च मेरे साहमणे फङ्गो गुट, हथेली हथेली नाल बदलाईआ। बिना मुख तों बोलो फुट्ट, सोहणी अवाज लगाईआ। तू मेरा मैं तेरा प्रीती जाए कदे ना टुट्ट, विछोड़ा नजर कोई ना आईआ। साडी सुहञ्जणी होवे रुत्त, रुतडी आपणे नाल महकाईआ। सतिगुर शब्द कहे सारे कहो प्रभू असीं लाडले तेरे सुत, दुलारे धुर दे नजरी आईआ। गोदी चुकक लै आपणे पुत, पिता पूत दे वडयाईआ। असीं हुण रहणा नहीं चुप, सच सच दईए सुणाईआ। साड्हा प्रकाश गिआ छुप, चारों कुण्ट वेरव वरवाईआ। धरनी उत्ते होया अन्धेर घुप, नूर नुराना नूर डग ना कोई मगाईआ। तैनूं दस्सीए की कुछ, कछम कछ विच्च लोकाईआ। सतिगुर शब्द कहे पुरख अकाले मैं मिन्नत विच्च तैनूं लवां पुच्छ, पहलों निव निव सीस निवाईआ। किँऊं तेरी सृष्टी दृष्टी विच्च तेरे नाल गई रुस, रुसिआं सके ना कोई मनाईआ। की भगवान हो के मेहरवान हो के दइअवान हो के रिहों गुस, गुरसा आपणे विच्च प्रगटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, भेव अभेदा आप खुलाईआ।

सतिगुर शब्द कहे गुर अवतार पैगम्बर करो जल्दी, छेती छेती मिलो चाई चाईआ। उठ कला वेरवो कलिजुग कल दी, की कलकाती खेल खिलाईआ। धार वेरवो पंच विकारे दल दी, त्रैगुण मेला बैठा मिलाईआ। चार कुण्ट नव सत अगनी वेरवो बलदी, जल थल रही तपाईआ। फिरी दरोही विछोड़े वाले सल दी, सति दा मेल ना कोई कराईआ। कीमत रही ना नानक वाली इक गल्ल दी, भरमे भुल्ली सर्ब लुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, की आपणी खेल खिलाईआ।

अवतार पैगम्बर कहण सतिगुर शब्द स्वामीआं, तेरी बेपरवाहीआ। सचरवण्ड दे साचे अनामीआं, तेरी वड वडयाईआ। आदि जुगादी निहकामीआं, निरगुण तेरी शहनशाहीआ। असीं सारे तेरीआं असामीआं, तूं बेअन्त अगम्म अथाहीआ। असीं सिपतां नाल गाईआं तेरीआं बाणीआं, तूं निरअक्खर धार इक अखवाईआ। असीं धर्म धार तेरीआं सवाणीआं, तूं कन्त कन्तूहल इक अखवाईआ। असीं सचरवण्ड दीआं राणीआं, तूं बेपरवाह बेपरवाही विच्च समाईआ। उठ मीत प्यारे हाणीआं, कुछ सानूं दे समझाईआ। की खेल तेरा जगत जहानीआं, जुग चौकड़ी की वडयाईआ। कलिजुग कूड़ वेरव निशानीआं, पड़दा आपणा आपे लाहीआ। पवित्र रिहा ना अठू सठ तीर्थ पाणीआं, नीर रोवण मारन धाहीआ। निगाह मार लै दो जहानां श्री भगवाना ताण निताणीआं, दर तेरे अलख जगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, हरि वड तेरीआं मेहरवानीआं।

गुर अवतार पैगम्बर कहण सतिगुर शब्द सुहेले, सज्जणा दईए जणाईआ। चार जुग तेरे करदे रहे मेले, जुग जुग वेरव वरवाईआ। धर्म दी धार बणदे रहे चेले, निव निव

ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਤੂਂ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਖੇਲ ਰਖੇਲੇ, ਰਖਲਕ ਦਿੱਤੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਵੇਰਵੇ ਰੰਗ ਨਵੇਲੇ, ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਹੁਣ ਸਚਰਖਣਡ ਵਿਚਚ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਵੇਹਲੇ, ਕਮਮ ਕਾਜ ਕੋਈ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਵਣਜਾਰੇ ਬਣਨਾ ਨਹੀਂ ਪੈਸੇ ਧੇਲੇ, ਮਾਧਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਤੁਸੀਂ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰੋ ਏਸ ਵੇਲੇ, ਸਭ ਨੂੰ ਵਕਤ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ। ਪਹਲੋਂ ਤਾਰਾਂਗਾ ਭਗਤ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸੁਹੇਲੇ, ਸੁਹੜਣੀ ਰੁਤ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਕੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮਬਰੋ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਧਾਰ ਕਰਾਂ ਉਗਈ, ਉਗਘਣ ਆਥਣ ਦਿਆਂ ਵਡਧਾਈਆ। ਰਖੇਲ ਰਿਵਿਲਾ ਕੇ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਝੁਗਗੀ, ਲੋਕਮਾਤ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਯਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬੁਦ਼ਿ, ਬੁਦ਼ਿਵਾਨ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾ ਵਦੀ ਸੁਦੀ, ਕਿਥਨਾ ਸੁਰਖਲਾ ਪਕਰਵ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੇਰਾ ਵੇਸ ਅਵਲੜਾ ਜੁਗ ਜੁਗੀ, ਚੌਕੜੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਮੁਗਤਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਰੁਚੀ, ਰਖਨਾ ਆਪਣੀ ਦਿਆਂ ਵਰਖਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਧਾਰ ਬਖ਼ਾ ਕੇ ਸੁਚੀ, ਰਸ ਧੂਰ ਦਾ ਸੁਰਖ ਚਵਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਮੰਜਲ ਬਖ਼ਾ ਕੇ ਉਚ੍ਚੀ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਇਕਕ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਸੁਹੜਣੀ ਹੋਵੇ ਰੁਤੀ, ਰੁਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਰਖੇਲ ਆਪ ਰਖਲਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵਾਂ ਤਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਦਿੱਤੀ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਰਖੇਲਾਂ ਰਖੇਲ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਰਖਵਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣਾ ਅਦ੍ਵਵਿਚਕਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਅਦ੍ਵੀ ਰਸਤ ਕਰ ਤਧਾਰ, ਅਦ੍ਵਵਾਟੇ ਤਕਕਾਂ ਰਖਲਕ ਰਖੁਦਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਇਸ ਤੋਂ ਕਰਕੇ ਪਾਰ, ਅਗਲਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਰੂਪ ਧਰ ਨਰਾਧਣ ਨਰ ਨਿਰੱਕਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਬਖ਼ਾਂ ਠਾਂਡਾ ਠਾਰ, ਬੂਂਦ ਬੂਂਦ ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਟਪਕਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਰਖੇਲ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਸਾਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚੇਤ ਰੁਤ ਬੰਸਤ ਬਹਾਰ, ਫਲ ਫੁਲ ਫੁਲਵਾੜੀ ਆਪ ਸਹਕਾਈਆ।

* ੨੬ ਮਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਮਤ ੬ ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਪਿਣਡ ਸੀਡ ਜਿਲਾ ਜਸ਼੍ਮ *

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮਬਰ ਗੁਰੂ ਰਖੁਣੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹਰਸ਼ੋ, ਬਿਨ ਹਤਥਾਂ ਤਾਲੀਆਂ ਦਿਉ ਵਜਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੂੰ ਸਭ ਕਿਛ ਦਸ਼ੋ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਢੋਲੇ ਦਿਉ ਦੂਢਾਈਆ। ਜੋ ਵੇਖਧਾ ਬਿਨਾ ਅਕਰਵੇ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਿਉ ਰਖੁਲਾਈਆ। ਚਰਨ ਵਿਚਚ ਸਰਨ ਵਿਚਚ ਆਪਣੀ ਆਸਾ ਰਕਰਵੇ, ਖਾਲੀ ਹਤਥ ਦਿਉ ਸਮਯਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਸਦੀ ਚੌਥੀਵੀਂ ਜਗਤ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਹੋ ਗਏ ਸਕਰਵੇ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਇਸ਼ਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਸਸਮਰਥੋ, ਏਹ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਤੋਂ ਭਾਵੇ ਤਿਤੋਂ ਸੂਢਟੀ ਮਥ੍ਥੋ, ਨਾਮ ਮਧਾਣਾ ਇਕਕ ਰਖਵਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੈਜ ਰਕਰਵੇ, ਹੋਣਾ ਆਪ ਸਹਾਈਆ। ਨਾਮ ਕਰੋਡੀ ਬਣਾ ਦੇ ਲਕਰਵੇ, ਕਕਰਵੋਂ ਦੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾ ਦੇ ਕਾਧਾ ਮਛ੍ਹੇ, ਵਜੂਦਾਂ ਵਜਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਤੀਰ ਅਣਿਆਲੇ ਨਾਲ ਫਟੋ, ਬਿਰਹੋ ਨਾਲ ਤਡਾਈਆ। ਕੂਡ ਕੁਡਿਆਰ

डोरी कट्टो, अण्याला तीर चलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, हरिजन साचे सचरवण्ड दवार सट्टो, दूसर धाम नजर कोई ना आईआ।

* २६ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ जुगिंदर सिंघ दे गृह पिण्ड सीऱ्ज जिला जम्मू *

अवतार पैगम्बर गुर कहण सतिगुर शब्द शब्द तेरी साया, सैहज नाल समझाईआ। जो सभ दा दाई दाया, घड्ण भन्णहार वड वडयाईआ। उस त्रैगुण साचा संग बणाईआ, सोहणा जोड़ जुड़ाईआ। उह तक्क लै चरनां विच्च खड़ी अगम्मी माया, ममता आपणी नाल लिआईआ। जिस तू मेरा मैं तेरा ढोला गाया, सच सच दिआं सुणाईआ। तन सोहणा सिंगार कराया, सीस आई गुंदाईआ। मस्तक तिलक लगाया, विष्ण ब्रह्मा शिव रही भरमाईआ। नेत्र नैन रही मटकाया, आपणी अकर्व बदलाईआ। रंग चलूला इक्क चढ़ाया, लोकमात नजर किसे ना आईआ। सिर सालू इक्क टिकाया, ओढण धुरदरगाहीआ। दन्दी दन्दासा इक्क मलाया, रूप अनूपा आप दरसाईआ। मुख धुंगट कछु के रही वरवाया, परदा परदिआं विच्चों रही पाईआ। नाले झुक झुक सीस निवाया, निव निव लागे पाईआ। नाले चारों कुण्ठ वेरव वरवाया, वेरवे विगसे चाई चाईआ। तन सिंगार अजीब कराया, अजब आपणा रूप दरसाईआ। पैर पैरां नाल बदलाया, बदली करे चाई चाईआ। जगत जहानां नाच रही वरवाया, नच्चे टप्पे थाऊँ थाईआ। शाह सुल्तानां रही भरमाया, भरम विच्च रकरवे लोकाईआ। आपणा सज्जा बाजू उठाया, आपे रही भवाईआ। मेरा नौ पिण्ड पृथमी सत दीप होवे रुशनाया, दीप जगावां थाऊँ थाईआ। मैं शाह सुल्तानां देणा खाक मिलाया, सिर सके ना कोई उठाईआ। मैनूं रोके कोई ना मां दा जाया, जनणी जन्मके सूरमा मेरे नाल ना कोई लडाईआ। मैं आपणा बिस्तर आप विछाया, सिंघासन दित्ती वडयाईआ। उत्ते बैठ के पुरख अकाल धिआया, इक्को ओट तकाईआ। वाहवा तेरी बेप्रवाहया, बेपरवाही विच्च समाईआ। मैं उस आदि आदि दी तेरी माया, माया हो के खेल खिलाईआ। सदी चौधर्वीं करां सफाया, सफा हस्ती दिआं मिटाईआ। मेरा खेल तैनूं होवे भाया, भावी भाणा मेरे नाल मिलाईआ। तूं राणा शाह इक्क अखवाया, शहनशाह तेरे हत्थ वडयाईआ। जिस सतिजुग त्रेता द्वापर पन्ध मुकाया, कलिजुग होणा आप सहाईआ। अवतार पैगम्बर गुर सारे सहादत देण भुगताया, निरअकर्वर धार बोलण चाई चाईआ। तूं पिछला पैँडा पन्ध देणा मुकाया, मुकम्मल आपणी खेल खलाईआ। मैं इक्को आस रखवाया, ओट इक्को इक्क तकाईआ। इक्को इष्ट मनाया, दूसर सीस ना कदे झुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आदि अन्त श्री भगवन्त तेरा भेव किसे ना पाया, बेअन्त तेरे हत्थ वडयाईआ।

* ੨੬ ਸਥਾਨ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਰਣੀਆ ਰਾਮ ਦੇ ਗੁਹ ਪਿੱਛ ਕਲੋਈ ਜਿਲਾ ਜਸ਼੍ਮ *

ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਸ਼ਬਰ ਗੁਰ ਕਹਣ ਅਗਮੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲ ਧਾਰੀ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰ ਏਕੱਕਾਰ ਤੇਰੀ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਏਕੱਕਾਰੇ ਇਕਕ ਇਕਲਲੇ ਤੇਰਾ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜਾਤੇ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰੇ ਦਰ ਕਰੀਏ ਪੁਕਾਰ, ਆਦਿ ਨਿਰਭਣ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨੇ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੇ ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਤੂਂ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਸਮ ਦੇ ਖਾਲੀ ਭਰੋਂ ਭੰਡਾਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਸਚ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅਨਤਰਜਾਮੀ ਸਮ ਦੀ ਪਾਉਣੀ ਸਾਰ, ਮਾਂਹਸਾਰਥੀ ਹੋ ਕੇ ਹੋਣਾ ਸਹਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਟਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸਂਦੇਸਾ ਦੇਂਦੇ ਆਏ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰ, ਸੰਸਾਰੀ ਭਣਡਾਰੀ ਸੱਧਾਰੀ ਦੈਣ ਗਵਾਈਆ। ਨਵ ਸਤ ਤੇਰਾ ਕਰਦੇ ਆਏ ਜੈਕਾਰ, ਢੋਲੇ ਗੀਤ ਕਲਮਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਭਣਡਾਵਤ ਬਨਦਨਾ ਸਜਦਿਆਂ ਵਿਚਚ ਨਿਤ ਨਿਤ ਕੀਤੀ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਲਿਰਖਤਾਂ ਵਿਚਚ ਦ੃਷ਟਾਂ ਵਿਚਚ ਭਵਿਖਤਾਂ ਵਿਚਚ ਤੇਰਾ ਭਵਿਰਖ ਆਏ ਤਚਵਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਸਂਦੇਸਾਂ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਘ੍ਨ੍ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਅਨਤ ਜੁਗਾ ਜੁਗਨਤ ਤੇਰਾ ਸਚ ਸਹਾਰ, ਸਹਾਯਕ ਨਾਯਕ ਦ੍ਰੂਜਾ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ।

* * * * *

* * * * *

* ੨੬ ਸਥਾਨ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗੁਹ ਪਿੱਛ ਕਲੋਏ ਜਿਲਾ ਜਸ਼੍ਮ *

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਸੁਣ ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਧਾਰ, ਬਿਨਾ ਅਕਰਖਰਾਂ ਦਿਆਂ ਵੜਾਈਆ। ਬਿਨਾ ਅਕਰਖਰਾਂ ਲੈਣੀ ਵਿਚਾਰ, ਤਨ ਵਜੂਦਾਂ ਬਾਹਰ ਪਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖ ਲਿਰਖਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਸੋ ਭੇਵ ਅਮੇਦਾ ਖੋਲਾਂ ਅਗਮ ਅਪਾਰ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਹੋ ਕੇ ਪੜਦਾ ਦਿਆਂ ਉਠਾਈਆ। ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਸਮ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਬਣ ਕੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਖੇਲਾਂ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਲੇਖਾ ਤਕਕਾਂ ਥਾਈ ਥਾਈਆ। ਨੌ ਪਿੱਛ ਪੂਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਵੇਰਖਾਂ ਪਾਵਾਂ ਸਾਰ, ਮਾਂਹਸਾਰਥੀ ਹੋ ਕੇ ਮਜ਼ਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਲਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜਾਂਤ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਸਮ ਦਾ ਉਤਾਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਰਖੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਘ੍ਨ੍ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਨਾ ਅਨਤਾ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਨਤਾ ਵੇਰਖਣਹਾਰਾ ਏਕੱਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ।

* * * * *

* * * * *

* ੨੬ ਸਥਾਨ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਦੇ ਗੁਹ ਪਿੱਛ ਕਲੋਏ ਜਿਲਾ ਜਸ਼੍ਮ *

ਸਾਣਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦੋਹਾਂ ਬਣਾ ਵਿਚੋਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਰਿਲਾਈਆ। ਬਿਨਾ ਤਰਾਜੂ ਤੋਂ ਬਣ ਕੇ ਤੋਲਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾ ਤੋਲਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਦਵਾਰਾ ਏਕਾ ਖੋਲਾ, ਭੇਵ ਅਮੇਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਸਤਿ ਸਚ ਦਾ ਦੱਸਦਾ

के बोला, अनबोलत राग दिआं दृढ़ाईआ। दीन दुनी दा अन्तरशकरन विच्च वेखां रैला, मन दी मनसा घर घर वेख वरखाईआ। धरनी धरत धवल दा भार करां हौला, कूड़ कुड़िआरा डेरा ढाहीआ। रूप अनूपा सति सरूपा हो के मौला, मौला हो के आपणा हुक्म वरताईआ। सभ दा वायदा पूरा करां इकरार कौला, लेखा अवर रहे ना राईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दी करनी कार कमाईआ।

सतिगुर शब्द कहे मैं खेल करा अनोखी, दीन दुनी वडयाईआ। मंजल दस्सां सौखी, अगम्म अथाह मेरी पढ़ाईआ। मेरी बिनां पुस्तकां तों पोथी, अक्वरां विच्च ना कोई लिखाईआ। जिस दी धार ना हस्सती ना रोती, चिन्ता गम ना कोई जणाईआ। जिस दा नूर जहूर इक्को अगम्मी जोती, जोती जाता हो के डगमगाईआ। जिस दा खेल कोटन कोटी, अणगिणत रूप समझाईआ। जो लेखा जाणे चौदां लोकी, चौदां तबकां फोल फुलाईआ। सच संदेसा सुणाए सलोकी, सोहला धुरदरगाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, वेखणहारा सभ दी लोची, आशा मनशा मनशा विच्चों फोल फलाईआ।

* २६ मध्घर शहनशाही सम्मत ६ प्यारे लाल दे गृह पिण्ड कलोए जिला जम्मू *

पुरख अकाल कहे भेव अभेदा खुलावांगा। सतिगुर शब्द शब्द वड्डिआवांगा। अवतार पैगम्बर गुरु गुरदेव आसा पूर करावांगा। सति धर्म दा मेरा खेल होवे शुरु, शरू शरीअत मेट मिटावांगा। धर्म दा मार्ग इक्को तुरु, तुरीआ तों परे आपणा रंग रंगवांगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा पड़दा लाहवांगा।

सच आपणा परदा लाहेगा। सो पुरख निरञ्जण दया कमाएगा। हरि पुरख निरञ्जण भेव खुलाएगा। एकँकार हुक्म वरताएगा। आदि निरञ्जण डगमगाएगा। अबिनाशी करता वेख वरखाएगा। श्री भगवान संग निभाएगा। पारब्रह्म वेस वटाएगा। ब्रह्म आपणा नूर चमकाएगा। जोती जाता डगमगाएगा। विष्ण ब्रह्मा शिव हिलाएगा। करोड़ ततीसा नाल मिलाएगा। गुर अवतार पैगम्बर भेव चुकाएगा। त्रैगुण माया आप उठाएगा। पंज तत्त फोल फुलाएगा। नव सत वेख वरखाएगा। धरनी धरत धवल धौल उठाएगा। पिछले कीते कँवल पूर कराएगा। हरि हिरदे अंदर मवल, आपणा मेल मिलाएगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच आपणा रंग रंगाएगा।

प्रभ साचा रंग रंगावेगा। अछल अछेदा खेल खलावेगा। भेव अभेदा आप समझावेगा। चारे वेदां पड़दा लाहवेगा। पुरान अठारां गंड पवावेगा। छे शास्त्रां संग रखावेगा। गीता ज्ञान हृथ्य उठावेगा। अञ्जील कुरानां सोभा पावेगा। त्रै तुरियां तों परे दरस दिखावेगा।

रखाणी बाणी मेल मिलावेगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणी वंड वंडावेगा।

हरि करता वंड वंडाएगा। ब्रह्मण्ड खण्ड वेरव वरखावेगा। पुरीआं लोआं चरनां हेठ दबाएगा। अकाश पतालां जिमीं असमानां फोल फुलाएगा। दो जहानां हुक्म वरताएगा। शाह शहाना आपणा तरखत सुहाएगा। राज रजाना हो के हुक्म वरताएगा। लोकमात वेरवे मार ध्याना, परदा उहला आप उठाएगा। कलिजुग कूड़ी क्रिया मेटे निशाना, माया ममता मोह मिटाएगा। सति सच धर्म कर प्रधाना, परम पुरख आपणा रंग रंगाएगा। एको रंग रंगाए सीता रामा, गोपी काहन अंग लगाएगा। पैगम्बरां दे पैगाँमा, होका हक्क हक्क सुणाएगा। एको मन्त्र दस्स सतिनामा, सति सच दी भिछ्या पाएगा। आत्म ब्रह्म बरखश ध्याना, परमात्म आपणा जोड़ जुड़ाएगा। नौ खण्ड पृथमी सत दीप तू मेरा मैं तेरा होवे गाणा, दूजा अकरवर ना कोई समझाएगा। घर ठाकर स्वामी मिले श्री भगवाना, बाहर खोजण कोई ना जाएगा। नाम निधान अनाद दए तराना, धुंन अनादी आप सुणाएगा। अमृत रस दे के पीणा खाणा, निझर झिरना आप झिराएगा। चार वरन अठारां बरन बरखे चरन ध्याना, दीन मजहब वंड ना कोई वंडाएगा। पुरख अकाला दीन दयाला परवरदिगार सांझा यार एकंकार इकको इष्ट सर्ब मनाणा, देव देवा देव आत्मा आपणे रंग रंगाएगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकंलक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, आदि जुगादि ब्रह्म ब्रह्मादी अलख अभेवा भेद अभेदा आपणा आप खुलावेगा।

* * * * *

* * * * *

*** २७ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ गुरदित सिंघ दे टैट तों बाहर
किशन पुरा कैप जिला जम्मू ***

अवतार पैगम्बर गुर कहण साड़ा खेल शब्द दी धार, धरनी उत्ते वेरवीए चाई चाईआ। चार जुग दा तकीए कौल इकरार, वाअदे पिछले वेरव वरखाईआ। नव खण्ड पृथमी पाईए सार, सतिजुग वेरव वरखाईआ। की खेल करे सची सरकार, हरि करता धुरदरगाहीआ। जो आदि जुगादि एकंकार, अकल कलधारी बेपरवाहीआ। जोती जामा वेस नयार, नूर नुराना डगमगाईआ। भगत सुहेले पावे सार, गुर चेले मेल मिलाईआ। अन्तर आत्म दे अधार, अन्तरशकरन दए वडयाईआ। दूई दवैती पड़दा उतार, भेव अभेदा आप खुलाईआ। शब्द नाद दे धुंनकार, अनरागी राग सुणाईआ। जोती धार बरखश उजिआर, दीआ बाती करे रुशनाईआ। घर स्वामी पावे सार, हरि करता धुरदरगाहीआ। हरिजन वेरवे बरखुरदार, परम पुरख ध्यान लगाईआ। बिरध बालां जाए तार, तरल जवानी दए वडयाईआ। दर आए जाए पैज सवार, मेहरवान सिर आपणा हथ टिकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, वेरवणहारा आदि जुगादि अगम्म अपार, अलख अलखणा आपणी दया कमाईआ।

* * * * *

* * * * *

＊ ੨੭ ਮਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਗੁਰਦਿਤ ਸਿੱਘ ਦੇ ਟੈਂਟ ਵਿਚਚ
ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਕੈਪ ਜਿਲਾ ਜਸ੍ਮੂ *

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਉਚ੍ਚੀ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰਾਂ, ਦਰੋਹੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦੁਹਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲੇ ਪਾ ਸਾਰਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਮੇਹਰ ਕਰ ਦੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ, ਸਾਂਝੇ ਧਾਰ ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ। ਸਤਿ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅਨਤਰਜਾਮੀ ਮੇਰਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇ ਨਿਵਾਰਾ, ਨਵਾਜਸ ਵਿਚਚ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਮਹਿਬੂਬ ਚਾਰੇ ਕੁਣਟ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਧੂਆਂਧਾਰਾ, ਸਚ ਚਨਦ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਮੈਂ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਰੋਵਾਂ ਜਾਰੋ ਜਾਰਾ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤੇ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਧਰਤੀ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਸਹਾਰਾ, ਸਾਹਿਬ ਚਰਨ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ। ਤੂਂ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇਵੇਂ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਆਸ ਰਖਾਈਆ। ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਹੋ ਜਾਹਰਾ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮਭਰ ਗੁਰ ਤੇਰਾ ਕਰਕੇ ਗਏ ਸੁਜਾਹਰਾ, ਸ਼ਬਦ ਢੋਲੇ ਨਾਦ ਕਲਮੇ ਕਾਏਨਾਤ ਸੁਣਾਈਆ। ਨਵ ਸਤ ਮੇਰਾ ਨਿਮਾਣੀ ਦਾ ਵੇਰਖ ਦਾਯਰਾ, ਦਫ਼ ਦਿਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਵਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਮੇਰੀ ਇਕਕ ਅਰਜੋਈਆ। ਤੂਂ ਵਾਹਿਦ ਇਕਕ ਖੁਦਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਦਸਤੇ ਦਸਤ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਦੁਆ, ਦੋ ਜਹਾਨਾ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਲੇਰਖ ਵੇਰਖ ਥਾਊੱਂ ਥਾਂ, ਥਾਨ ਥਨਨਤਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਨਿਮਾਣੀ ਕੋਝੀ ਕਮਲੀ ਦੀ ਫੜ ਲੈ ਬਾਂਹ, ਫੜ ਬਾਹਿਂ ਲੈ ਉਠਾਈਆ। ਮੈਂ ਬਿਨ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਰੋਵਾਂ ਮਾਰਾਂ ਧਾਹ, ਉਚ੍ਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਆਪਣੀ ਖਲਕ ਲੈ ਸਮਝਾ, ਖਾਲਕ ਹੋ ਸਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਰਖ ਜਗਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਬਖ਼ਾ ਦੇ ਸ਼ਾਤ, ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਬੁਝਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਟ ਅਨਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਚਨਦ ਚਮਕਾਈਆ। ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋੜ ਲੈ ਨਾਤ, ਬਿਧਾਤੇ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਆਤਮ ਧਾਰ ਤੇਰੀ ਜਾਤ, ਪਰਮਾਤਮ ਪੜਦਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਬੋਲ ਸੁਣਾਵਾਂ ਸਾਚ, ਸਚ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਰਹੀ ਨਾਚ, ਟਘੇ ਕੁਦੇ ਥਾਊੱਂ ਥਾਈਆ। ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਗਗੀ ਆਂਚ, ਅਮ੃ਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਈ ਬਰਸਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਵਾਚ, ਜਗਤ ਵਿਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਬਾਤਨ ਇਕਕੋ ਬਾਤ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਉਠਾਈਆ। ਤੂਂ ਸਭ ਦਾ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਅਨਤ ਕਿਨਾਰਾ ਕਲਿਜੁਗ ਤਕਕ ਲੈ ਘਾਟ, ਕਨਫੂ ਬੈਠਾ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਥੀਵੀਂ ਵੇਰਖ ਲੈ ਵਾਟ, ਪਾਨ੍ਧੀ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਕੀ ਕਰਨਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਅਮਾਮ ਅਮਾਮਾ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਤੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਭੇਵ ਦੇਣਾ ਖੁਲਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਨਵ ਨਵ ਚਾਰ ਦੀ ਆਸ, ਪ੃ਥਮੀ ਪ੃ਥਮ ਰਹੀ ਦੂਢਾਈਆ। ਰਾਹ ਤਕਕਣ ਤੇਰਾ ਅਕਾਸ਼, ਅਕਾਸ਼

अकाशा ध्यान लगाईआ। चौदां लोक वेरवण तमाश, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, देवणहारा तेरी बेपरवाहीआ।

धरनी कहे प्रभू मेरी उडे ना मिटी खाक, चारों कुण्ट कूक सुणाईआ। मेरा पडदा खोलू दे राज, भेव अभेद मिटाईआ। मैं बेनन्ती करां आज, आजज हो के सीस निवाईआ। मेरा किस बिध रचे काज, करनी दे करते देणा समझाईआ। किस बिध दीन दुनी बदले समाज, समग्री की वरताईआ। की तेरा लहणा देणा लेरवा रोजा निमाज, सजदयां की वडयाईआ। की नाम निधाना वेरवे साजण साज, हरि करते ध्यान लगाईआ। मेरी अन्तरशकरन खोलू दे जाग, निंदरा आलस रहे ना राईआ। हँस बुधी बणा दे काग, काग हँस रूप वटाईआ। मेरे उत्ते बुझा दे आग, अगनी तत्त ना कोई बुझाईआ। तेरा सच दा जगे चराग, शमा घर घर करे रुशनाईआ। हर हिरदे दे वैराग, वैरी अंदरों बाहर कछुआईआ। त्रैगुण माया डस्सणी ना डस्से नाग, विरव अमृत रूप बदलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, देवणहारा तेरी शरनाईआ।

पुरख अकाल कहे धरनी धर्म कमावांगा। निहकरमी हो के कर्म कांड दा डेरा ढाहवांगा। चरम दृष्टी भरम मिटावांगा। सृष्टी दृष्ट उपजावांगा। दोजख बहसती वेरव वरवावांगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा रवेल वरवावांगा। सच आपणा रवेल रिलावांगा। दो जहानां वेरव वरवावांगा। अवतार पैगम्बर गुरु गुरदेव नाल मिलावांगा। दीनां मज्जहबां पडदा उठावांगा। चोटी जड़ दा भेव चुकावांगा। जीव जहान सडदा, अन्त शांत करावांगा। लेरवा मुका के गोर मङ्ग दा, आत्म ब्रह्म इक्क समझावांगा। लहणा देणा मुका के लहिंदा चढ़दा, दक्खण पहाड़ खोज खुजावांगा। लहणा देणा वेरवां काया माटी घर दा, तन वजूदां फोल फुलावांगा। जो आत्म धार परमात्म होवे बरदा, बन्दीरवानिआं विच्छों बाहर कढावांगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आदि जुगादी ब्रह्म ब्रह्मादी लेरवा जाणे जल थल दा, महीअल आपणा रंग रंगावांगा।

* २८ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ इन्द्रा देवी दे गृह
किशन पूरा कैप जिला जम्मू *

माया कहे मैं बण के जगत दी राणी आं, रईअत ममता वेरवां थाऊँ थाईआ। मैं विरोलां अठसठ पाणीआं, भज्जां वाहो दाहीआ। मैं तककां जीव पुराणीआं, हर हिरदे ध्यान लगाईआ। मैं वेरवां चारे रवाणीआं, चारों कुण्ट पडदा आप चुकाईआ। मैं तककां जगत जगिआसू हाणीआं, नव जोबनां संग रलाईआ। मेरी रवेल जगत महानीआं, महिंमा कथ कथ समझाईआ। मैं सभ दा मुकाउणा अन्न दाणीआं, मोहर धुर दी आप लगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच रिहा समझाईआ।

माया कहे मैं जोबन जोबन धार जोबनवन्ती, जुबा अवस्था इक्क अखवाईआ। मैं पहन के रंग बसन्ती, बिन भूशनां आपणा आप लैणा रंगाईआ। मैं खेल करनी दीन दुनी वाले मन दी, मनसा आपणे नाल रखाईआ। मैं खेल तककणी जोती धार गोबिन्द चन्न दी, जो चन्न चांदना करे रुशनाईआ। मैं दीन दुनी वणजारी बणाउदी कन्न दी, चुगली निन्दिआ विच्च भवाईआ। मैं नव सत कूङ दा बेड़ा फिरां बन्नूदी, नौका इक्को इक्क वर्खाईआ। मैं खेल मुकाउण वाली छप्पर छन्न दी, शहनशाह खाक मिलाईआ। मैं लाज रक्खणी उह प्रभू दे जन दी, जिस जन आपणी दया कमाईआ। मैं वणजारन नहीं किसे तन दी, वजूदां संग ना कोई रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, मैं आशा रक्खी ओसे भगवन दी, जो भागवान मैनूं रिहा बणाईआ।

＊ २८ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ शाहणी देवी दे गृह किशन पुरा कैप जिला जम्मू *

माया कहे मैं सभ दी मेटणी खुदी, खुद मालक मैनूं दए वडयाईआ। धार रहण नहीं देणी दुधी, जगत जहान वेरव वर्खाईआ। पवित्र रहे किसे ना बुद्धि, मन मत जगत हलकाईआ। मैं खेल रवेलणा उत्ते बसुधी, बसुधा बैठी नैण उठाईआ। मैं लहणा देणा दीन दुनी युधी, योध्यां लवां जगाईआ। मैं आऊँदी कदी कदी जुगी जुगी, जोबनवन्ती हो के आपणा फेरा पाईआ। मैं कदे ना होवां बुढी, बुढेपे विच्च कदे ना आईआ। मैं कलिजुग अन्त प्रभू दे हुक्म नाल फिरदी उडी, नव सत वेरवां चाई चाईआ। मेरा लेरवा समझे कोई ना वदी सुदी, शुद्ध नजर किसे ना आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सद मेरा होए सहाईआ। माया कहे मैं आऊँदी कदी कदी, कदीम दी रीती चली आईआ। दीन दुनी दी वेरवां बुद्धि, बदली करां थाऊँ थाईआ। सतिजुग त्रेता द्वापर रहण नहीं दिती गद्दी, कलिजुग अन्तम करां सफाईआ। प्रभ दे हुक्म वाली वहण वाली नूह नदी, नौका हत्थ किसे ना आईआ। मुक्कण वाली चौधवीं सदी, सदके वारी घोल घुमाईआ। मेरी अगनी घर घर लग्गी, जीव जंत सके ना कोई बुझाईआ। मैं दिवस रैण फिरां भज्जी, भजन बन्दगी वालिआं रही हलाईआ। मैं सच दवारयां उत्ते सजी, दर दर घर घर आपणा डेरा लाईआ। मेरी मोह दी जोत जगी, ममता विच्च सारे लए फसाईआ। मैं फिरदी पैर दब्बी, मेरी आहट सुणण कोई ना पाईआ। मैं पिछली रीती छड़ी, अगला आपणा खेल खिलाईआ। मैं वेरवां दीन दुनियां दी नाड़ी हड्डी, रक्त बूँद ध्यान लगाईआ। मैनूं दे सकदा नहीं कोई बड़ी, रिशवत विच्च ना कोई भरमाईआ। मैं आपणा लेरवा बैठी कड़ी, चौथे जुग वेरव वर्खाईआ। मैनूं हुक्म देवे मालक रब्बी, रहमत आप कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, शहनशाह सूरा सर्बगगी, बग बप्पडे वेरवे रखलक रखुदाईआ।

*** ੨੮ ਮਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਸ਼ਾਂਕਰ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗੁਹ
ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਕੈਪ ਜਿਲਾ ਜਮ੍ਹਾ ***

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਰਸਤੇ ਵਿਚਚ ਆਊੱਦੀ ਨੂੰ ਵਜੀ ਹਾਕ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ ਦਿੱਤੀ ਸੁਣਾਈਆ। ਤੂਂ ਖੋਲ੍ਹ ਲੈ ਆਪਣਾ ਤਾਕ, ਕੁੱਡੀ ਰਿਵਡਕੀ ਬਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਸਚ ਦਾ ਵੇਰਵ ਲੈ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਜੋ ਭਵਿਸ਼ਾਂ ਵਿਚਚ ਸਮਯਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤਕਕ ਲੈ ਆਪਣੇ ਸਜ਼ਾਣ ਸਾਕ, ਜੀਵਾਂ ਜਾਂਤਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਨਿਗਾਹ ਮਾਰ ਲੈ ਮੇਰੇ ਅਸਥ ਘੋੜੇ ਰਾਕ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਲਏ ਅੰਗਢਾਈਆ। ਜੇਹੜਾ ਚਲਲਣ ਨੂੰ ਬੜਾ ਚਲਾਕ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਪੌਡਾਂ ਨਾਲ ਉਡਣੀ ਰਖਾਕ, ਧਰਨੀ ਧਵਲ ਹਿਲਾਈਆ। ਤਹ ਵਕਤ ਸੁਹਝਣਾ ਵੇਰਵਾਂ ਈਸਾ ਵਾਲਾ ਕਲਾਕ, ਕਲਧਾਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਮਾਧਾ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮਿਲੇ ਇਤਫਾਕ, ਇਤਫਾਕੀਆ ਤੇਰਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੂਂ ਓਸ ਦੀ ਬਣਨਾ ਚਾਕ, ਚਾਕਰ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਰਹਿ ਜਾਏ ਨਾਕ, ਸੀਸ ਮੌਂਡੀ ਦਾਏ ਸੁਹਾਈਆ। ਤੂਂ ਪਾਰ ਵਿਚਚ ਹੋਣਾ ਸੁਸ਼ਤਾਕ, ਸੁਹਬਤ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਕਰੇ ਪਥਚਾਤਾਪ, ਹੈਰਾਨੀ ਘਰ ਘਰ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਧਰਮ ਰਹੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਨਾਤ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਚ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਭਾਈਆ। ਸੁਣ ਲੈ ਮੇਰੀ ਬਾਤ, ਬਾਤਨ ਦਿਆਂ ਵੜਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਧਵਲ ਵਿਗੜਨ ਵਾਲਾ ਹਾਲਾਤ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਜਣੂਆ ਰਿਹਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਸਹਾਰਾ ਰਹਣਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਛਾਤ, ਮਨਦਰ ਬੰਕ ਨਾ ਕੋਈ ਸਹਾਈਆ। ਰਖੂਣੀ ਰਹੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਭਾਤ, ਸਾਂਘਧਾਂ ਸਾਂਖ ਨਾ ਕੋਈ ਵਜਾਈਆ। ਰੁਹ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਕ, ਬੁਤਖਾਨੇ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਾਰ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਕਲ ਮੇਟੇ ਕੂਡ ਅਨਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਰਾਤੀ ਰੁਤੀ ਥਿਤ ਥਿਤੀ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ।

*** ੨੯ ਮਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਰਸਾਲ ਸਿੱਘ ਦੇ ਟੈਂਟ ਵਿਚਚ
ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਕੈਪ ਜਿਲਾ ਜਮ੍ਹਾ ***

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਅਗਮ੍ਮੀ ਆਧਾ ਭਵਿਖ, ਭਵਿਸ਼ ਵਿਚਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਤਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਰਿਹਾ ਕਿਤੇ ਨਾ ਦਿਸ, ਕੁਣਟ ਚਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮਭਰ ਗੁਰ ਲੇਖ ਗਏ ਲਿਖਾ, ਲਿਖਾ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਟਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਥੀਂ ਧਰਮ ਈਮਾਨ ਦਾ ਸੁਰੀਦ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਿਖ, ਸਿਖਾ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੇਰਵਾਂ ਕਿਸ ਕਿਸ, ਕਿਸਮਤਹੀਣ ਹੋਈ ਲੋਕਾਈਆ। ਸਤਿ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਗਏ ਰਿਸ, ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਆਖ ਸੁਣਾਵਾਂ ਜਿਸ, ਮੇਰੀ ਸੁਣਨ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਤੁਮੇ ਸਾਹ ਰੋਵਾਂ ਫਿਸ, ਹੌਕਿਆਂ ਵਿਚਚ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕੀ ਦੱਸਾਂ ਰਖੇਲ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਏਕੱਕਾਰਾ ਕੀ ਸੁਣਾਈਆ। ਤੂਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਰਵੇ ਕੇਤਨ ਕੇਤ, ਕੇਤਨ ਕੇਤੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਣ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਪਾਧਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਭੇਤ, ਭੇਵ ਕਹਣ ਕਿਛ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਵਸਾਂ ਅਗਮੜੇ ਦੇਸ, ਸਚਰਖਣਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਮਾਲਕ ਬਣ ਨਰੇਸ਼, ਨਰ ਨਰਾਧਾਰ ਨਾਉੰ ਧਰਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਮਭਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼, ਸ਼ਬਦੀ ਕਲਮੇ ਨਾਮ ਸਮਯਾਈਆ। ਅੰਤ ਬਦਲੇ ਅਗਮ੍ਮਾ ਵੇਸ, ਅਵਲੜੀ

कार कमाईआ। जिस दे साहमणे होणा पेश, पेशीनगोईआं तैनूं दए वर्खाईआ। जिस विच्च चार कंट होणा दरवेश, बिन अलफीआं अलख जगाईआ। धरनी होवे कलेश, कलकाती रोवण मारन धाईआ। लेखा जाणे गोबिन्द दस दस्मेश, दह दिशा फोल फुलाईआ। जिस झगड़ा मेटणा मलेश, कूड़ कुड़िआरा डेरा ढाहीआ। उह देवे अगम्डा संदेश, बिन सरवणा दए सुणाईआ। जो पुरख अकाला रहे हमेश, हम साजण डगमगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, नित नवित्ता आपणा बदले अगम्मा वेस, भेरव भेरवाधारी आप बदलाईआ।

*** २८ मध्घर शहनशाही सम्मत ६ हँस राज दे टैंट विरवे
किशन पुरा कैप जिला जम्मू ***

माईआ कहे प्रभू मेरे करतिआ, करतार कुदरत दे मालक तेरी वडयाईआ। तूं निरगुण धार आया परतिआ, पतिपरमेश्वर वेस वटाईआ। भाग लगाया उपर धरतिआ, धवल दिती सुहाईआ। तेरा रवेल होवे शरष्टिआ, शरा देणी बदलाईआ। मेरे स्वामी साचे अरशिआ, अर्शी प्रीतम तेरे हत्थ वडयाईआ। मेरे मालक रङ्गालक फरशिआ, फर्श वेरवणा चाई चाईआ। मेरी पूरी कर देणी हरसिआ, हवस देणी गवाईआ। तूं देवण वाला दरसिआ, दीद देणी चमकाईआ। मैं तेरे हुक्म विच्च रहवां परचिआ, पराचीन दा लेखा झोली पाईआ। वसणहारे मन्दर मस्जिद शिवदुआले मठ चरचिआ, चरागाहां तेरी शरनाईआ। मैं बिरहों विछोड़े विच्च मरदीआं, मर्द मरदाने होणा आप सहाईआ। मेरा बणना दर्दीआ, दर्द लैणा वंडाईआ। मेरीआं पिछलीआं वेरव लै अरजीआं, जुग चौकड़ी तेरे अग्गे रखाईआ। तूं सदा आपणीआं करें मरजीआं, मालक हो के हुक्म वरताईआ। मैं भिरवारन होई गरजीआ, गरज तेरे अग्गे रखाईआ। तेरा रवेल होवे असचरजीआ, असचरज तेरी तेरे हत्थ वडयाईआ। सभ दीआं पुठीआं करनीआं नरदीआं, नर नरेशां देणा ढाहीआ। शरअ दीआं वेरवणीआं करदीआं, छुरी जगत फोल फुलाईआ। मैं मिन्नतां हाढे करदीआं, निव निव सीस झुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, मैं तेरा ढोला पढ़दीआं, दूसर अवर ना कोई पढ़ाईआ।

*** २८ मध्घर शहनशाही सम्मत ६ प्रकाशो देवी दे गृह
किशन पुरा कैप जिला जम्मू ***

माया कहे मैं फिरां तौली तौली, तलबा सारयां मंग मंगाईआ। नाल संदेशा देवां धरनी धरत धौली, धवल दिओं जणाईआ। मेरी रुत्त सुहञ्जणी मौली, प्रभू दिती

माण वडयाईआ। अवतार पैगम्बर गुरुआं वेरवां कँवली, कौल इकरार नाल मिलाईआ। दुनी दुनी वेरवां बबली, दीन दीनां फोल फुलाईआ। आप बण के वैरागण कमली, भज्जां वाहो दाहीआ। जिज्ञासूआं बुद्धि करां यमली, याद प्रभ दी दिआं भुलाईआ। मेरी खेल जाणे काहना सवली, कृष्ण रंग रंगाईआ। मैं बाहू बल वेरवां डौली, सूरबीरां दिआं हिलाईआ। मेरी खेल जाणे कोई ना गबली, की भीतर हुक्म वरताईआ। मैं भज्जी फिरदी कूड़ कुड़िआरी मध लई, रस दीन दुनी प्याईआ। मैनूं पुरख अकाले चरनां विच्च सद्द लई, सदके वारी घोल धुंमाईआ। मैं प्यार विच्च बज्जा गई, बंधन सके ना कोई तुड़ाईआ। मैं चारों कुण्ट भज्ज लई, नरसी वाहो दाहीआ। मैं जगत जहान वेरव हद्द लई, दीनां मजहबां फोल फुलाईआ। मैं निरगुण जोत लभ्म लई, लबां तों हस्स के दिआं सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, धुर मालक बेपरवाहीआ।

माया कहे मैं आपा रही विचार, विचरके दिआं सुणाईआ। की खेल करे मेरा करतार, कुदरत दा कादर हुक्म वरताईआ। जिस दे हुक्म विच्च सदा जुग चार, सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग भज्जण वाहो दाहीआ। उह लहणे देणे रिहा निवार, उतर पूरब पच्छिम दक्खण ध्यान लगाईआ। मैं उस दा करां दीदार, सनमुख हो के दर्शन पाईआ। निव निव करां निमस्कार, धूढ़ी खाक रमाईआ। किरपा कर मेरे निरँकार, तेरी बेपरवाहीआ। चारों कुण्ट वेरव लै धूंआंधार, साचा चन्द ना कोई चमकाईआ। भरमे भुल्लया नारी नार, नर नरायण तेरा दरस कोई ना पाईआ। कूड़ कुड़िआर बणया आहार, विभचार करे लुकाईआ। तन ममता पैज शिंगार, हउमे हंगता गढ़ सुहाईआ। माया कहे मैं वेरवां विगसां पावां सार, बिन नैणां नैण उठाईआ। मैनूं इऊँ जापदा एह खेल दिउहाढ़ी दो के चार, चारे कुण्ट नजरी आईआ। उधर इशारा देवे मुहम्मद चार यार, उम्मत उम्मती नाल मिलाईआ। उधर सतिगुर शब्द होवे त्यार, तैंगुण अतीता लए अंगढ़ाईआ। उधर अवतार पैगम्बर गुरु रहे पुकार, कूक कूक सुणाईआ। उधर धरनी कहे प्रभू मेरा हौला करदे भार, पतित पापीआं कर सफाईआ। उधर कलिजुग कहे मेरा मेट दे अन्ध अंधिआर, अज्ञान अन्धेरा दे चुकाईआ। उधर सतिजुग कहे मेरा मातलोक कर उजिआर, चार कुण्ट करां रुशनाईआ। उधरों धर्म कहे मेरी सति दी कर बहार, पत टैहणी आप महकाईआ। माया कहे मैं निव निव करां निमस्कार, धूढ़ी चरनां खाक रमाईआ। किरपा कर मेरे गिरवर गिरधार, गहर गम्भीर तेरे हत्थ वडयाईआ। मेरी आसा मनसा पूरी कर विच्च संसार, संसारी भण्डारी सँघारी विष्ण ब्रह्मा शिव नाल मिलाईआ। मैं खुशीआं विच्च बणां नाचार, दर ठांडे नच्चां कुदां चाई चाईआ। तूं बरखणहार मेरा परवरदिगार, साझां यार इक्क अखवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिँघ विष्णुं भगवान, मेरी खुशीआं वाली होए बहार, बहिबल हो के तेरे अग्गे रही सुणाईआ।

* ੨੮ ਸਥਾਨ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ਦੇ ਜ਼ਾਨ ਚਨਦ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਮਨਵਾਲ ਕੌਂਪ ਜਿਲਾ ਜਸ਼ੂ *

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੈਥਾਂ ਸਾਰੇ ਮਾਂਗਦੇ ਮਾਂਗਾ, ਮਾਂਗਤ ਹੋ ਕੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੂਰੇ ਸੰਬੰਧਾ, ਕੀ ਕਰਤਾ ਦਾ ਦੂਢਾਈਆ। ਫੇਰ ਘਰ ਘਰ ਚਾਢਾਂਗੀ ਰੰਗਾ, ਨਵ ਸਤ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਜਾਵਾਂ ਅਗਸ਼ ਮਰਦਾਂਗਾ, ਤਾਲ ਆਪਣਾ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਫੜ ਉਠਾਵਾਂ ਭੁਕਖਾ ਨੰਗਾ, ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਾਨਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਸਭ ਨੂੰ ਲਗੇ ਚੰਗਾ, ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਜਣਾਈਆ। ਨੈਣ ਉਠਾਵੇ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਗੋਦਾਵਰੀ ਗੰਗਾ, ਅਠੁ ਸਠ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਤਕਕਾਂ ਤੱਤ ਪੰਜਾ, ਪੰਚਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਵੇਰਖ ਖੇਲ ਅਕਖਰ ਬਵਨਜਾ, ਬਾਵਨ ਧਾਰ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨਾਲ ਸੰਦਾ, ਸੰਨਦ ਪਿਛਲੀ ਦਿਆਂ ਵਰਖਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਤਕਕਾਂ ਕਨਾਂਡੂ, ਕਨਾਂਡੂ ਬੈਠੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਵੇਰਖਾਂ ਖਣਡਾ, ਖਡਗਾਂ ਬਾਹਰ ਅਕਖਰ ਉਠਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਿਦਾ ਤਕਕਾਂ ਪੰਡਾ, ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਰਖਾਂ ਫੌਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਤਕਕਾਂ ਰੰਡਾ, ਬੇਵਾ ਦਿਸੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਸਫਰ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਲਮਭਾ, ਲਾਂਮਾਹ ਲਾਂਮਾਹ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚਚ ਮੈਂ ਕਮਭਾ, ਥਰਥਰਾਹਟ ਵਿਚਚ ਦੁਹਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੈਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਨਦਾ, ਚਨਦ ਚਾਂਦਨੀ ਵੇਰਖਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਮਾਨਸ ਮਾਨਵ ਮਾਨੁਖ ਧਰਨੀ ਉੱਤੇ ਰਹਣ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਗੰਦਾ, ਕੂੜ ਕੁਡਿਆਰਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਚਾਂ ਬਨਦਗੀ ਵਾਲਾ ਵੇਰਖਾਂ ਬਨਦਾ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚਾ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਭ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ।

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜਗਤ ਤਕਕਦੀ ਧਾਰਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਨੌਂ ਖਣਡ ਪ੃ਥਮੀ ਪਾਵਾਂ ਸਾਰਾ, ਪ੃ਥਮ ਇਕਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਧਿਆਈਆ। ਦੂਜਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਪਾਰਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਿਚਚ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਨੈਣੀ ਤਕਕ ਕੇ ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰਾ, ਬਂਕ ਦਵਾਰੀ ਵੇਰਖਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਬਿਨ ਅਕਖਰ ਸੈਨਤ ਦਿਆਂ ਲਗਾਈਆ। ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਆਓ ਵੇਰਖੋ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਨੈਣ ਉਜਿਆਰਾ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪਾਂਛਿਮ ਦਕਖਣ ਪੱਤਦਾ ਜਗਤ ਉਠਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਵਰਖਾਵਾਂ ਰੋਦੀ ਜਾਰੋ ਜਾਰਾ, ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਦਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦਵਾਰਾ, ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੱਕਾਰ ਵਿਕਾਰਾ, ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਰਾ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਧਾਈਆ। ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਧੁੰਨਕਾਰਾ, ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਅਮੁਤ ਰਸ ਨਿੜਾਰ ਝਿਰਨਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਠੰਡਾ ਠਾਰਾ, ਬੁੰਦ ਸੰਘਾਤੀ ਕੱਵਲ ਨਾਭ ਨਾ ਕੋਈ ਉਲਟਾਈਆ। ਸਾਜਣ ਮੀਤ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲੇ ਨਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਾਰਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਰਸ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਆਪਣਾਂ ਸਿਰਖਾਂ ਸੁਰੀਦਾਂ ਸੁਰੀਦਾਂ ਦਿਉ ਸਹਾਰਾ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਭ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ।

ਮਾਧਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਰੰਗਾਵਾਂ ਰੰਗ ਚਲੂਲ, ਅਨਦੂ਷ਟ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ। ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਦੱਸਾਂ ਅਸੂਲ, ਅਸਲ ਅਸਲ ਵਿਚਚਾਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਏ ਕੋਈ ਨਾ ਭੂਲ, ਮੁਲਲਿਆਂ ਦਿਆਂ ਦੂਢਾਈਆ। ਖੁਦ ਖੁਦ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਣਾ ਮਾਕੂਲ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ। ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਾਲਕ ਸ਼ਵਾਮੀ ਕਨਤ ਕਨਤੂਹਲ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਚ ਪਾਂਘੜਾ ਮੈਂ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ

ਰਹੀ ਝੂਲ, ਝੂਲੇ ਦੇਵੇ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਓਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਸਸ਼ਤਕ ਲਾਵਾਂ ਧੂਲ, ਧੂਢੀ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਉਹ ਲੇਖੇ ਲਹਣੇ ਜਾਣੇ ਸ਼ਾਂਕਰ ਵਾਲੀ ਤੈਸੂਲ, ਤੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਵਿਚਾਂ ਵਰਤਾਈਆ।

* ੨੮ ਮਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਖੋਲੂ ਰਾਮ ਦੇ ਟੈਂਟ ਵਿਚ ਮਨਵਾਲ ਕੈਪ ਜਿਲਾ ਜਮ੍ਹੂ *

ਸਤਿਗੁਰ ਬਖ਼ੋ ਸਚ ਧਰਵਾਸ, ਸ਼ਬਦ ਧਾਰ ਸਰਨਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਨਿਰਾਂਤਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲਾ ਸ਼ਵਾਸ ਸ਼ਵਾਸ, ਪਵਣ ਪਵਣਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕਰੇ ਰਾਸ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਪਨਥ ਮੁਕਾ ਕੇ ਜਿਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨਾਂਤਰਾਂ ਲੇਖਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਰਕਖੇ ਦਾਸ, ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਕਾਧ ਧਰ ਮਣਡਲ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ। ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਰਕਖੇ ਪਾਸ, ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਏਕੱਕਾਰਾ ਸਚਰਵਣਡ ਬਖ਼ਾ ਨਿਵਾਸ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗ੍ਰਹ ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਧਰਮ ਧਾਰ ਦੀ ਸੋਖ, ਮੁਕਤੀ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਨਤੋਖ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ। ਨਾ ਹਰਖ ਨਾ ਸੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਮਾਨਵ ਮਾਨਸ ਮਾਨੁਖ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਚੁਗਦੇ ਚੋਗ, ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਰਸ ਚਰਖਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਆਧੂ ਸਾਰੇ ਭੋਗ, ਚਲਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਕੋਟਾਂ ਵਿਚਾਂ ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਿਆਂ ਹੁੰਦਾ ਸਂਧੋਗ, ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਕੱਟੇ ਰੋਗ, ਚੁਕਾਸੀ ਲੇਖਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰ ਬਖ਼ਾ ਕੇ ਮੌਜ, ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਦਏ ਸਰਨਾਈਆ। ਦੂਜੀ ਕਰਨੀ ਪਏ ਨਾ ਖੋਜ, ਖੋਜੂ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦਾ ਢੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਦਾ ਬਖ਼ਾ ਕੇ ਜੋਗ, ਜੁਗਤੀ ਇਕਕੇ ਇਕਕ ਵਰਖਾਈਆ। ਦੇਂਦਾ ਰਹੇ ਦਰਸ ਅਮੋਘ, ਵਡ੍ਹਿਆਂ ਛੋਟਿਆਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਤਠਾਏ ਤੁਹਾਡਾ ਬੋੜਾ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਵਿਚਾਂ ਕਛੁ ਕੇ ਸੋਚ, ਸਮਝ ਸਮਝ ਨਾਲ ਬਦਲਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਕੇ ਲੋਚ, ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਦਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਅਗਸ਼ੀ ਗੋਤ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਦਏ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਏਕਾ ਘਰ ਦਏ ਵਡਧਾਈਆ।

*** ੨੮ ਮਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੱਘ ਦੇ ਟੈਂਟ ਵਿਚਾਰ
ਮਨਵਾਲ ਕੈਪ ਜਿਲਾ ਜਮ੍ਹਾ ***

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਨਿਰੱਕਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਯਾ। ਮੈਂ ਨਿਮਾਣੀ ਸੁਣ ਪੁਕਾਰ, ਕੋਝੀ ਕਮਲੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਪਾ ਸਾਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਰੋਵਾਂ ਜਾਰੋ ਜਾਰ, ਸਚਰਵਣਡ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਹੋਧਾ ਧੂਂਆਂਧਾਰ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਅਨਧੇਰਾ ਛਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਨਾ ਕੋਈ ਉਜਿਆਰ, ਧਰਮ ਬੈਠਾ ਸੁਰਖ ਛੁਪਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਸ੃ਢੀ ਕਰੇ ਵਿਭਚਾਰ, ਕੁਕਰਮ ਵਿਚਾਰ ਲੋਕਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤੇਰੀ ਧੁਨਕਾਰ, ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਅਮੂਲ ਰਸ ਨਿੜਰ ਝਿਰਨਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਠੰਡਾ ਠਾਰ, ਬੁੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਨਾ ਕੋਈ ਟਪਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜਾਤੇ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਹੋਏ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਹਰ, ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਕਲਿਜੁਗ ਸੁਣ ਪੁਕਾਰ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਉਤੋਂ ਲਾਹ ਦੇ ਭਾਰ, ਪਾਪਾਂ ਕਰ ਸਫਾਈਆ। ਜਗਤ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਉਤਾਰ, ਨਿਰਾਂਤਰ ਅੜਤਰ ਦੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਮਾਰਗ ਬਰਖ ਸੁਰਖਾਲ, ਰਹਬਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਦੀਨ ਦਿਲ, ਦਿਆਨਿਧ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਹੋਈ ਬੇਹਾਲ, ਬੀਸ ਬੀਸੇ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਤੂਂ ਧੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਕੂੜ ਕੁਕਰਮ ਮੇਟ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰਅ ਵਿਚਾਰੋਂ ਬਦਲਾਈਆ। ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਜ਼ਾਨ, ਸ੃ਢੀ ਦ੃ਢੀ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਤੂਂ ਸਭ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਂ ਰਾਮ, ਕਾਹਨ ਕਾਹਨਾ ਇਕਕੋ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ। ਤੂਂ ਪੀਰਾਂ ਦਾ ਪੀਰ ਅਗਮ ਅਮਾਮ, ਨਬੀਆਂ ਰਸੂਲਾਂ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ। ਤੂਂ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ। ਤੂਂ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਣਡ ਤੇਰੀ ਚਲਣ ਹੁਕਮ ਰਿਹਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਧਰਤ ਧਵਲ ਮੈਂ ਨਿਮਾਣੀ ਧੌਲ ਤੂਂ ਪ੍ਰਭੂ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਾਂ ਅਕਰਵ ਉਠਾਈਆ। ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਸ਼ਰਅ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਛੁਰੀ ਵੇਰਖ ਜਗਤ ਕਸਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਤੋੜ ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਣ, ਹੁੰਗਤਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਤੂਂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਾਰੇ ਢੋਲਾ ਗਾਣ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਇ਷ਟ ਗੁਰਦੇਵ ਸ਼ਵਾਮੀ ਇਕ ਮਨਾਣ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇ ਦੇ ਆਪਣਾ ਦਾਨ, ਦਿਆਵਾਨ ਮੇਰੀ ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਦੇਣੀ ਭਰਾਈਆ।

*** ੨੮ ਮਧਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਜ਼ਾਨ ਸਿੱਘ ਦੇ ਟੈਂਟ ਵਿਖੇ
ਮਨਵਾਲ ਕੈਪ ਜਿਲਾ ਜਮ੍ਹਾ ***

ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਧਰਨੀਏ ਪ੍ਰਭ ਅਗੇ ਨਾ ਕਰ ਪੁਕਾਰ, ਬਹਿਬਲ ਹੋ ਨਾ ਦੇ ਦੁਹਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਵਕਤ ਸੁਹਜਣਾ ਵਿਚ ਸਾਂਸਾਰ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਵੇਰਖ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਗ੍ਰਹ ਗ੍ਰਹ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਕਰਕੇ ਰਖਬਰਦਾਰ, ਸੁਤਿਆਂ ਲਿਆ ਉਠਾਈਆ। ਕੂੜ ਕੁਡਿਆਰਾ ਚਾਡ ਖੁਮਾਰ, ਮਸਤੀ ਦਿੱਤੀ ਵਰਖਾਈਆ। ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਰਖ ਹੱਕਾਰ, ਹੁੰਗਤਾ ਸਾਂਗ ਰਲਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾ ਵਿਚਾਰ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਅਨਧੇਰਾ ਛਾਈਆ। ਮਾਣ

ਰਿਹਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਦਵਾਰ, ਸਾਰੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਅਠੁ ਸਠ ਰੋਵਣ ਧਾਹਾਂ ਸਾਰ, ਗੱਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਏਹ ਖੇਲ ਮੇਰਾ ਤਕਕ ਅਪਾਰ, ਅਪਰਮਪਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਦਿੱਤੀ ਵਡਯਾਈਆ। ਮੈਂ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਜਾਣਾ ਜਗਤ ਜੀਵਾਂ ਪਾਵਾਂ ਸਾਰ, ਮਹਾਂਸਾਰਥੀ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ ਰਿਵਲੀ ਗੁਲਜਾਰ, ਮਹਕ ਮਮਤਾ ਵਾਲੀ ਮਹਕਾਈਆ। ਵਿਭਚਾਰੀ ਕਰਕੇ ਪੁਰਖ ਨਾਰ, ਵੇਰਵਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਮਿਲਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਭੇਵ ਚੁਕਾਧਾ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ, ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹਮਦ ਖੇਲ ਰਿਵਲਾਈਆ। ਗੁਰੂਆਂ ਦੱਸ ਆਪਣੀ ਤਕਰਾਰ, ਬਹਿਰਹਾਲ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਨੌਂ ਖਵਣਡ ਪ੍ਰਥਮੀ ਸਭ ਦਾ ਸਿਕਦਾਰ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਕੋਈ ਨਾ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਚਲੇ ਬਾਹਰ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਪੀਰ ਜਾਹਰ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਰਖਰੀ ਗੁਪਤਾਰ, ਗੁਪਤ ਸ਼ਨੀਦ ਕਰਾਂ ਪਢਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਰਖਾਹਿਸ਼ ਦੇ ਤਲਬਗਾਰ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਾਲੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੇਰਾ ਸਾਚਾ ਸਾਂਗ ਨਿਭਾਈਆ।

ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਧਰਨੀਏ ਨਾ ਮਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਕੂਕਾਂ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਚ ਤੇਰੀ ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਨੂੰ ਫੂਕਾਂ, ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਲਗਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਵੇਰਵ ਲੈ ਵਿਚਚ ਪੰਜ ਭੂਤਾ, ਅਧ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਥਮੀ ਅਕਾਸ਼ ਧਿਯਾਨ ਲਗਾਈਆ। ਮੈਂ ਖਾਲੀ ਰਹਣ ਦਿੱਤਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਕੂਚਾ, ਗਲੀ ਗਲੀ ਭਜ਼ਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਜਿਗਧਾਸੂ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸੁਚਾ, ਕੂਝ ਕੁਡਿਆਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਘਾਰ ਮੁਹਬਤ ਨਾਤਾ ਰਹਣ ਦਿੱਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਗੁਰੂ ਦਾ, ਸੇਵਕ ਵਿਚਚ ਸੇਵਾ ਭਾਵਨਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਤਕਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਦਾ, ਸ਼ਰਅ ਵਾਲਿਆਂ ਦਿਆਂ ਟਕਰਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਦੇ ਨਾ ਮੁੜ੍ਹਗਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ। ਕੂਝ ਕੁਡਿਆਰਾ ਬੇੜਾ ਸ਼ੌਹ ਦਰਧਾ ਰੁੜ੍ਹਗਾ, ਅਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੁੰਨ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਨਾਦ ਨਾਦੀ ਮੰਤਰ ਏਕ ਫੁਰੂਗਾ, ਫੁਰਨੇ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ।

* ੨੮ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਸਤ ੬ ਲਾਲ ਸਿੱਧ ਦੇ ਟੈਂਟ ਵਿਚਚ
ਮਨਵਾਲ ਕੈਂਪ ਜਿਲਾ ਜ਼ਮ੍ਮੂ *

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ। ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਮੇਰੇ ਮੇਹਰਵਾਨਾ, ਏਕੱਕਾਰ ਤੇਰੀ ਵਡਯਾਈਆ। ਆਦਿ ਨਿਰਭਣ ਨੌਜਵਾਨਾ, ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਹੋਣਾ ਸਹਾਈਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬਣ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਰੀ ਦੇਣੀ ਪੈਜ ਰਖਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਸਤਿਗੁਰ ਨੌਜਵਾਨਾ, ਤੇਰੀ ਧੂੜੀ ਖਾਕ ਰਸਾਈਆ। ਨਿਗਹ ਮਾਰ ਲੈ ਵਿਚਚ ਜਹਾਨਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਅਕਰਵ ਉਠਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਧਰਮ ਦਾ ਧਰਮ ਨਾ ਰਿਹਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਸਚ ਬੈਠਾ ਸੁਖ ਛੁਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਂਦੇਸ਼ੇ ਦਿਤੇ ਸੀਤਾ ਰਾਮਾ, ਕ੃ਣਾ ਕਾਹਨਾ ਆਖ ਜਣਾਈਆ। ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਦਿਤੇ ਪੈਗਾਮਾ, ਸਂਦੇਸਧਾਂ ਵਿਚਚ ਜਣਾਈਆ। ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵਾ ਦੱਸਦਾ ਲੋਕਨਾਮਾ, ਭੇਵ ਅਮੇਦ ਖੁਲਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਬਾਂ ਵੇਰਵੇ ਬੈਠੇ ਉਤੇ ਅਸਮਾਨਾ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ।

धरनी कहे मेरे पुरख अकाल वेरव लै जगत, जग जीवण दाते ध्यान लगाईआ। चारों कुण्ट तकक लै अगम्मी शक्त, निर्भय पड़दा आप चुकाईआ। वक्त दुहेला वेरव लै बूंद रक्त, सच विच्च ना कोई समाईआ। मैं बेनन्ती करदी फक्त, फिकरे ढोले रही सुणाईआ। तेरा रिहा कोई ना जिगरे लखत, पूत सपूता नजर कोई ना आईआ। जिधर तककां दीनां मज़हबां दिसे हसद, मुहब्बत विच्च ना कोई समाईआ। तूं चढ़ के आ अगम्मी असव, शाह सवारा फेरा पाईआ। दीन दुनी दा मेट मुतसब, मुतला कर के सभ नूं दे समझाईआ। मेरे उत्ते होण वाला गजब, मैं हैरानी विच्च रही समझाईआ। झगड़ा पैणा दीन मजहब, चारों कुण्ट लए अंगढ़ाईआ। मेरी मेहरवाना कर दे मदद, सिर मेरे हथ टिकाईआ। सदी चौधरीं निरगुण धार तककां तशदद, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नूं भगवान, सिर मेरे हथ रखाईआ।

* * * * *

* * * * *

* २८ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ सवरन कौर दे गृह मनवाल कैप जिला जम्मू *

धरनी कहे प्रभू मेरी इकक अरदास, बेनन्ती विच्च जणाईआ। तूं मेरा शहनशाहो शाबाश, पातशाह बेपरवाहीआ। तेरा सचरवण्ड दवार निवास, थिर घर तेरे चरन कँवल शरनाईआ। ब्रह्मण्ड खण्ड पुरी लोअ आकाश तेरी रास, मण्डल मंडप वेरवां चाई चाईआ। तूं शाहो भूप अबिनाश, हरि करता धुरदरगाहीआ। मेरी इकको बेनन्ती अन्तम पूरी करनी खाहिश, खालस दिआं दृढ़ाईआ। सद वसीं भगतां पास, भगत सुहेले आपणी दया कमाईआ। गरीब निमाणयां पूरी करीं आस, तृष्णा तृखा पूर कराईआ। दीनां नाथां दुखड़े करीं नास, तन वजूदां करीं सफाईआ। आत्म जोत बख्श प्रकाश, अन्ध अन्धेरा देणा मिटाईआ। चरन प्रीती दे विश्वास, विशिआं चों बाहर कछुआईआ। तूं दाता सर्ब गुणतास, गुणवन्त तेरी सरनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, दर ठांडे मंग मंगाईआ। धरनी कहे प्रभू मेरे उत्ते वेरवीं आपणे भगत जन, बणीं जणेंदी माईआ। भाग लगावीं काया माटी तन, पंचम पंच दे वडयाईआ। अन्दरों फेर के मणका मन, ममता मोह देई मिटाईआ। इकक समझा आपणा ब्रह्म, पारब्रह्म पड़दा देणा उठाईआ। चरन प्रीत बख्श के धरम, धर्म दी धार देणी समझाईआ। झगड़ा मेट के वरन बरन, शत्री ब्रह्मण शूद्र वैश दा पन्ध मुकाईआ। तूं मेरा मैं तेरा सारे ढोला पढ़न, आत्म परमात्म मिल के वजदी रहे वधाईआ। साची मंजल दरसीं चढ़न, रस्ता इकको इकक वरवाईआ। सचरवण्ड दवारी दरसीं वडन, अग्गे हो ना कोई अटकाईआ। मेरे स्वामीआं अन्तरजामीआं जन भगतां फड़ीं लड़न, पल्लू आपणे गंद पवाईआ। मेरे नाल तेरी चरन धूढ़ दा होवे परन, परा पसन्ती मद्दम बैरवरी तों बाहर देणा समझाईआ। तूं सतिगुर दाता तारन तरन, तारनहार इकक अखवाईआ। जो हरिजन गुरमुख गुरसिरव भगत सुहेले सूफी सन्त फकीर तेरी आए सरन, सरनगत देणी वडयाईआ। तूं सभ किछ करनी करन, करता पुरख इकक अखवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नूं भगवान, निरगुण धार फड़ाई लड़न, पलू पलकां दे पिच्छे लैणा बंधाईआ।

* * * * *

*** ੨੯ ਸਥਾਨ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮੱਤ ੬ ਭਾਗ ਸਿੱਖ ਦੇ ਟੈਂਟ ਵਿਖੇ
ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਕੈਪ ਜਿਲਾ ਜਸ੍ਤੂ ***

ਮਾਧਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਰਚਣਾ ਕਾਜ ਅਗਮਾ, ਅਗਮ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਭੇਦਾਂ ਭਰਿਆ ਹੋਵੇ ਮੇਰਾ ਸਮਾਂ, ਸਮਝ ਬੁਢੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮੇਰੀ ਪਢਾਈਆ। ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਜਾਣਾ ਚਾਰ ਜੁਗ ਤੋਂ ਨਵਾਂ, ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਵਡਿਆਈਆ। ਮੈਂ ਸਚ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਹਿਵਾਂ, ਕਹ ਕਹ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਸਜਣੇ ਮਿਤ੍ਰੀ ਮੇਰਾ ਵਕਤ ਸੁਹਜਣਾ ਹੋਣਾ ਰਵਾਂ, ਰਵੀ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਝਾਸੂਓ ਤੁਹਾਡੀ ਮਨ ਦੀ ਸੇਜਾ ਸਵਾਂ, ਆਸਣ ਸਿੱਧਾਸਣ ਇਕਕ ਵਡਿਆਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਅਨਤਿਕਰਨ ਵਿਚਚ ਪਾ ਕੇ ਮੋਹ ਦੀ ਤਮਾ, ਨਾਤਾ ਕੂਡ ਨਾਲ ਜੁਡਾਈਆ। ਘਰ ਘਰ ਮਮਤਾ ਜਗਾ ਕੇ ਸ਼ਮਾ, ਹੁਂਗਤਾ ਕਰਾਂ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਣਾ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਚੰਮਾਂ, ਚਮਲ ਵੱਡੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਪਵਣ ਸ਼ਵਾਸੀ ਤਕਕਾਂ ਦਮਾਂ, ਦਾਮਨਗੀਰ ਹੋ ਕੇ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਚਚ ਗਮਾਂ, ਗਮਰਖਾਰ ਮਿਲਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ।

ਮਾਧਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਰਿਖਤਾ, ਜਗਤ ਸਨਬੰਧੀਆਂ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਨਿਸਚਾ, ਨਿਸਚੇ ਨਾਲ ਦਿਆਂ ਬਦਲਾਈਆ। ਨੇਤਰ ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋਵੇ ਨਾ ਦਿਸਦਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਅਨਧੇਰਾ ਛਾਈਆ। ਪਾਰ ਰਹਣ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਪਾਰੇ ਮਿਤ ਦਾ, ਮਿਤ੍ਰੀ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ। ਖੇਲ ਤਕਣਾ ਮਨ ਠਗੇਰੀ ਚਿਤ ਦਾ, ਚੇਤਨਾ ਸੁਰਤੀ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਪਾਰ ਵਿਚਚ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਵੇਖਿਆ ਵਿਕਦਾ, ਆਪਣੀ ਕੀਮਤ ਜਗਤ ਪਵਾਈਆ। ਸਾਧਾਂ ਸੱਤਾਂ ਮਨ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਟਿਕਦਾ, ਟਿਕਕੇ ਧੂੜੀ ਖਾਕ ਨਾ ਕੋਈ ਰਮਾਈਆ। ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਮਨਣਾ ਓਸ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ ਦਾ, ਜੋ ਚਤੁਰਭੁਜ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਵਕਤ ਸੁਹਜਣਾ ਹੋਣਾ ਮੇਰੀ ਰੁਤ ਦਾ, ਰੁਤੜੀ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਨਾਲ ਮਹਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਭਾਣਾ ਮਨਣਾ ਸ਼ਬਦ ਦੁਲਾਰੇ ਸੁਤ ਦਾ, ਜੋ ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੋਣਾ ਅਦਭੁਤ ਦਾ, ਪੰਜ ਭੂਤਕ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਵਕਤ ਸੁਹਜਣਾ ਹੋਵੇ ਮੇਰੀ ਰੁਤ ਦਾ, ਰੁਤੜੀ ਕਲਿਜੁਗ ਨਾਲ ਮਹਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ।

ਮਾਧਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮਸਤੀਆਂ ਵਿਚਚ ਫਿਰਾਂ ਦੀਵਾਨੀ, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਘਰ ਘਰ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਜੋਬਨ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ ਜਵਾਨੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਭਜ਼ਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਕੂਡ ਦੀ ਹੋਵੇ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਨਵ ਸਤ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮੋਹ ਦੀ ਹੋਵੇ ਅਭਿਮਾਨੀ, ਮਮਤਾ ਕੂਡੀ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਸੁਹਜਣਾ ਹੋਵੇ ਨਾਲੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਮੇਰੀ ਵਜਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਜਗਤ ਜੁਗਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਸਾਣੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਤਕਕਾਂ ਜੀਵ ਪੁਰਾਣੀ, ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਬਖ਼਼ੋ ਚਰਨ ਸਰਨਾਈਆ।

ਮਾਧਾਰ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਅਗਮਡਾ, ਅਨੋਰੀ ਵਕਖਰੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਸਮਝੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਧੇਲਾ ਦਮਡਾ, ਟਕਿਆ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਤਨ ਵਜੂਦ ਮਾਟੀ ਖਾਕ ਨਾ ਦਿਸੇ ਚੰਮਡਾ, ਪੰਜ ਤੱਤ ਨਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਪਵਣ ਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਕੋਈ ਅਸੀਂ ਅੰਮਡਾ, ਗੋਦੀ ਗੋਦ

ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਨੰਧਡਾ, ਨੇਤ੍ਰਹੀਣ ਨਾ ਕਦੇ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਭਾਗ ਦਿਸੇ ਨਾ ਮੰਦੜਾ, ਮੰਦਭਾਗੁੱਂ ਤਕਕਾਂ ਲੋਕਾਈਆ। ਹਰਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਹੋਵੇ ਗਮੜਾ, ਚਿੰਤਾ ਵਿਚਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ।

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੇਲ ਖੇਲਾਂ ਵਿਚਚ ਜਗਤ, ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਦਏ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਸੁਹਝਣਾ ਹੋਵੇ ਵਕਤ, ਘੜੀ ਪਲ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ ਸ਼ਰਤ, ਸ਼ਰਅ ਦੇ ਭੇਡੇ ਢਾਹੀਆ। ਮੇਰਾ ਸ਼ਵਾਮੀ ਮਿਲੇ ਮਾਲਕ ਅਰਥ, ਅਰਥੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਖੇਲ ਖੇਲਾਂ ਉਤੇ ਫਰਥ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਵਜੜੇ ਵਧਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਸੇਹਰਵਾਨਾ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਨੌਜਵਾਨਾ ਕਰੇ ਤਰਸ, ਰਹਮਤ ਰਹੀਮ ਆਪ ਕਮਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਸੇਘ ਦੇਵੇ ਬਰਸ, ਜਗਤ ਤ੃ਣਾ ਦਏ ਬੁਜ਼ਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਕਰਾਂ ਦਰਸ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਨਿਵ ਨਿਵ ਲਾਗੁੱਂ ਪਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਕਲਘਣਾ ਵਿਚਚ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹਰਸ, ਹਵਸ ਦੇਵੇ ਬੁਜ਼ਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ।

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੀ ਮੇਰਾ ਜਗਤ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਮੋਹ, ਸਤਿ ਸਚ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ। ਤੁਹਾਛੇ ਅੜਤਰ ਨਿਰੰਤਰ ਓਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਲੋਅ, ਜੋ ਲੋਯਣ ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਸਬ ਰਿਹਾ ਖੁਲਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਧਾਰ ਇਕਕ ਤੇ ਦੋ, ਦੂਆ ਏਕਾ ਮਿਲ ਦੇ ਵਜੜੇ ਵਧਾਈਆ। ਸਚ ਪਾਰ ਵਿਚਚ ਜਾਣਾ ਛੋਹ, ਛੋਹਰ ਬਾਂਕੇ ਬਣ ਕੇ ਲੈਣੀ ਅੰਗਢਾਈਆ। ਤੁਹਾਛੇ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਾ ਕਰਾਂ ਧਰੋਹ, ਧੱਢ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਦਾ ਢੋਆ ਦੇਵਾਂ ਢੋ, ਵਸਤ ਅਗਸ਼ ਅਗਸ਼ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੁਹਾਛੇ ਅੜਤਰ ਨਿਰੰਤਰ ਏਕਾ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਵਾਮੀ ਸੋ, ਹੱਥ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜੜੇ ਵਧਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਲੇਖਾ ਅਵਰ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋ, ਕੋਧਲ ਵਾਂਗ ਕੂਕ ਕੇ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ।

ਮਾਯਾ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੀ ਤੁਸੀਂ ਕਰਧੋ ਕੋਈ ਨਾ ਫਿਕਰ, ਫਿਕਰਾ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਤੁਹਾਛੁ ਇਕਕੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪਾਰਾ ਮਿਤ੍ਰ, ਮਿਤ੍ਰੀ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਵਿਚਚੋਂ ਮੈਂ ਆਈ ਨਿਕਕਲ, ਮੈਨੂੰ ਜਨਮੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਈਆ। ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਦੇਖ ਇਤਲ, ਵਿਤਲ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਧਾਰ ਤਕਕਣੀ ਪਿਤਲ, ਕਂਚਨ ਗੜ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਖੇਲ ਆਪ ਖਿਲਾਈਆ। ਝਣੁ ਨਾਰਦ ਕਹੈ ਮਾਯਾ ਤੂੰ ਬੜੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਬਾਤਾਂ, ਆਪਣੇ ਵਤਨ ਦਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਈਆ। ਉਠ ਤਕਕ ਲੈ ਅੰਧੇਰੀਆਂ ਰਾਤਾਂ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਖੁਲਾਈਆ। ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀਆਂ ਵੇਰਵ ਲੈ ਗਾਥਾਂ, ਅਕਰਵਰ ਅਕਰਵਰਾਂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਦੁਨੀ ਵਿਚਚ ਤਕਕ ਲੈ ਅਨਾਥ ਅਨਾਥਾਂ, ਦੀਨ ਦੀਨਾਂ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਮਸਤਕ ਤਕਕ ਲੈ ਮਾਥਾ, ਕੀ ਤੇਰਾ ਲੇਖ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਲਹਣਾ ਵੇਰਵ ਲੈ ਹਾਥੋਹ ਹਾਥਾ, ਹਥੇਲੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਲੈ ਉਠਾਈਆ। ਕੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਜਿਥੇ ਇਕ ਖੁਲਾਧਾ ਹਾਟਾ, ਹਟਵਾਣਾ ਬਣਧਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਨੀ ਤੇਰਾ ਚੀਥੜ ਪੁਰਾਣਾ ਫਾਟਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਿਛਲਾ ਨਜਰੀ ਆਈਆ। ਆਪਣੇ ਖਾਤੇ ਵਿਚਚੋਂ ਵੇਰਵ ਲੈ ਆਪਣਾ ਘਾਟਾ, ਬਿਨ ਅਂਕਡਿਆਂ ਹਿਸਾਬ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ।

ਮाया कहे मैं आदि आदि वणजारन, वणज सति सच कराईआ। प्रभ दर भिरवारन, जुग जुग झोली डाहीआ। कलिजुग अन्त आई पुकारन, कूक कूक सुणाईआ। खेल तकक सची सरकारन, शाह पातशाह सचे शहनशाहीआ। धर्म रिहा ना किसे नारी नारन, नर नरायण तेरे विच्च ना कोई समाईआ। भेव अभेदा अछल अछेदा मेरा दस्सदे कारन, किस बिध आपणा खेल खिलाईआ। मैं घर घर दर दर मन्दरां अन्दर होवां भंडारन, वस्त जगत वाली वरताईआ। तूं शाहो भूप बिन रंग रूप मेरा राज राजन, दर तेरे सीस झुकाईआ। हक्क हकीकत किस बिध सवारे काजन, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, देवणहार तेरी शरनाईआ।

माया कहे मैं फिरां नाल चाउ, चाउ घनेरा इकक रखाईआ। गीत गावां वाहो वाहो, वाहवा तेरी बेपरवाहीआ। सृष्टी दृष्टी तककां वांग काऊँ, गृह गृह फोल फोलाईआ। बिनां भगतां हिरदे वसे किसे ना नाऊँ, निरँकार मिलण कोई ना पाईआ। मैं फिरदी गाऊँ गाऊँ, आप आपणा पन्ध मुकाईआ। मैं कूक सुणावां खड़ी कर के बाहों, बाहू बल नाल जणाईआ। पुररव अकाला दीन दयाला आदि जुगादी शहनशाहो, शाह पातशाह इकक अखवाईआ। जिस सृष्टी दुनी कायनात ला जाणा सभ नूं दाउ, भेत अभेद समझे कोई ना राईआ। जिस दा लहणा देणा अन्तम शौह दरयाउ, कलिजुग कूड़े बेड़े दए रुङ्गाईआ। जिस ने आदि कीता पसाउ, अन्तम वेरवे थाई थाईआ। उस स्वामी अन्तरजामी सदा बल बल जाउ, बलहारी बलहार आपणा कराईआ। जो आदि अन्त जुगा जुगन्त श्री भगवन्त सभ दा पिता मांओ, जो परवरदिगारा सांझा यारा एकँकारा एका एक अखवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, लेरवा जाणे अगम्म अथाहो, अगोचर आपणा भेव चुकाईआ।

* २६ मध्यर शहनशाही सम्मत ६ बचनो देवी दे गृह किशन पुरा कैप जिला जम्मू *

धरनी कहे किरपा करे पतित पावन, मेहरवान मेहर नज्जर उठाईआ। लेरवा जाणे बल बावन, बावल धार अगम्म अथाहीआ। जिस खेल खिलाया राम रावण, राम रामा वड वडयाईआ। जिस कंस मिटाया बण के शामन, शाम घनईआ रूप दरसाईआ। सो अन्तम बण के मेरा जामन, कलिजुग कूड़ कुड़िआर वेरव वरवाईआ। जिस झगढ़ा मेटणा शतरी शूद्र वैश ब्रह्मण, ब्रह्म इकको इकक दरसाईआ। उह मेरी वेरवे तृष्णा तामन, खाहिशां ध्यान लगाईआ। मैं उस दे करां चरन ध्यानन, निव निव सीस झुकाईआ। पल्लू फड़िआ दामन, आपणी गंड बंधाईआ। सो किरपा करे श्री भगवानन, भगवन रंग रंगाईआ। मेरे नेत्र देवे चानण, बिन अकरवीओं अकरव उठाईआ। जिस दे भगत सुहेले रखुशीओं रंग मानण, मनसा प्रभ दे नाल रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा लहणा रिहा चुकाईआ।

धरनी कहे मेरी मिटी रखाक मारे छालां, बिन कदमां कदम उठाईआ। मैनूं चाउ घनेरा बाहला, बहुभांती दिआं समझाईआ। मेरा अन्तश्करन होया काहला, छेती छेती रिहा कुरलाईआ। पुररव अकाला दीन दयाला, देवणवाला जगत वडयाईआ। जन भगतां बण रखवाला, होए आप सहाईआ। प्रेम प्यार दी तन अन्तर पहना के माला, मन का मणका रिहा भवाईआ। साड़े तिन्ह हथ सुहा सची धरमसाला, धर्म दवारा इक्क वरवाईआ। मार्ग दस्स अगम्म सुखवाला, भेव अभेदा आप चुकाईआ। हरिजन तूं मेरा मैं तेरा गा लै, दूसर अवर ना कोई पढ़ाईआ। तेरी लेखे लावे घाला, जन्म जन्म लहणा दए चुकाईआ। दाग रहे मूल ना काला, कल कलकी होए सहाईआ। अग्गे मंगे कोई ना हाला, राए धर्म ना दए सजाईआ। नाम प्या लै जाम प्याला, साकी बणे धुर दा माहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, मेरा हल्ल करे सवाला, इच्छया आसा तमन्ना पूर कराईआ।

* * * * *

* * * * *

＊ २६ मध्घर शहनशाही सम्मत ६ बलवन्त कौर दे गृह किशन पुरा कैप जिला जम्मू *

धरनी कहे भगतो मैं तुहानूं दिआं वधाई, वाहवा खुशीआं गीत सुणाईआ। जिन्हां दा प्रीतम प्यारा इक्को माही, सद मुहब्बत विच्च समाईआ। जो तुहाड़े पिच्छे बणया पान्धी राही, मिले थाउँ थाईआ। इक्क संदेशा रिहा सुणाए, धुर फरमाण जणाईआ। तूं मेरा मैं तेरा लैणा गाई, सच नाम शनवाईआ। तुहाड़ा लहणा देणा पूर कराई, आशा तृष्णा जगत मिटाईआ। गोबिन्द दा लेखे ला के बरस दो सौ ढाई, ढईआ आपणा रंग रंगाईआ। लेखा जाणे थल अस्गाही, टिल्ले परबत वेरव वरवाईआ। दीनां मज़हबां लेखा रिहा चुकाई, जात पात ना वंड वंडाईआ। सर्ब बणा के भैणां भाई, पिता पूत लए गल लाईआ। तुसां वसणा चाई चाई, चाउ घनेरा दए जणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा रंग आप रंगाईआ।

धरनी कहे जन भगतो तुसीं सदा रहणा वसदे, घर सच मिले वडयाईआ। अन्तर आत्म रहणा हस्सदे, मन ममता दूर कराईआ। ढोले गाउणे प्रभू दे जस दे, आदि अनादी सिफत सालाहीआ। नज्जारे लैणे प्रेम दी अक्ख दे, दर्शन लोचन नाल पाईआ। झगड़े मुकण पंज तत्त दे, तत्तव तत्त ना कोई तपाईआ। वणजारे बणना ब्रह्म मत दे, पारब्रह्म दए समझाईआ। लेखे रहण ना बूंद रत दे, रक्त दा झगड़ा दए मुकाईआ। रवेल तक्कणे परमेश्वर पत दे, जो पत पतवन्ता दए वरवाईआ। नव सत जगत अगिआसू तक्कणे तपदे, हिरदे शांत ना कोई कराईआ। माया रूप धरे डस्सणी सँप दे, शाह सुल्तानां डंग लगाईआ। राउ रंक चारों कुण्ट नबुदे, भज्जण वाहो दाहीआ। पुररव अकाले दीन दयाले सद दे, नेत्र रोवण मारन धाहीआ। साड़े मेले कर सबब दे, चिरी विछुन्नयां लैणा मिलाईआ। हिसाब

ਵੇਰਵ ਲੈ ਆਪਣੇ ਜਗ ਦੇ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਅੰਗਿਆਰੇ ਅੰਗ ਦੇ, ਅਮ੃ਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਈ ਬਰਸਾਈਆ। ਪਾਲੇ ਮੂਥੇ ਹੋ ਗਏ ਸਥਾਨ ਦੇ, ਸਥੁਰ ਧੁਨ ਸੁਣਨ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਹਾਏ ਉਫ ਤੋਬਾ ਕੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਰਥ ਦੇ, ਰਥੇ ਆਲਮੀਨ ਕੀ ਰਖੇਲ ਰਿਖਲਾਈਆ। ਰਾਹ ਲਭਣ ਕਿਸੇ ਨਾ ਹਜ ਦੇ, ਹੁਜਰੇ ਹਕ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰੇ ਲੇਰਖੇ ਮੁਕਾ ਦੇ ਝਥ ਦੇ, ਯਦੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

* ੨੬ ਸਥਾਨ ਸਾਡੀ ਸਮਤ ੬ ਪੂਰਨ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਜਿਲਾ ਜਮ੍ਹਾ *

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਸੇਰੇ ਤੇ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਾਂਦੇ ਬੀਤ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਘਰਾਂ ਚਲਦੀ ਰਹਨਦੀ ਰੀਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਵਜਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਹਾਨਾ ਨੌਜਵਾਨਾ ਵੇਰਵਦੀ ਰਹੀ ਸੀਤ, ਮਿਤ੍ਰ ਪਾਠ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਦੀ ਤਕਕਦੀ ਰਹੀ ਰੀਤ, ਨਾਮ ਕਲਮਧਾਰਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਗਤ ਜਿਝਾਸੂਆਂ ਵੇਰਵਦੀ ਰਹੀ ਚੀਤ, ਚੇਤਨਾਂ ਹੋ ਕੇ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਵਾਂ ਬਿਨਾਂ ਭਗਤਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤੈਗੁਣ ਅਤੀਤ, ਤੈਭਵਣ ਧਨੀ ਮਿਲਣ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਬਾਹਰ ਮਨਦਰ ਮਸੀਤ, ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕਕ ਵਰਖਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਕਾਧਾ ਕਰੇ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਬੁਝਾਈਆ। ਕਰ ਕੇ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ, ਪਾਵਨ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਤੇ ਮਾਰ ਕੇ ਲੀਕ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਦਿੱਤਾ ਸੁਕਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਕਰ ਆਪ ਤਸਦੀਕ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਨਾਮ ਵਾਲੀ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਅਨਦਰੋਂ ਮੇਟ ਕੇ ਅਨ੍ਧੇਰਾ ਤਾਰੀਕ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਦਾ ਚਮਕਾਈਆ। ਮਾਣ ਦੇਵੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਹਰਿਜਨ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸ਼ਵਾਮੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਸੇਰਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਇਕਕ, ਇਕਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ। ਇਕ ਇ਷ਟ ਤੇ ਜਾਣਾ ਟਿਕ, ਟਿਕਕੇ ਸਸਤਕ ਧੂੜੀ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਮੈਂ ਜਿਸ ਦੀ ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਮੋਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਕਖੀ ਸਿਕ, ਆਸਾ ਵਿਚਚ ਬੈਠੀ ਅਕਰਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਸੋ ਆ ਗਿਆ ਸੇਰਾ ਮਿਤ, ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਖੇ ਚਿਤ, ਠਗੇਰੀ ਮਨ ਦੀ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਬਣ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਿਤ, ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਟਿਕਾਈਆ। ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਨਿਤ, ਹੋਏ ਆਪ ਸਹਾਈਆ। ਤੁਸਾਂ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਲਿਆ ਜਿਤ, ਜਿੰਦਗੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚੋਂ ਬਦਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮੇਲਾ ਆਪ ਮਿਲਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਸੇਰੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨਵੀਆਂ, ਨਵ ਨਵ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਰਖੇਲ ਵੇਰਵਣਾ ਅਵਤਾਰ ਚਰੀਆਂ, ਚਾਰ ਬੀਸ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਓਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਾਰ ਵਿਚਚ ਰਖੀ ਆਂ, ਜੋ ਰਖੀਦਾਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਲਹਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਬਵਿੰਜਾ ਕਰੀਆਂ, ਕਾਧਨਾਤ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੈਂ ਓਸ ਦੀ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਪਈਆਂ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਧਰਮ ਰਾਏ ਦੀਆਂ ਪਾੜੀਆਂ ਵਹੀਆਂ, ਲੇਰਖੇ ਭਗਤਾਂ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਮੈਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਾ ਘਰ ਵੇਰਖਾਂ ਚਾਈ ਚੰਡੀਆ, ਚਾਰੋਂ

ਕੁਣਟ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ। ਕੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਧੂਰ ਦਾ ਸੰਝਾ, ਸਾਜਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਕੀ ਦੀਨ ਦੁਨੀ
ਬਦਲੇ ਰਵਈਆ, ਰਵਾਦਾਰ ਕੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ,
ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲੋਕਮਾਤ ਉਜੜੇ ਫੇਰ ਵਸੰਝਾ, ਵਸੀਅਤ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਬਰਾਂ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ।

＊ ੨੬ ਸਥਾਨ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬ ਭਗਵਾਨ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੃ਹ ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਕੈਪ ਜਿਲਾ ਜਸ਼ੂ ＊

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਫਿਰਦੇ, ਚਰਨ ਚਰਨ ਨਾਲ ਬਦਲਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਤਪਦੀ
ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਆਈ ਹਿਰਦੇ, ਹਰਿ ਜੂ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਯਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਛੁੰਨੇ ਮੀਤ ਪਾਰੇ ਚਿਰ ਦੇ, ਮੇਲਾ
ਹੋਯਾ ਸੈਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਰਲ ਮਿਲ ਗੀਤ ਗਾਈਏ ਓਸ ਪਿਰ ਦੇ, ਜੋ ਪੀਆ ਪ੍ਰੀਤਮ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ।
ਜਿਸ ਲੇਖੇ ਪੂਰੇ ਕਰਨੇ ਮਨਸਾ ਵਾਲੇ ਦਿਲ ਦੇ, ਦਲਿਦਰ ਦਾ ਢੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਤੁਸੇ ਗੁੰਚੇ
ਦੇ ਫੁਲ ਰਿਖਿਲਦੇ, ਖਲਕਤ ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਦਾਏ ਵਡਯਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਜ਼ਾਰੇ ਅਗਮੀ ਤਿਲ ਦੇ, ਤਿਲਕਣ
ਬਾਜੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢ੍ਹਾਈਆ। ਪੈਂਡੇ ਮੁਕਕ ਗਏ ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਸਿਲ੍ਹ ਦੇ, ਸਿਲ੍ਹ ਪਾਹਿਨ ਰਹਣ ਕੋਈ
ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਬੇਡੇ ਸ਼ੌਹ ਦਰਧਾ ਕਦੇ ਨਾ ਠਿਲ੍ਹਦੇ, ਵਹਣਾ ਵਹਣ ਨਾ ਕੋਈ ਵਹਾਈਆ। ਹੁਣ
ਵਕਤ ਵਕਤ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਢਿੱਲ ਦੇ, ਸਮਾਂ ਸਮਾਂ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ
ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਰਖਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਤੁਹਾਡੂ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਵਸੇਰਾ, ਵਸਣ ਵਾਲਿਓ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਂ
ਨਿਤ ਨਿਤ ਰਖੇਲ ਵੇਖਿਆ ਬਥੇਰਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਰਿਹਾ ਨਾ
ਚੇਰਾ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਰਵਰਾ ਰਖੇਲ ਕਰੇ ਪ੍ਰਮੂ ਪ੍ਰਭ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ੇਰਾ, ਜੋਤੀ
ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਜੋ ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਟੇ ਅਨੰਧੇਰਾ, ਅਨੰਧ ਅਜ਼ਾਨ ਦਾਏ
ਚੁਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਤੱਤੇ ਕਰੇ ਮੇਹਰਾ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਮਾਰਧਾ ਫੇਰਾ, ਧਰਨੀ
ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਿਵ ਨਿਵ ਲਾਗੀਂ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਵਕਤ ਸੁਹਜਣਾ ਨੇਰਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ।
ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗੇਡਾ, ਗੇਡਾ ਗੇਡੇ ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਬਦਲਾਈਆ। ਚੁਕਾਵਣ ਵਾਲਾ ਝੋੜਾ, ਝੋੜਾ ਤਕਕੇ
ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੂ ਇਕਕੋ ਵਾਰ ਬਨ੍ਹ ਕੇ ਬੇੜਾ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਕਂਧ ਉਠਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੂ
ਵਸਦਾ ਰਹੇ ਰਖੇਡਾ, ਘਰ ਵਜਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ। ਦਰਸ ਕਰ ਗਿਆ ਜੇਹੜਾ ਜੇਹੜਾ, ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚ੍ਚੋਂ
ਪਾਰ ਲੰਘਾਈਆ। ਅਨੰਤਮ ਕਰਕੇ ਹਕ ਨਿਬੇੜਾ, ਲਹਣੇ ਸਭ ਦੇ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ
ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ
ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਹਾਡੂ ਅਜ਼ਜ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲਾ ਲਿਆਏ ਸਵੇਰਾ, ਸੁਭਾਹ ਅਲਲ
ਸੁਭ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ।

